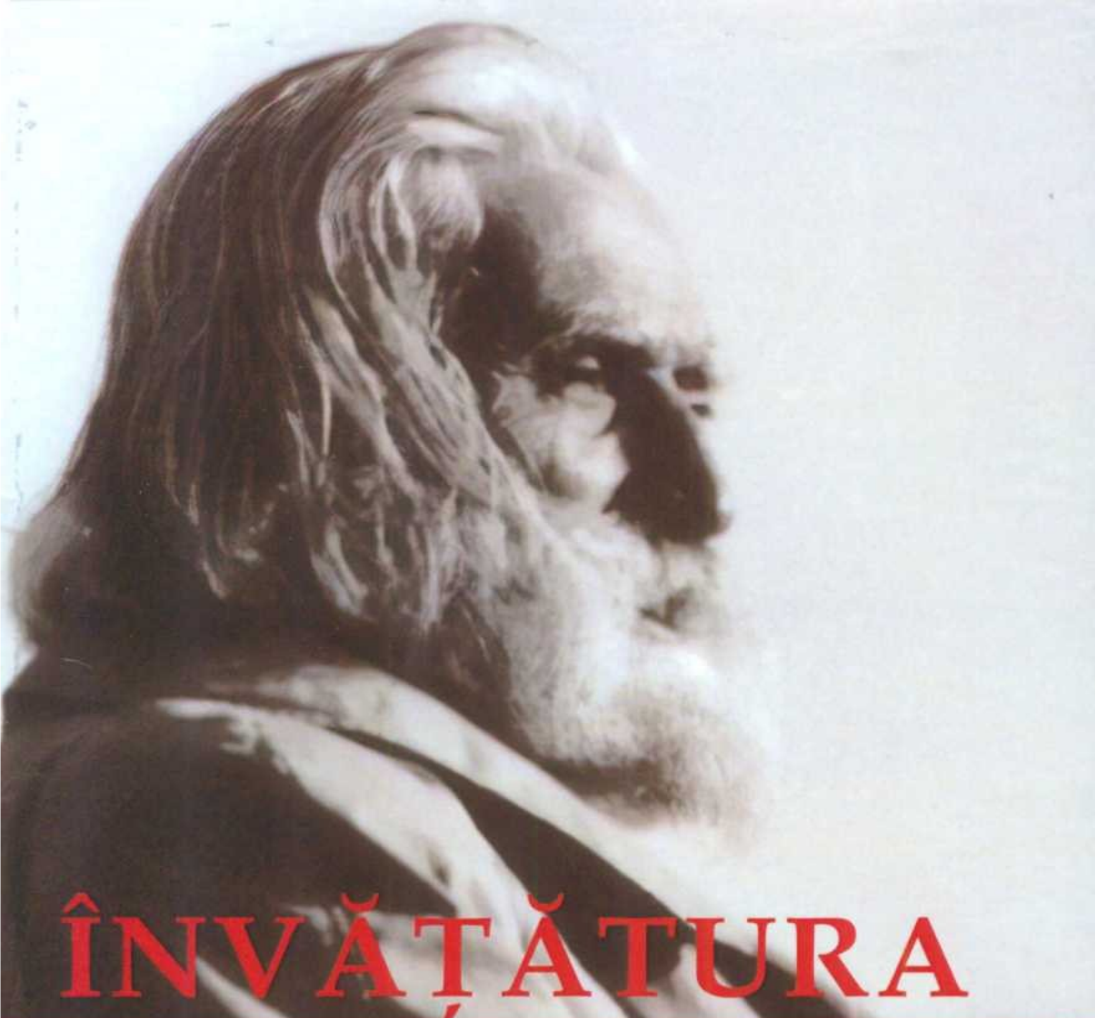

ÎNVĂȚĂTURA MAESTRULUI PETER DEUNOV

MĂRTURII, TEXTE, CONVERSAȚII

Dinasty Books
Proeditură şi Tipografie

Peter Deunov

ÎNVĂŢĂTURA MAESTRULUI PETER DEUNOV

I. FAMILIA MAESTRULUI

VIAŢA LUI CONSTANTIN DEUNOVSKI

La începutul secolului al XIX-lea, trăia în Peninsula Balcanică o familie pe nume Deunovski într-un sat numit Ustovo, situat în Munţii Rodopi. Familia, de condiţie modestă, era bine-cunoscută pentru pietatea ei. În 1830, i s-a născut un copil pe nume Constantin. Îndată ce a crescut, şi-a arătat foarte repede înclinaţia pentru lectura micilor lucrări religioase împrumutate de la preot sau de la diaconul bisericii.

Nivelul de alfabetizare era atunci foarte scăzut şi tânărul Constantin a fost repede în măsură să-i sfătuiască sau să-i instruiască pe cei cu care avea de-a face. Cu atât mai mult cu cât ţara bulgară era supusă atunci jurisdicţiei turceşti şi, din această cauză, izbucneau multe conflicte între săteni şi autorităţi.

Tânărul Constantin a crescut deci într-un climat aparte, rezultat din situaţia politică şi religioasă. Cu alte cuvinte, s-a manifestat foarte devreme ca patriot şi apărător al creştinătăţii. El instruia oamenii despre trecutul îndepărtat al patriei bulgare şi îi învăţa opera lăsată de apostolii iniţiatori ai culturii slave, sfinţii fraţi Chiril şi Metodiu.

Constantin auzise de mănăstirile de la Sveta Gora (Muntele Athos) din Peninsula Calcidică (Grecia) şi i-a venit ideea de a se face călugăr, dar totul era foarte departe: satul lui părea să fie la capătul lumii.

Puţin mai târziu, un unchi din partea mamei a venit să viziteze familia. Iorgarki Zebilev, căci aşa se numea, a fost impresionat de mintea nepotului şi de dorinţa lui de a învăţa, aşa că l-a invitat să vină la Varna, unde locuia.

Constantin avea şaptesprezece ani în acea primăvară a anului 1847. Perspectiva acestei călătorii şi descoperirea unei lumi mai vaste decât cea patriarhală în care trăise până atunci, admiraţia pe care o avea pentru acel unchi patriot şi instruit,

toate acestea i-au permis să treacă peste tristeţea părăsirii familiei şi a satului natal.

La Varna viaţa i s-a părut diferită şi a fost nevoit să înveţe meseria de cizmar în atelierul unchiului, care avea şi o prăvălie unde vindea diferite unelte.

Mulţumită muncii sale, Constantin era în relaţii cu o mulţime de oameni, a căror bunăstare era cu mult superioară celei a locuitorilor din satul lui. El a putut să constate că viaţa săracă şi aspră din sate le conferea locuitorilor o conştiinţă mai acută a mizeriei şi aservirii lor de ocupantul turc, pe când, într-un oraş ca Varna, condiţiile de viaţă mai uşoare modificau considerabil datele servituţii.

Constantin se simţea ca un străin într-un mediu foarte diferit de cel al primei sale tinereţi. Totuşi, s-a împrietenit cu trei tineri de condiţie modestă cu care avea oarecare afinităţi. In fiecare duminică, tinerii se duceau pe colinele care dominau oraşul. Îi lega aceeaşi gândire patriotică şi un mare interes pentru citirea cărţilor scrise în slavonă, aşa că, la întâlnirile lor, citeau aceste cărţi şi conversau cu entuziasm despre ce puteau să facă şi cum să aibă o existenţă utilă pentru popor şi pentru religie.

În primăvara următoare, cei patru tineri au hotărât să meargă la Muntele Athos, unde trăiau în mănăstiri călugări proveniţi din rândul unor popoare aflate atunci sub jug otoman: bulgari, sârbi, români. Aceşti călugări îşi consacraseră viaţa slujirii lui Dumnezeu şi duceau o viaţă de rugăciune, având ca armă doar această rugăciune. Dar era arma cea mai puternică pentru cei care îi recunoşteau forţa.

Înflăcăraţi de ideea acelui mediu de pietate şi fervoare, se gândeau să ducă acea viaţă probabil calmă în aparenţă, dar bogată în experienţe interioare.

Constantin şi prietenii lui au plecat deci pe mare cu ambarcaţiunea unui marinar grec. Călătoria pe Marea Neagră a avut loc fără probleme şi au ajuns la Bosfor şi la Constantinopol, port în care marinarul a tratat câteva afaceri. Apoi au pornit pe Marea Egee spre Peninsula Calcidică.

Această parte a călătoriei n-a mai fost atât de liniştită, căci o furtună i-a aruncat pe coastă. Au scăpat toţi nevătămaţi şi i-au mulţumit providenţei, dar ambarcaţiunea se pierduse. Se aflau

nu departe de un fluviu mare, Struma, şi şi-au continuat drumul pe jos spre Salonic.

În acel oraş, s-au dus la Biserica Sfântul Dumitru ca să-I mulţumească lui Dumnezeu că scăpaseră cu bine din pericolul călătoriei. În acel moment, au întâlnit un preot bătrân, căruia i-au destăinuit scopul călătoriei lor la Muntele Athos. La sfârşitul conversaţiei, bătrânul preot i-a cerut lui Constantin să revină a doua zi pentru o discuţie între patru ochi. Era Sâmbăta Sfântă din anul 1854.

La acea discuţie, Constantin a confirmat că dorinţa lui era de a se face călugăr la Muntele Athos şi a spus şi motivele. Bătrânul La ascultat vorbind, cu bunătate; totuşi, spre mirarea lui Constantin, l-a sfătuit cu fermitate să revină la locul fixat de providenţă, care nu era mănăstirea. Mântuirea sufletului său nu depindea de locul în care se afla, i-a zis el, în esenţă, şi, indiferent de sinceritatea gândurilor şi iubirii sale faţă de Dumnezeu şi popor, calea lui era cu totul alta.

Profund tulburat, Constantin a acceptat acest mesaj inspirat care venea să-i schimbe brusc direcţia căii sale. Conversaţia a durat mult timp. Venerabilul preot i-a vorbit lui Constantin despre numeroasele încercări prin care trecuseră popoarele supuse ocupaţiei turceşti şi i-a prezis că popoarele aservite îşi vor dobândi curând libertatea, ca şi Biserica lor.

Ca dovadă de încredere şi gaj al misiunii sale viitoare, Constantin a primit de la preot o pânză de culoare deschisă care, derulată, arăta o icoană pictată ce reprezenta Coborârea de pe cruce; un text înconjura imaginea. Această icoană fusese realizată după masacrele comise de ocupant. Atunci avusese loc o apariţie într-o biserică din Salonic. Trei bărbaţi şi o fată le-au apărut câtorva persoane şi au profetizat căderea Imperiului Otoman şi restaurarea Bisericii creştin-ortodoxe.

După această întâlnire, care a fost pentru el un eveniment semnificativ, Constantin s-a despărţit de cei trei tovarăşi de drum şi s-a întors la Constantinopol pe mare. El a întâlnit în acel oraş câţiva bulgari şi îndeosebi un bărbat care a avut mai târziu o importanţă considerabilă în derularea existenţei sale. Acest bărbat, Atanase Gheorghiev, a avut multe conversaţii cu Constantin şi acesta din urmă i-a istorisit peripeţiile călătoriei sale. Fapt e că, la puţin timp după aceea, Constantin a observat

că întâlnise un protector, deoarece Atanase Gheorghiev s-a oferit să-l ia cu el ca să muncească şi să-şi continue studiile.

L-a făcut să înţeleagă că întoarcerea sa imediată la Varna sau în satul natal ar fi prost înţeleasă şi că va fi acuzat de incompetenţă.

Acel om părea un bun sfătuitor şi Constantin a fost atras de acea personalitate puternică ce degaja o mare autoritate. El a înţeles repede că Atanase era o notabilitate. Constantin a văzut în această întâlnire un semn nou al providenţei, date fiind calităţile de credincios şi patriot pe care le recunoştea la acel om.

Atanase Gheorghiev s-a întors deci în satul lui, Hatardja, câteva zile mai târziu, însoţit de Constantin. Acesta a primit o cameră la catul de sus al casei. Familia i-a plăcut şi a constatat repede că protectorul său era un inspirator eminent al naţionalismului bulgar în regiunea sa. Dar impresia cea mai puternică i-a făcut-o tânăra Dobra, una dintre fetele din casă.

În acest mediu tipic patriarhal, Constantin se pregătea să devină învăţător, dând ajutor, în timpul liber, la câmp şi la îngrijirea vitelor de la ferma lui Gheorghiev.

În acelaşi timp, a fost conceput planul construirii unei biserici la Hatardja şi a fost deschisă o subscripţie. Constantin a continuat să se perfecţioneze studiind sfintele Scripturi şi limba bulgară.

Constantin Deunovski

Au trecut patru ani de la întrevederea de la Salonic care îi schimbase cursul destinului. Anul 1858 a fost marcat de trei evenimente de natură diferită, dar având o legătură evidentă, căci toate erau legate de căminul lui Gheorghiev. Întâi, a fost sfinţită mica biserică. Apoi, sala mică învecinată cu biserica a fost inaugurată ca şcoală. În fine, a fost celebrată căsătoria lui Constantin cu Dobra.

Atanase Gheorghiev n-a avut un ajutor mai de nădejde decât ginerele lui, care fusese hirotonit preot şi devenise învăţătorul satului.

Mai târziu, preotul Constantin Deunovski a fost numit oficiant în Biserica Sfântul Atanase din Varna.

NAŞTEREA UNUI FIU

În 1864, s-a întors însă la Hatardja, fiind anul în care s-a născut fiul lui, Peter, în ziua de 11 iulie.

În ianuarie 1865, notabilităţile din Varna i-au cerut lui Constantin Deunovski să vină să oficieze în cadrul Bisericii bulgare nou-întemeiate în acel oraş. Din acea perioadă datează neînţelegerile preotului Deunovski cu Biserica greacă şi puterea turcă. Prima nu vedea cu ochi buni această Biserică independentă şi celei de-a doua nu-i era deloc pe plac activitatea unui patriot. (Crearea unei Biserici bulgare autonome datează din februarie 1870; eliberarea de sub tutela turcească a avut loc în 1878.)

În 1869, Constantin s-a reîntors la Hatardja, unde şi-a continuat activitatea până în 1871. Apoi a plecat din nou la Varna.

*

*   *

Copilul Peter, născut la 11 iulie 1864, a crescut în acel mediu patriarhal liniştit şi sever, având totuşi o nelinişte provocată de participarea tatălui la luptele religioase foarte mult întreţesute cu politica din acea epocă. Familia Gheorghiev mai avea doi copii, o fată mai mare, Maria, şi un băiat, Atanase, care se născuse cam cu un an înainte de Peter.

Tot ce se poate şti despre prima copilărie a lui Peter este că n-a făcut să se vorbească în mod special de el.

Tânăr adolescent, a dat dovadă de o perspicacitate şi o înţelepciune puţin obişnuită la acea vârstă, dar adulţii aveau altceva de făcut decât să descifreze semnele dintr-un comportament ce putea să dea naştere la interpretări diverse, chiar opuse, în funcţie de starea de spirit a vreunui observator. Şi familia, aşa cum se întâmplă deseori, nu putea nici să înţeleagă, nici să interpreteze corect o tendinţă marcată spre meditaţie. În plus, un copil cu mintea vioaie le pune deseori probleme adulţilor. Dacă copilul e serios, meditativ, se spune că e „închis” sau „singuratic” şi, dacă nu ia parte la jocurile zgomotoase şi uneori pline de cruzime, în inconştienţa lor, care sunt destul de des regula la copii, ceilalţi se întreabă dacă asta nu e cumva ceva anormal!

După ce a obţinut certificatul de studii secundare, Peter a ales să fie învăţător în satul Hotanţa, cunoscut pentru sărăcia lui. Acolo nu exista şcoală, dar un locuitor a cedat o încăpere mare pentru o clasă. Satul nu putea să-l plătească pe învăţător, ci doar să-l hrănească şi să încălzească şcoala iarna.

Peter a venit să-şi ofere serviciile în acel sătuc având ca bagaj doar o valijoară şi o vioară într-o cutie. Această vioară era singurul lui lux şi învăţase să cânte de la un om care îi recunoscuse talentul la muzică. Le cânta deseori mici melodii elevilor săi.

ŞEDEREA ÎN SUA

În august 1888, Peter Deunov a plecat în SUA să facă studii aprofundate. S-a înscris la Institutul Superior de Teologie al Bisericii Metodiste din Madison (capitala statului Wisconsin) şi la Facultatea de Medicină din acest oraş.

Avea oare intenţia de a deveni pastor evanghelic sau medic, ori şi una, şi alta? Probabil că nu, dacă judecăm după derularea vieţii sale, adică nu prin prisma funcţiei sociale determinate pe care o presupune calitatea de pastor şi de medic. Dar pastor a fost, în sensul cel mai evanghelic al termenului, precum şi medic, după cum arată numeroase aspecte ale învăţăturii sale de mai târziu. De altfel, se poate recunoaşte la el o exprimare originală care se regăseşte în cea mai îndepărtată Antichitate, aceea a preotului-medic.

Şederea peste ocean a durat din 1888 până în 1895. Întoarcerea în Bulgaria a avut deci loc în anul 1895.

O MĂRTURIE A DOAMNEI R.K. LIBRĂREASĂ LA STARA ZAGORA (1920)

Această doamnă a întâlnit în 1920 un bărbat în vârstă, M.J.I., avocat cunoscut în oraş, cu care a avut o conversaţie. Acest domn a zis:

- L-am cunoscut pe maestrul dumitale în America. Era mai tânăr decât mine, dar, ca bulgari, ne întâlneam deseori.

Doamna R.K. l-a rugat insistent să-i dea cât mai multe detalii, care ar fi completat ce ştia deja.

- Ce fel de om era atunci? a întrebat ea. Se distingea printr-un temperament înflăcărat şi de ce anume era interesat?

- N-a manifestat nimic din ce îi este propriu tinereţii. Era modest, tăcut şi concentrat asupra studiilor. Eu nu eram deloc mulţumit de comportamentul lui, pe care îl socoteam neobişnuit. Elocvent şi inteligent, cum era, putea să facă o mare

carieră cu talentul său de orator. Ştiţi, doamnă, ce însemnau aceste talente în America de atunci? Dacă se stabilea acolo şi ar fi urmărit să obţină posturi, ar fi ajuns milionar. În plus, cânta la vioară într-un mod captivant. Dar el a rămas întotdeauna la fel de sărac cum a venit, fără să vrea să profite de talentele proprii şi fără să acorde atenţie marilor posibilităţi care i se deschideau.

Doamna R.K. asculta plină de fericire această istorisire, care, spre marea-i bucurie, a continuat:

- Noi, ceilalţi studenţi, organizam deseori excursii în grup. Traversam coline şi munţi unde creşteau arbori mari. Studenţii căpătaseră o mare afecţiune pentru domnul Deunov şi se adunau deseori în cerc în jurul lui. Ştiau că le va vorbi despre ceva frumos şi neobişnuit. Îndată ce glumele şi tachinările proprii tinereţii se domoleau, începea să vorbească despre frumuseţea naturii, despre infinitul universului, încercând în acelaşi timp să scoată în evidenţă ideea măreţiei lui Dumnezeu. „Observaţi cerul înstelat şi percepeţi întreaga armonie şi înţelepciune pe care o conţine”, zicea el. „Şi, în plus, ce raţiune înaltă ascunde! Putem să descoperim acelaşi lucru în flori şi în torentele din jur. V-aţi gândit vreodată la asta? Cine a creat această frumuseţe şi pentru ce?”

Peter Deunov, tânăr

Câţiva ani mai târziu

- Mai spuneţi-mi ceva despre asta, a insistat doamna R.K.

- Existau momente în care se despărţea de noi fără să ne dăm seama şi absenţa lui dura ore întregi. Porneam uneori în căutarea lui, curioşi să aflăm unde se dusese şi ce făcea singur. Se întâmpla să-l găsim într-un loc retras, cu privirea ţintă în depărtare, sau avea ochii închişi, meditând, concentrat cu totul în sine. Alteori, îl găseam în momentul în care, în mod evident, se ruga. De cele mai multe ori, nu-şi dădea seama de prezenţa noastră şi, dacă vreunul dintre noi îi atingea umărul, tresărea surprins, pe când pe chipul lui se zugrăvea expresia unui om care tocmai s-a trezit dintr-un somn adânc, dar plin de frumuseţe.

Doamna R.K. avea obrajii scăldaţi de lacrimi de înduioşare.

Interlocutorul ei a privit-o şi, foarte surprins, a întrebat-o:

- De ce plângeţi, doamnă?

- Aşa, din cauza a ce mi-aţi spus. Vă sunt recunoscătoare, domnule. Asta am crezut întotdeauna despre maestrul meu. Milionari sunt mulţi în lume, dar el e unic.

Bătrânul avocat s-a ridicat încet privind-o cu mirare pe librăreasa bine cunoscută de tot oraşul. Apoi, a plecat.

Ştia oare cu adevărat acel om cine era colegul lui de studii din America?

ÎNTOARCEREA ÎN BULGARIA

La întoarcerea în Bulgaria, Peter Deunov a făcut o serie de studii de frenologie asupra concetăţenilor săi. Frenologia era atunci în vogă. În spatele acestui termen, ca şi al celui de fizionomie, se găseau diferite şcoli care studiau temperamentul şi caracterul după forma craniului şi a feţei. Astăzi, se vorbeşte despre morfo-psihologie. Peter Deunov făcea atunci observaţii privind forma capului (craniului) şi a nasului, urechilor, gurii, ochilor etc. Mai târziu, a ţinut mai multe conferinţe pe această temă în faţa auditoriului din şcoala sa.

În anii 1901-l902, Peter Deunov a publicat în revista *Rodina* cinci articole despre observaţiile lui. În 1908, un elev al lui Peter Deunov a tipărit *Principiile frenologiei* în limba bulgară, carte care reia şi dezvoltă principalele date din cele cinci articole.

*

* *

Înainte de a merge mai departe, putem să punem o întrebare: „De ce acest maestru a ales să rămână în Bulgaria, când o ţară în plină dezvoltare ca SUA putea să-i pară un teren mai bogat şi mai fertil? Alte state puteau şi ele să pară mai potrivite ca să primească învăţătura de viaţă nouă, deoarece aveau o proporţie mai mare de oameni cultivaţi, de şcoli sau de universităţi cu reputaţie mondială”.

Nu există răspuns posibil la acest nivel, care face să intervină elemente cantitative. „Cele mai bune condiţii” pentru un trimis ceresc nu corespund aceloraşi criterii ca pentru noi. Maestrul Deunov probabil n-a ales, ci, ca toţi marii maeştri din cursul secolelor, a îndeplinit un plan necesar şi s-a supus unor instanţe care nouă ne scapă. Şi, chiar dacă acest plan prezintă inconveniente şi suferinţe în viaţa pământească, el trebuie realizat pentru împlinirea unui scop înalt despre care nu putem avea idee decât în măsura propriului nostru progres pe adevărata cale.

Este totuşi posibil să facem câteva remarci care se înscriu la nivelul istoriei cunoscute. Maestrul Deunov şi-a expus

învăţătura într-o regiune şi unui popor care au fost creuzetul a trei culturi importante.

Întâi, cu Orfeu, care a trăit în Munţii Rodopi (*Lanţul Munţilor Rodopi este o ramificaţie a Balcanilor din Bulgaria, vârful cel mai înalt fiind de 2.895 m. Din ei face parte masivul Rila (n.ed.)*), apoi cu bogomilii din Evul Mediu şi, în fine, aici au trăit sfinţii Chiril şi Metodiu, iniţiatorii culturii slave.

Din perspectivă orfică, se va observa că poporul bulgar este marcat de înzestrări şi de un ataşament sigur faţă de muzică.

Din perspectivă religioasă, deşi fidel tradiţiilor sale în acest domeniu, acest popor a arătat că nu se mulţumea doar cu obiceiuri şi ritualuri religioase, ci căuta adevărul şi dreptatea subiacente manifestării religioase.

Acest popor i-a primit cu braţele deschise pe iniţiatorii instruirii slave, Chirii şi Metodiu, care au devenit sfinţi naţionali.

Precizăm că toate acestea nu sunt spuse ca să explice sau să prezinte motive categorice, ci ca să zugrăvească un anumit climat.

Maestrul Deunov şi-a expus învăţătura în Bulgaria, dar, prin receptaculul format de discipolii săi din această ţară, le vorbeşte tuturor oamenilor de pe pământ.

*****
***   ***

Pe la anul 1900 se situează momentul în care Peter Deunov a început să vorbească în public. Avea atunci 36 de ani. În conversaţiile şi conferinţele sale, se străduia să- şi pregătească auditorii pentru o înţelegere mai profundă a ştiinţelor spirituale, îndeosebi ajutându-i să descopere creştinismul ezoteric.

Cu cinci ani înainte (1895), publicase o carte de mici dimensiuni intitulată *Ştiinţă şi educaţie,* în care sunt rezumate cunoştinţele experimentale accesibile lumii noastre tridimensionale.

MAESTRUL DEUNOV RESPINGE OFERTA BISERICII EVANGHELICE ŞI PE CEA DE A FACE PARTE DIN LOJA TEOZOFICĂ

După ce s-a întors în Bulgaria, în 1895, membri eminenţi ai Bisericii Evanghelice din Bulgaria i-au oferit un post de predicator în oraşul Iambol, ceea ce nu poate să surprindă,

deoarece el cunoştea de mult această Biserică şi-i aprecia virtuţile morale şi cunoştinţele întinse. I se propunea într-un fel o funcţie ce corespundea, după toate aparenţele, aspiraţiilor sale şi posibilităţii de a îndeplini o misiune religioasă.

Într-un moment ce poate fi considerat o răspântie, cel ce a fost numit mai târziu „Maestrul" a arătat că avea o misiune sau o cale numai a lui deja aleasă. Fusese nevoit deja să-i arate tatălui său, preotul Constantin Deunovski, că profesiunea sa de credinţă depăşea dogmele şi riturile unei religii, oricare ar fi fost ea. Maestrul ştia deja că învăţătura lui Hristos merge mult mai departe decât ordinea stabilită de o Biserică şi că ea constă în Iubire de Dumnezeu şi de adevăr. Desigur, ca orice părinte, Constantin Deunovski trebuie să fi simţit o oarecare amărăciune constatând că fiul său se depărta de „religia strămoşilor". Dar, pentru acest fiu, în ciuda dificultăţilor avute în această privinţă cu cei apropiaţi, universul întreg reprezenta o Biserică şi sacrul nu era apanajul unei singure Biserici, ci stătea în toate Bisericile şi în toate locurile în care oamenii rostesc numele lui Hristos şi se roagă la El.

Pe când era încă tânăr, maestrul frecventa serviciile religioase din bisericile evanghelice. La Sviştov, îşi terminase studiile secundare la Şcoala Evanghelică Metodistă, apoi în America, după cum am spus.

Respingând onoarea care îi era făcută, maestrul a declarat că era străin de tot ce putea să restrângă libertatea şi de faptul că putea să primească o remuneraţie. Dumnezeu trebuie slujit fără bani, le-a spus el.

După ce a revenit în Bulgaria, maestrul a început să vorbească în diferite medii despre subiecte ştiinţifice şi filosofice şi a devenit un conferenţiar invitat în multe locuri. Dar aceste conferinţe erau de cele mai multe ori conversaţii, schimburi de idei într-un stil simplu şi familiar, cu ocazia cărora maestrul explica legile vieţii neştiute de majoritatea oamenilor, evocând în acelaşi timp, ca înţelegându-se de la sine, numeroase dovezi evidente ale existenţei unei alte lumi superioare lumii noastre limitate. Însă, mai ales, interpreta învăţătura lui Hristos în afara cadrelor de interpretare obişnuite ale predicatorilor.

Activitatea lui era urmărită cu atenţie îndeosebi de membrii Societăţii Teozofice, care se impuneau puternic în acea perioadă. Aceştia luaseră cunoştinţă de învăţăturile maestrului

şi observaseră că existau coincidenţe, în anumite privinţe, cu doctrina teozofică. În plus, s-au putut asigura că el înţelegea corect ezoterismul şi şi-au zis că era calificat să devină un militant şi un colaborator preţios pentru propagarea ideilor teozofice. Teozofii bulgari au consultat câteva loji europene în această privinţă, după care preşedintele lojii bulgare a cerut o întâlnire cu maestrul Deunov ca să-l informeze despre posibilităţile oferite de Societatea Teozofică. În cursul acelei întâlniri au fost evocate marile succese care îl aşteptau pe domnul Deunov atât în Bulgaria, cât şi în străinătate şi i s-a repetat cât de mare era stima de care se bucura activitatea sa publică.

Maestrul ar fi ascultat cu mare atenţie şi curiozitate invitaţia de a lucra pe plan teozofic, cu tot ce decurgea de aici ca renume şi succes personal. În final, a urat un mare succes Societăţii Teozofice, dar a refuzat să devină momentan unul dintre colaboratorii ei.

Ne-am putea întreba de ce a refuzat maestrul să colaboreze cu Biserici şi cu societăţi foarte onorabile. Nu fiindcă n-ar fi stimat seriozitatea învăţăturilor răspândite de acele grupuri, dar era evident că drumul pe care şi-l trasase de-a lungul multor ani nu putea să fie nici deviat, nici modificat de consideraţii de succes şi de notorietate.

II: PREGĂTIREA ŞI PRIMELE REUNIUNI

ANII DE PREGĂTIRE

Din ziua de 7 martie a anului 1897 a început pentru Peter Deunov un an crucial. Viaţa lui a marcat atunci un pas spre elaborarea misiunii sale viitoare. În acel an, sensul muncii sale i-a devenit cât se poate de clar şi a primit de sus toate instrucţiunile referitoare la ceea ce trebuia să îndeplinească. Avea 33 de ani.

Probabil după data de 7 martie 1897 a fost scrisă cartea *Testamentul culorilor.* Deoarece cunoştea bine structura „lumilor luminoase”, adică a „luminii spirituale”, maestrul a putut să ofere în această lucrare noi relaţii între lumina fizică şi lumina interioară.

Din 1897 până în 1900 maestrul s-a izolat ca să mediteze. Este răstimpul în care a pus la punct formele în care va fi prezentată noua învăţătură.

Cartea *Ştiinţă şi educaţie,* publicată în 1895, pare să marcheze sfârşitul unei perioade de maturizare, dar abia din 1897 misiunea lui şi-a căpătat semnificaţia deplină.

PRIMELE REUNIUNI

În 1899, debutul învăţăturii maestrului este asociat cu trei prieteni, care vor deveni trei discipoli spirituali: doctorul Gheorghi Mirkovici, Penu Kirov şi Todor Stoimenov. Erau prieteni şi şi-au dat seama că ceea ce spunea Peter Deunov nu era ceva obişnuit şi nu putea fi decât expresia unei cunoaşteri vii şi a unei experienţe interioare deloc comune.

Doctorul Mirkovici, care era cel mai în vârstă (1828-l908), făcuse studii de medicină la celebra facultate din Montpellier. Era o personalitate cunoscută pentru numeroase activităţi. Se întâlnise cu Papa în 1860 pentru problemele de libertate religioasă şi politică din teritoriul bulgar, publicase cea mai veche gramatică bulgară în 1860 şi fusese iniţiatorul fitoterapiei şi homeopatici în Bulgaria. A şi editat câteva reviste.

Penu Kirov (1868-l918) a fost cel de-al doilea discipol.

Todor Stoimenov era cel mai tânăr (1872-l952).

Aceşti trei oameni, toţi credincioşi fervenţi, erau foarte interesaţi de lumea spiritelor, de spiritism (*Trebuie să precizăm că Peter Deunov n-a încurajat niciodată un astfel de pol de interes, iar realitatea mai elevată despre care vorbea el nu putea decât să deturneze publicul de la experienţele psihice (n.ed.)*).

Într-o zi din 1899, aceşti trei oameni au primit de la prietenul lor Deunov o invitaţie să participe la un prim „congres-reuniune” la Târnovo. S-au dus. Acolo fusese pregătită o încăpere în care erau aliniate multe scaune. La ora stabilită, maestrul a intrat cu o Biblie în mână. Spre marea lor surprindere, cei trei prieteni erau singurii prezenţi. Iată ce povesteşte Todor despre această reuniune:

Ascultam cuvântul sfânt; mă bucuram de pacea care îmi umplea sufletul şi-mi simţeam mintea înflorind. Jubilam, totuşi eram din când în când intrigat de acest gând: Unde sunt ceilalţi invitaţi de la această reuniune? De ce n-au venit la timp?

Maestrul, vrând parcă să răspundă la acest gând, mi-a spus la sfârşitul conferinţei:

„Acum sunteţi doar trei, dar veţi deveni mulţi. Sala nu e goală; scaunele sunt ocupate de fiinţe invizibile. Astăzi este primul Congres al Frăţiei Luminii din Bulgaria. Deocamdată, sunteţi doar trei, dar veţi deveni mii”.

În acel moment avea loc la Varna un congres al Organizaţiei Tineretului Bulgar, al cărui membru era Todor Stoimenov, şi maestrul a acceptat cât se poate de firesc să-şi însoţească prietenii la acel congres cu o asistenţă imensă. Au ieşit din oraş dimineaţa devreme, ca să admire răsăritul soarelui pe mare, apoi s-au dus să vadă exerciţiile şi dansurile tinerilor.

După acea reuniune din 1899, au urmat altele, dar primele procese-verbale datează de la reuniunea din 1909 de la Târnovo. În 1910, una dintre concluziile esenţiale ale problemelor examinate se rezumă astfel:

„Omul luat izolat, ca şi omenirea considerată ca unitate sunt pe cale de evoluţie. Evoluţia cuprinde concepţiile sau ideile oamenilor despre lucruri eterne sau referitoare la marile legi intangibile ale existenţei. În cursul epocilor succesive diferă doar mijloacele prin care oamenii manifestă, interpretează şi elucidează aceste legi. În epoca lui Iisus, în funcţie de gradul de evoluţie al societăţii, în funcţie de civilizaţia şi cultura spirituală

de atunci, Apostolul Pavel a rostit adevărurile într-un anumit fel. Dar au trecut douăzeci de secole şi vorbim despre aceleaşi lucruri cu alte cuvinte, ţinând cont de gradul de dezvoltare la care a ajuns omenirea. Se poate ca cineva să se întrebe ce va fi lumea peste douăzeci de miliarde de ani. Situaţia omului va fi atunci, faţă de omul de astăzi, ca relaţia care există între om şi broască. Dar, chiar dacă aspectul lui se schimbă în cursul evoluţiei, legile vieţii şi principiile rămân intangibile.

Omul s-a schimbat mult de pe vremea Apostolului Pavel, dar mintea i-a rămas aceeaşi. Suferinţele ni se vor părea într-o zi fleacuri, căci ceea ce vă face să vă poticniţi astăzi va părea într-o zi o jucărie nu mai importantă decât păpuşile unui copilaş. De aceea, este necesar să vă cunoaşteţi situaţia şi să nu vă grozăviţi, căci duhurile vă vor lovi fără milă. Cu ce v-aţi putea făli acum, când nu sunteţi nici măcar stăpânii propriilor gânduri şi sentimente? Aşa cum sunteţi acum, cu marea voastră înfumurare, dacă aţi fi supuşi unui examen, aţi da greş şi aţi vedea atunci cât sunteţi de slabi şi lipsiţi de siguranţă".

Iată şi alte pasaje despre ceea ce s-a spus atunci:

„Păziţi-vă de slăbiciunea de a vă da ordine unii altora. Feriţi-vă de asta, căci celui care îşi impune altuia voinţa, un al treilea i-o va impune lui. Să ştiţi că baza pe care stă iadul este violenţa".

„Temerile şi tulburările vieţii sunt doar umbre şi fantome fără nicio realitate. De aceea este foarte important să ştiţi să vă dominaţi gândurile, ca să vi se schimbe dispoziţia. Dacă ştiţi să deveniţi stăpâni ai propriei dispoziţii, vă veţi schimba şi gândurile".

„Nu mâncaţi din copacul lui Adam, ci gustaţi din fructele Copacului Vieţii. Acest copac este al lui Hristos. Totul va dispărea într-o zi şi nu vor rămâne decât sufletul vostru şi Dumnezeu. Dumnezeu vă aşteaptă în cer. Vă cheamă cu promisiunea Lui".

În conferinţa din 18 august 1909, Peter Deunov a zis, printre altele:

„În viaţă vom vedea cum vin greutăţile. Ele se pot instala în corpul fizic, în corpul astral sau în corpul mental. Discipolul nu trebuie să învingă aceste greutăţi, căci există duşmani ai sufletului nostru în toate aceste trei planuri.

Aşadar, trebuie să-L invocăm pe Dumnezeu şi să nu dăm atenţie acelor şuşoteli care vin din loja întunericului. Cel care îl iubeşte pe Dumnezeu nu poate fi împiedicat, în evoluţia lui, de forţa cuiva. Dumnezeu este Unicul cel mai aproape de noi. El se află în Cer, pe Pământ şi în interiorul nostru”.

Iată alte scurte extrase din ceea ce a spus Peter Deunov la acea reuniune-congres din 1909:

„Calea anilor de ucenicie, care este o cale de evoluţie, cuprinde suişuri şi coborâşuri. Scopul acestei căi este să ajungă la adevăr. Or, adevărul înseamnă toată înţelepciunea, toată cunoaşterea pe care o primim prin suferinţele din viaţă. Discipolul trebuie să ştie că, dacă nu există coborâş şi suferinţă, nu există nici urcuş. Cel ce poate să coboare poate să se perfecţioneze şi să crească.

Când omul suferă, Dumnezeu suferă în acelaşi timp. Aceasta trebuie să se înţeleagă astfel: din moment ce un suflet suferă, aceste suferinţe se răsfrâng şi asupra lui Dumnezeu, care se angajează să ajute acel suflet. Ca să intraţi în împărăţia Cerurilor, trebuie să deveniţi asemenea copiilor. Aşa a spus Hristos. Altfel, omul ar fi putut să arunce o privire în acest rai, dar fără să poată ajunge locuitor permanent al său. E ca şi cum un om ar merge în vizită într-un stat străin fără să devină cetăţeanul lui. Ca să devii cetăţeanul Cerului, trebuie să te naşti din duh. Atunci va fi pregătit Cerul să-ţi îndeplinească dorinţele”.

„Un discipol simte uneori dorinţa de a deveni maestru. Dar se va poticni, căci există doar un singur maestru. Restul sunt numai discipoli. De aceea se spune: *Dumnezeu se opune trufaşilor, dar dăruieşte harul Lui celor modeşti.* Trufia este o boală a spiritului. Trufaşul îşi caută dreptul acolo unde nu este.

Există o mare diferenţă între modestie şi laşitate. Modestia este o calitate a sufletului, în timp ce laşitatea este proprie fricii”.

„Diferite stări sufleteşti apar pe calea discipolului. Când e bine-dispus înseamnă că se află sub influenţa cerului, în timp ce dispoziţia proastă atestă că a căzut sub influenţa întunericului, şi asta îi va da gânduri dintre cele mai negre şi sumbre pe care le poate produce mintea omului”.

La o altă reuniune, Peter Deunov a spus:

„Omul este un rege pe care îl detronezi dacă păcătuieşte. Când omul păcătuieşte, este înhămat de duhuri, dar, dacă trăieşte pentru Dumnezeu, el înhamă duhurile ca să-l slujească. În consecinţă, duhurile pot să aservească, dar pot şi să lucreze pentru om ca să fie liber”.

ÎNTÂLNIRI LA TÂRNOVO DIN 1909 PÂNĂ ÎN 1915

La reuniunea din 1909 au luat parte 27 de persoane. În 1910, numărul participanţilor avea să fie aproape acelaşi, dar n-a fost consemnat. În 1912, la reuniune au participat 58 de persoane. În 1913, nu s-a ţinut nicio reuniune şi nu ştim de ce. În 1914, maestrul şi-a iniţiat participanţii în esenţa învăţăturii lui Hristos, ale cărei adevăruri sunt principiile de bază ale şcolii pe care a deschis-o în 1922. În 1915, reuniunea a fost întreruptă la 8 august din cauza intrării în război a Bulgariei.

Iată câteva extrase din aceste reuniuni:

„Modestia nu înseamnă servilism, ci o foarte mare virtute. Un om fără modestie oferă imaginea unui pisc muntos arid, unde nimic nu poate să crească. Poate să fie acolo soare, dar nimic nu se poate naşte pe acel vârf stâncos; poate fi uneori survolat de un vultur, dar nimic mai mult. Omul care are modestie cunoaşte marele secret, acela de a sluji. Cel ce ştie să-i slujească bine pe ceilalţi este cel mai aproape de Iubire.

Slujiţi-i pe toţi apropiaţii voştri. Slujeşte-ţi soţia, copiii, pe toată lumea. Ca să întorci un om orgolios cu faţa la Dumnezeu, trebuie să-l faci să coboare din locul lui predominant ca să pătrundă în valea modestiei”.

„Nu luaţi asupra voastră lupta cu trupul, cu păcatul şi cu diavolul. În loc să luptaţi, singurul lucru pe care îl puteţi face este să opuneţi gândurilor rele ispita unor gânduri bune. Dacă vi se întâmplă să urâţi pe cineva, îi trimiteţi gânduri rele chiar fără să fiţi conştienţi de asta. În acest caz, căutaţi compania unui prieten al cărui comportament este complet opus vieţii şi comportamentului celui pe care aţi început să-l urâţi. Şi, atunci, gândurile şi sentimentele bune pe care le nutriţi faţă de omul de bine vor intra în luptă cu gândurile şi sentimentele rele pe care i le trimiteţi omului pe care nu-l puteţi suferi, şi astfel deveniţi invulnerabili”.

„Ipocrizia este unul dintre marile defecte ale omului. Dacă păstraţi în minte un gând ascuns, spuneţi-l. Ipocrizia este un aliment pentru diavol. Nu-i acordaţi bunurile voastre”.

„În principiu, voinţa înseamnă forţă. Şi elementele pe care le cuprinde voinţa sunt fermitatea, perseverenţa, curajul şi continuitatea.

Păcătoşii se chinuie, cei care se străduiesc să evolueze muncesc, în timp ce aceia care îi ajută pe ceilalţi lucrează”.

În 1912, caracteristica reuniunilor a fost studiul micii lucrări *Testamentul culorilor,* care apăruse în doua ediţie.

Anul 1921 este marcat, printre altele, de trei conversaţii care prevestesc deschiderea şcolii spirituale care a avut loc în anul următor. Acestea sunt: *Blândeţe şi modestie, Electricitate şi magnetism, Chinul.*

Din 1922 până în 1944, această şcoală a funcţionat tară întrerupere, adică 22 de ani. Miercurea se ţinea clasa pentru toţi, numită clasa generală; vinerea se ţinea clasa rezervată tinerilor, zisă clasa tinerilor. Duminica se ţinea o conferinţă pentru toţi vizitatorii. Existau conversaţii dimineaţa devreme, altele aveau loc cu ocazia reuniunilor anuale (congrese) în tabăra de vară de la Rila etc.

Ceea ce se numesc conferinţele maestrului erau din partea lui o expunere spontană, o conversaţie, aşa cum un tată le-ar vorbi copiilor despre lucruri esenţiale pentru care nu este necesar să se recurgă la arta oratoriei. Era vorba de o transmitere de la suflet la suflet, şi nu de vreo expunere teoretică oarecare bazată pe cunoştinţe strălucite. În realitate, nu erau nici discursuri, nici predici. La aceste reuniuni nu era o ceremonie mai importantă decât atunci când o mamă îi dă copilului ei înfometat o bucată de pâine.

În aceste convorbiri, auditoriul venit întâmplător n-ar fi găsit construcţia obişnuită folosită de învăţătorii şi conferenţiarii de profesie; nu exista preambul sau introducere în materie, nici expunere principală, nici concluzie finală sistematică. Spusele puteau chiar să pară că ies din direcţia căpătată la început, ceea ce deruta auditoriul neobişnuit. Dar discipolul ştia că, chiar dacă nu înţelegea de ce maestrul a spus cutare lucru, vecinul lui putea foarte bine să se simtă vizat. Maestrul le vorbea tuturor în general şi fiecăruia în particular. De asemenea, maestrul folosea deseori o conversaţie ca să răspundă la o întrebare care îi

fusese adresată cu câteva zile înainte. Întrebarea-răspuns se insera în cursul convorbirii şi astfel toţi puteau să beneficieze de ea.

Pe de altă parte, este evident că părţile din spusele sale care pot să pară de neînţeles pe moment sunt percepute la un alt nivel de conştiinţă, căci înţelegerea imediată, chiar dacă îşi găseşte cale intelectualiceşte, maschează uneori o profundă neînţelegere prin faptul că multe prejudecăţi şi condiţionări falsifică perceperea unui mesaj, oricare ar fi el.

În îndeplinirea misiunii sale, maestrul cunoştea foarte bine problema comunicării, despre care se vorbeşte atât de mult astăzi. Între cel care dă şi cel care primeşte se creează o legătură deosebită, o legătură vitală, dar greutatea vine din faptul că oamenii nu au aceleaşi nevoi, nici acelaşi nivel de înţelegere şi de dezvoltare la un moment dat. Când are loc un concert muzical foarte frumos, auditorii primesc toţi concertul, dar, chiar admiţând că sala permite să se audă bine din toate fotoliile, este cât se poate de evident că nu toţi auditorii au acelaşi simţ muzical şi n-au capacitatea să audă lucrarea în acelaşi fel. Îşi vor hrăni sufletele doar cei care au o nevoie presantă. Unii se vor hrăni profund, alţii vor admite execuţia bună cu o amabilitate indulgentă, în timp ce alţii, care au venit doar pentru că au fost invitaţi, se vor foi aşteptând să-şi poată dezmorţi picioarele.

P. Deunov (înspre 1920?)

La fel se întâmplă şi cu trimişii cereşti veniţi să amintească faptul că există şi altceva decât ce putem percepe doar cu simţurile fizice.

Pe de altă parte, ştim că teoriile ştiinţifice, care sunt trepte în evoluţia ştiinţelor, sunt primite întâi cu neîncredere şi apoi adoptate, ca să fie după aceea renegate când apare o teorie nouă. Despre această hrană se spune în Evanghelie că putrezeşte.

Maeştrii omenirii vin să ofere o hrană care nu putrezeşte şi să arate că umbrele nu sunt realitatea. Există în viaţă fapte şi fenomene ce nu se pot analiza, deoarece componentele lor sunt de un asemenea ordin şi nivel, încât nu pot să fie percepute de mentalitatea noastră condiţionată, care vede doar parţial. Fiindcă ştia bine zona limitată a ceea ce putem percepe, maestrul arăta doar ce putea fi recepţionat de noi. Vorbea clar, simplu, fără efecte oratorice, fără vreo jonglerie intelectuală şi fără etalare de ştiinţă ezoterică, pe când noi simţeam că în el

stăteau ascunse posibilităţi imense. Dar din felul său de a se exprima răzbătea o autenticitate atât de rară şi de simplă totodată, atât de modestă, încât nu ajungea evidentă decât fiinţei care păşise ea însăşi pe calea cu adevărat spirituală.

Totuşi, maestrul ştia că aborda domenii dificil perceptibile înţelegerii obişnuite a auditorilor, şi de aceea a zis, cu ocazia unei clase: „Din ceea ce vă spun, e bine dacă aţi înţeles douăzeci şi cinci la sută; restul de şaptezeci şi cinci la sută vi se va dezvălui mai târziu”.

Maestrul nu făcea niciun lucru exterior surprinzător care ar fi putut să pară minune. De altfel, nu vorbea despre minuni, căci le considera scamatorii. Miracolele se produceau în jurul lui în tăcere, de la sine, în mod evident. Minuni pe care puteau să le vadă doar ochii care erau pregătiţi.

Maestrul n-a creat niciun ritual rigid. Toate exerciţiile, rugăciunile, muzica nu sunt ritualuri, ci o sursă de viaţă abundentă, din care ne putem alimenta cu forţă şi bucurie, în care găsim inspiraţie spre lumea spirituală.

Obiceiurile sectare, purtările şi atitudinile fabricate, cuvintele în „limbi necunoscute”, toate acestea îi erau total străine.

Minunile de care şi-au amintit discipolii săi constau în minuni interioare, de înţeles pentru aceia care s-au eliberat de orice gust pentru senzaţionalul ştiinţelor oculte ce poate fi găsit în relatările unor autori versaţi în lucruri extraordinare.

Când este vorba de minuni mulţumită cărora unii oameni îmbrăţişează ideea existenţei lui Dumnezeu, ar trebui spus că acei oameni care au devenit credincioşi datorită „miraculosului” şi „extraordinarului” n-au niciun merit faţă de această credinţă şi nu vor dobândi nimic de pe urma ei.

Dacă trebuie să căutăm fenomene parapsihologice şi stări extrasenzoriale, e mai bine să ne întoarcem la ştiinţă. Nu trebuie să credem că oamenii de ştiinţă n-au avut niciodată ideea de a descoperi cauzele ascunse ale misterului vieţii sau de a face experienţe care ar arăta ca nişte „minuni”. Şi, când spunem minune, ne referim la un fenomen complet inexplicabil cu ajutorul vreunui element ştiinţific cunoscut.

Experienţele savanţilor n-au scopul de a ne ralia la Creator, nu ne oferă cheia secretelor lumii.

Călătorii occidentali în India au povestit, cu mult timp în urmă, despre performanţele uimitoare ale unor fachiri şi yoghini. I-au văzut făcând lucruri fascinante, incredibile. Unii dintre aceşti călători erau credincioşi şi ceea ce văzuseră nici nu le-a sporit, nici nu le-a ştirbit credinţa. Alţii erau atei şi asta nu i-a făcut credincioşi.

S-au scris cărţi despre alte fenomene, cum ar fi invizibilitatea şi ubicuitatea, adică capacitatea de a ieşi din propriul corp ca să treci în altă dimensiune, numită „astrală”. În Evanghelii este scris că Hristos a dispărut de mai multe ori din ochii celor care voiau să-L prindă. Totuşi, învăţătura lui Iisus Hristos nu conţine nicăieri astfel de artificii prezentate discipolilor ca învăţătură. Hristos le vorbea despre răbdare, modestie, iubire şi despre beatitudinile la care se ajunge prin fervoare şi sacrificiu. N-a folosit puterea pe care o avea nici când soldaţii romani L-au răstignit, căci ştia că tocmai prin acea cruce, adică prin sacrificiul de sine, va putea să răscumpere păcatele faţă de Legea divină, exact scopul pentru care venise pe pământ.

Şi, pentru că şi-a bazat învăţătura pe cuvântul lui Hristos, maestrul Deunov nu şi-a manifestat toate posibilităţile, deşi, în câteva rânduri, în mod aproape imperceptibil, a ridicat marginea vălului ce acoperă lumea noastră limitată. El ne învăţa virtuţile, înalta ştiinţă spirituală, pentru că asta înseamnă un bine mai mare decât vreo „minune” sau vreo magie.

Când maestrul transmitea adevărurile vitale şi trasa căile evoluţiei, aceste adevăruri erau percepute de auditori la fel cum primim pâinea care ne hrăneşte, adică fără să fie necesar să-i analizăm în acelaşi timp conţinutul. Cuvintele rostite de maestru erau marcate de o forţă puternică; în asta consta secretul unei influenţe care pentru unii rămânea inexplicabilă, având în vedere simplitatea aparentă a spuselor lui.

Toţi cunoaştem diferenţa dintre o poezie citită de oricine şi aceeaşi poezie recitată de un mare artist, care, în afară de talent, pune în vorbe şi ceva din sufletul lui.

Unii amatori de senzaţional caută o dovadă a existenţei lui Dumnezeu în fenomene supranaturale sau în ştiinţa spiritismului, în viziuni sau în minuni. Când unul dintre aceşti oameni se apropie de învăţătura maestrului, judecă astfel:

„Cunosc aceste principii. Spune-mi mai bine ceva nou, extraordinar, inedit”.

A învăţa să gândeşti, să te hrăneşti, să dormi, să respiri, a învăţa să te stăpâneşti, să schimbi stările negative în pozitive, să lucrezi ca să dezrădăcinezi din tine egocentrismul, egoismul, teama, superstiţia, toate acestea sunt pentru unii fantezişti ai domeniului spiritual isprăvi „cunoscute” şi lipsite de interes. Această cunoaştere, acest „cunoscut” are totuşi, în abordarea sa reală, trăsături comune cu situaţia unui om înfometat.

Pâinea trebuie să fie primită de cel înfometat, apa, de cel însetat, aerul trebuie să fie respirat, lumina, primită, parfumul florilor, mirosit, aşa cum doctrina lui Hristos, pe care îşi baza maestrul învăţătura, trebuie să devină o practică de viaţă zilnică de fiecare clipă.

Degeaba continuă căutarea forţelor şi puterilor oculte cei care n-au construit în ei înşişi omul nou sau, cum zicea maestrul: „Cât timp n-au aruncat pietrele tari şi ascuţite ale egoismului lor în focul *cuptorului de var,* ca să obţină var viu cu care îşi vor albi viaţa”.

În orice împrejurare, chiar atunci când aborda lucrurile esenţiale, maestrul vorbea încet, fără efecte deosebite. Vorbea ca şi cum ceea ce spunea i-ar fi trecut prin cap din întâmplare, fără să pară că ar fi reflectat sau ar fi căutat, şi era ca şi cum ar fi revenit dintr-o lume aflată într-o altă dimensiune, unde ceea ce trebuie să se întâmple se întâmplase deja. Când un bolnav se plângea de suferinţe, maestrul îi prescria lucruri surprinzătoare prin simplitate; cel ce le aplica era uimit de rezultatele obţinute. În unele cazuri, maestrul nu răspundea la întrebările puse de bolnav. În loc să-i prescrie ce trebuia să facă, îşi părăsea scaunul şi revenea aducându-i vizitatorului un măr, o pară, o mandarină sau un ciorchine de strugure, în funcţie de anotimp. Ce ascundea asta? Care era efectul acestor fructe? Nimeni nu ştia, dar bolnavul se vindeca definitiv.

Maestrul refuza să-i trateze pe unii bolnavi. De exemplu, n-a vindecat o femeie care suferea, de mult timp, de dureri insuportabile. Cu chipul preocupat, maestrul i-a zis că boala de care suferea era inevitabilă din cauza karmei acumulate şi că era necesară pentru evoluţia ei, adăugând că niciun vindecător ori medic nu putea s-o vindece. A recomandat să fie vizitată şi

ajutată la nevoile zilnice şi să i se adreseze cuvinte de consolare şi mai ales să ne rugăm pentru ea.

În aceeaşi perioadă, maestrul a vindecat un om adus mult de spate care nu putea să facă nimic cu mâinile. Încercase de toate, luase tot felul de medicamente, dar nici vindecătorii, nici medicii nu putuseră să-i vină de hac paraliziei sale. Maestrul i-a dat o directivă, la prima vedere, absurdă. „Trebuie să te duci să sapi grădina!”, i-a zis el. Dar bolnavul i-a declarat că nu numai că nu putea să se îndrepte de spate, ci şi că nu va putea niciodată să ridice o sapă. Maestrul a insistat cu fermitate să-i urmeze sfatul, chiar dacă ar trebui să se târască pe jos şi să râcâie pământul cu o teslă. Omul a avut curajul să înceapă aşa şi, treptat, s-a îndreptat. După trei luni, era complet restabilit. Se va spune că aici nu e niciun miracol. Desigur... dar nici n-am pretins că e vreunul în sensul obişnuit al termenului. Dar nu e „miraculos” că, dintre atât de multe sfaturi şi leacuri recomandate acelui om ani de zile, tocmai ultimul şi-a făcut efectul?

Acest caz aminteşte sensul ascuns al poveştii biblice despre bolnavul care aşteptase treizeci şi opt de ani pe malul scăldătoarei Betesda, din apropiere de Ierusalim *(Ioan* 5, 1-9). Hristos nu l-a vindecat imediat, dar l-a întrebat: „Vrei să te vindeci?” - „Vreau, Doamne, dar n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa”. Acest bolnav făcea parte din categoria celor care se puteau vindeca. Boala îşi făcuse deja treaba şi el nu avea nevoie decât de un mic impuls, de puţină voinţă. Hristos i-a zis: „Ia-ţi patul tău şi umblă!”. Ceea ce înseamnă: renunţă la starea de inerţie şi de aşteptare şi fă tu însuţi primul pas.

Viaţa lui Hristos este semnificativă pentru cei care doresc să urmeze calea spirituală. Exact asta ne transmitea maestrul. Discipolii Frăţiei trebuie să stea departe de adepţii sectelor, creduli şi leneşi, care se tem să facă pasul dificil, zicând: „Oare nu pentru noi, care am crezut în El, a fost răstignit Hristos?” Unii pretind că au fost „mântuiţi” din perioada cutare, de la data cutare. Alţii folosesc termenul „născuţi din nou”, însă, deşi zic că s-au născut din nou, continuă să trăiască după vechile obiceiuri. Dintre auditorii învăţăturii maestrului care doresc să devină discipoli, unii cad încă în păcat şi fac greşeli, dar diferenţa constă în faptul că se străduiesc să-şi schimbe viaţa şi suferă

când nu reuşesc. În plus, nu pretind niciodată că sunt mântuiţi sau născuţi din nou, fiindcă, în ceea ce priveşte „naşterea noua', maestrul a dat o explicaţie care înseamnă o faptă decisivă şi eroică în viaţă.

Când se vorbeşte despre învăţătură, o persoană ar putea să-şi zică: „Din moment ce învăţătura Frăţiei Luminii urmează doctrina lui Hristos, nu cumva Hristos este singurul Maestru şi nu sunt Evangheliile de ajuns ca să găsim calea cea adevărată?". Un astfel de gând este judicios, deşi ni se pare a putea fi lămurit mai amplu. Să luăm exemplul unui muzician debutant, care l-a ales pe Beethoven compozitor preferat şi a decis să facă din studiul operei sale scopul vieţii lui. Acest muzician, care este la început, va putea să ia tot ce a compus Beethoven, dar nu va putea să ajungă singur la îndeplinirea sarcinii dacă nu-şi găseşte un maestru care să-l iniţieze în opera magistrală a lui Beethoven. Un astfel de maestru este indispensabil, căci, dincolo de admiraţia faţă de marele compozitor, are totul de învăţat ca să-i devină interpret. Acest maestru pe care îl va alege nu-l va învăţa nimic altceva decât opera lui Beethoven, dar se va iniţia în ea cu mai multă înţelegere, evitând unele obstacole, ceea ce îi va permite să avanseze cu pas sigur.

Se ştie că alfabetul chirilic a fost transmis de sfinţii Chirii şi Metodiu. Atunci, am putea spune, în mod absurd, şi: „De ce ar avea copiii nevoie de un învăţător, că nu acesta, ci sfinţii fraţi ne-au adus alfabetul?"

Toate învăţăturile şi toate şcolile care se bazează pe ideea dobândirii de virtuţi şi de puritate duc la adevărurile, desigur, simple în forma lor, dar foarte elevate, care se găsesc în Evanghelie. Trebuie spus că Hristos nu a creat taumaturgi, ci apostoli. Darul de a vindeca bolnavi şi chiar de a învia morţi, avut de unii, n-a rămas până la sfârşit ca o demonstraţie specifică, ci ca să servească cuiva în mod concret.

Când Simon-Petru, din timiditate, nu voia ca Iisus să-i spele picioarele, Acesta i-a zis: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc de Mine" *(Ioan* 13, 8). Şi a adăugat: „Cine s-a scăldat n-are trebuinţă să-şi spele decât picioarele, ca să fie curat de tot" *(Ioan* 13, 10).

Iisus deţinea perfecţiunea. Ştia foarte bine că ştiinţele secrete nu le-ar fi de folos oamenilor dacă acestora le lipseau

puritatea şi devotamentul. Hristos nu Şi-a întrebat ucenicii dacă au cunoştinţe intelectuale, ci le-a cercetat inima. I s-a adresat lui Petru, care simbolizează epoca noastră, întrebându-l:

- Simon, fiu al lui Ioan, Mă iubeşti?

- Da, Doamne, ştii că Te iubesc, a răspuns Petru.

- Atunci, paşte-Mi mioarele, i-a zis Hristos.

A repetat aceste cuvinte de două sau trei ori, ca ele să se imprime bine în mintea şi inima apostolilor.

Cei care s-au angajat să elaboreze această lucrare şi au trăit ca elevi-discipoli ai maestrului şi-au permis să sublinieze o condiţie importantă despre care a fost vorba, dar vor reveni ca să sublinieze acest principiu fundamental din învăţătură. Este vorba despre un pericol care îl pândeşte pe fiecare elev sau pe fiecare persoană care doreşte să ducă o viaţă spirituală: acela de a face exerciţii ca să dobândească forţe psihice înainte ca „picioarele să-i fie spălate”, adică înainte de a-şi fi consolidat virtuţile care formează coloana vertebrală spirituală şi morală a caracterului şi înainte de a fi înălţat modestia ca o fortăreaţă.

Se poate observa, aşa cum am făcut şi noi, că mulţi oameni, considerând că nu era nevoie să adopte calea pregătirii, care este cea a uceniciei iubirii, purităţii şi modestiei, au ajuns prin diverse metode să dobândească cunoştinţe şi puteri considerabile. Ba chiar consideră asta ca revelaţii ale Cerului. Lumea e plină de astfel de magi, ce trec drept „iniţiaţi”, care le arată foarte repede, celor care ştiu să discearnă, fapte ce poartă pecetea lăcomiei şi a impurităţii. Şi asta provoacă decepţii amare oamenilor care caută să fie asemenea celor care au păşit pe calea spirituală. Aceşti aşa-zişi magi, pretinşi iniţiaţi, sunt cauza pentru care unele suflete abia trezite se întorc la necredinţă şi la ateism. Am cunoscut astfel de persoane care, din păcate, nu caută ordinea înţeleaptă, sigură şi infinită a legilor naturale şi spirituale, ci mai degrabă anumite fenomene „uimitoare” sau „misterioase” manifestate abundent de pseudomaeştri. Oamenii aceştia seamănă cu nişte spectatori la circ care văd iluzionişti realizând imposibilul cu abilitate. Maestrul adevărat nu caută să uluiască pe nimeni, nici să captiveze pe cineva. Discipolii acestui maestru fac ca el şi, ca „soldaţi” ai lui Hristos, au armele credinţei, răbdării şi purităţii. De cealaltă parte, falangele adversarilor n-au nevoie să fie numite.

De aceea, atât în Evanghelie, cât şi peste tot unde apar adevăraţi slujitori şi fraţi ai Luminii, prima recomandare care îi este adresată celui care a pornit pe calea adevărată este: „Pune-ţi la încercare mintea”. Altfel spus: „Prima calitate a discipolului este discernământul”.

În ceea ce priveşte Iubirea, maestrul este absolut categoric. Fără Iubire, zice el, nu se poate face nici măcar un pas pe calea dezvoltării spirituale. Maestrul recunoaşte ştiinţa ca fiind o cale pentru atingerea unor adevăruri, o cale analitică, lentă. În învăţătura lui, cuprinde întreaga viaţă, dar n-a vorbit despre nimic cu mai multă insistenţă şi inspiraţie decât despre Iubirea de Dumnezeu. Numai prin această Iubire încetăm de a mai fi morţi spiritual.

Nu putem să exprimăm în cuvinte simple ce plin de bogăţie spirituală este discursul maestrului şi în ce măsură e dar de viaţă moştenirea pe care ne-a lăsat-o.

*

*   *

La reuniuni, maestrul citea un capitol din Biblie, de cele mai multe ori un pasaj din Evanghelie. Urmau o rugăciune şi câteva cântece. Uneori, maestrul alegea un verset pentru lectura zilei ca să-şi dezvolte conversaţia. Dar depindea de reuniune, căci în alte tipuri de conversaţii tema nu decurgea dintr-o lectură prealabilă.

Maestrul zicea deseori că era timpul ca oamenii să înţeleagă viaţa în esenţa ei şi că n-o vor putea face decât dacă vor reuşi să se detaşeze de meschinăriile vieţii, căci este mai greu să ne apropiem de adevăr când ne menţinem mintea meschină şi îngustă. Discipolii marii căi trebuie să se detaşeze de condiţiile obişnuite care sunt, desigur, necesare pe pământ în mod provizoriu, căci, dacă reuşim să ieşim din condiţiile obişnuite, dobândim Noul şi intrăm în viaţa divină. Dacă învăţăm şi aplicăm prima regulă a lumii divine, Iubirea, am intrat deja în Şcoala Naturii şi îi cunoaştem legile şi regulile. Fără Iubire, nu există succes. Fără înţelepciune, nu există lumină. Fără Adevăr, nu există libertate.

Deşi poate să pară uneori anevoioasă, viaţa este un dar sfânt primit din partea Cerului. Vom înţelege măreţia acestui dar când vom învăţa să respectăm legile vieţii. Tocmai pentru a ne arăta aceste legi a venit Hristos pe Pământ.

Există în lume un plan mare care se realizează treptat. Gândurile şi dorinţele oamenilor nu coincid întotdeauna cu acest plan. De aceea, orice s-ar întâmpla, omul trebuie să coopereze la realizarea acestui plan.

Omul nou poartă în el o mare sinteză cosmică realizată. Nu este o fiinţă care are doar inimă şi sentimente, care are doar o minte rece şi analitică. Nu este lipsit de caracter şi nici de voinţă. În viaţa pe pământ, se remarcă două momente importante: *primul este trezirea sufletului omenesc şi al doilea este dezvoltarea sufletului când omul armonios este deja construit: acesta este triunghiul echilateral al Iubirii, înţelepciunii şi Adevărului.*

Maestrului îi plăcea mult să dea exemple sub formă de postulate matematice, ca să lămurească unele adevăruri ale ştiinţei divine. Vorbea despre matematică ca despre o ştiinţă simbolică ce ascunde adevărurile fundamentale ale vieţii şi dezvăluie multe secrete.

Se ştie că „principiile lui Euclid” au ca bază 35 de definiţii, 5 postulate şi 6 axiome. Axioma a cincea spune: „Totul este mai mare decât părţile sale”. Maestrul zice: „Partea nu poate fi mai mare decât totul, dar poate fi asemănătoare cu Totul”. În plus, se ştie că două coordonate determină poziţia unui punct într-un sistem coordonat de un plan. Şi, invers, unui punct al unui plan îi corespund două coordonate.

„Analog, trei numere determină poziţia unui punct în spaţiu şi unui punct din spaţiu îi corespund trei numere. Dar se poate foarte bine vorbi de spaţiu şi de punct, de patru, cinci, şase etc. dimensiuni, de unde (tranziţie de limită) există şi un punct al unui număr infinit de dimensiuni.

În spaţiul infinit (asemenea celui care are un număr infinit de dimensiuni) se poate pune un punct limitat, în timp ce în spaţiul limitat nu se poate pune un punct nelimitat”.

Interpretăm toate acestea astfel: limitatul (care are sfârşit) poate să existe în infinit (Divinul); pe când Divinul cu dimensiuni nenumărate nu poate fi inclus în întregime în ceea ce are sfârşit (limitatul).

Maestrul adaugă: „Umbra este o consecinţă a luminii. A nega Marele înseamnă a nega cauza, dar a accepta consecinţa: umbra. Ştiinţa actuală este o ştiinţă a consecinţelor, o ştiinţă a

umbrei. Există totuşi o lumină fără umbră, însă nu există umbră fără lumină”.

Sufletele treze, pe care le numim „Fiii Luminii”, înţeleg că alţi fii şi fiice ale omenirii dau legilor interpretări care abat gândirea omului de la frumuseţea primordială a Creaţiei: vor merge până la a-l renega pe Creator. La întrebarea „Cum explicăm raţiunea, regularitatea şi înţelepciunea legilor naturale?”, slujitorii întunericului răspund: „Este o proprietate a materiei”.

În zilele noastre, în timp ce naturalistul, biologul, fizicianul şi alţi cercetători înaintează pe calea descoperirii minunăţiilor vieţii, slujitorii disperării şi negării se grăbesc să înlăture speranţele în viaţa eternă, atribuie toate acestea proprietăţilor materiei. Dar oare ar avea materia această minunată proprietate a vieţii dacă n-ar exista cineva care să i-o dea?

*

*   *

Vom putea să ne întrebăm în cursul lecturii dacă oamenii care au trăit în anturajul maestrului au reuşit să dobândească virtuţile despre care se vorbeşte aici. Medicii sunt vizitaţi de bolnavii dornici să-şi recapete sănătatea; la fel se întâmplă şi cu cei care, plini de imperfecţiuni, sunt totuşi dornici de o viaţă mai bună şi vin lângă maeştri. De aceea, foarte des, imperfecţiunile şi comportamentele eronate ale anturajului se răsfrâng asupra maestrului ca nişte consecinţe cauzate de ignoranţa omului. Cei ce aruncă cu noroi în izvoarele limpezi ale Cuvântului seamănă cu nişte copii care se joacă cu noroi, stârnind pământ şi praf care le cad în cap.

*

*   *

Maestrul stabilea câteva obiceiuri simple în aparenţă, dar pline de bun-simţ. Organiza deseori mese frăţeşti înaintea cărora se rostea o rugăciune şi se citea un pasaj din Evanghelie, în atmosfera cordială a acestor agape, avea loc o mai bună cunoaştere reciprocă. Maestrul alegea alimentaţia - un act important şi vital, ca modalitatea cea mai bună de realizare directă a unei comuniuni frăţeşti. Aspectul atrăgător al unei mese încărcate de fructe îşi pune întotdeauna o amprentă de viaţă şi de forţă asupra conştiinţei.

Maestrul îi învăţa pe oameni să ducă o viaţă simplă, pură şi naturală. Îşi încuraja auditorii să meargă pe munte, să se trateze cu soare şi cu aer curat, dar şi să evite carnea şi să se hrănească cu alimente curate provenite din regnul vegetal. Judeca cu severitate lenea. Zice de mai multe ori în învăţăturile sale că ceea ce oamenii Bisericii numesc „mântuire” nu se dobândeşte decât prin fervoare şi zel, aşa cum tot de ele trebuie să dea dovadă un muzician care vrea să devină stăpân pe instrumentul lui.

Tot ce i se întâmpla personal maestrului sau ce se petrecea în jurul lui cu discipolii ori chiar cu lumea mai îndepărtată, toate acestea erau transformate de el într-un mod pozitiv, cu cel mai mare optimism. Indiferent că era vorba de lucruri mărunte sau de evenimente importante, zicea că s-a întâmplat spre bine. Dacă o persoană se îmbolnăvea, maestrul o ajuta, dar zicea că acea boală venise pentru binele său.

„Să nu mergeţi pe drum şi să treceţi mai departe pe lângă un izvor astupat”, zicea el. „Opriţi-vă, curăţaţi-l, uşuraţi drumul apei, ca să fie uşurate astfel şi cărările noastre. Căpătaţi obiceiul de a pune ordine acolo unde domneşte dezordinea, îndreptaţi pâraiele spre grădini, spre vii şi spre ogoarele însămânţate”.

Maestrul participa la săpatul viei, la făcutul ordinii în grădină, la curăţarea pomilor fructiferi; ajuta la acoperirea cu ţiglă a acoperişului refugiilor din munţi şi la construirea fântânilor.

Nu ni se pare posibil să înfăţişăm în aceste pagini sau în altă parte o apreciere care să reprezinte integralitatea învăţăturii maestrului. Desigur, putem să vorbim despre ea, putem să formulăm un punct de vedere, dar, dacă am face un studiu integral şi aprofundat, acesta n-ar putea fi comparabil pentru cititor decât cu viziunea unor bucate nenumărate plasate în spatele unui geam gros, căci nivelul realităţii acestei învăţături se situează în aplicare. „în noua învăţătură”, zicea maestrul, „teoria şi practica merg împreună”. Şi mai spunea că orice cunoştinţă neaplicată sau neaplicabilă este periculoasă.

În ceea ce priveşte experienţa reală trăită, aceasta este doar teorie şi interpretare.

Cele trei fundamente esenţiale ale învăţăturii sunt Iubirea, înţelepciunea şi Adevărul: Iubirea, sursă de abundenţă şi de plenitudine; înţelepciunea, purtătoare de lumină abundentă şi

totală; Adevărul, care conferă libertate completă. Bineînţeles, maestrul vorbeşte despre o Iubire care nu este cea depreciată, a vieţii noastre zilnice. Înţelepciunea despre care vorbeşte depăşeşte întinderea cunoaşterii obişnuite. Adevărul pe care îl înfăţişează nu limitează omul, ci îl eliberează. El le numeşte Iubire divină, înţelepciune divină, Adevăr divin.

În şcolile din Antichitate, examenele aveau loc în temple sau în locuri tainice. În zilele noastre, examenele au loc în arena vastă a vieţii.

Maestrul dădea întotdeauna un răspuns accesibil şi plin de înţelepciune la întrebările care îi erau puse şi, deseori, îl însoţea cu exemple luate din viaţa de toate zilele. Deseori, discipolii discutau între ei întrebându-se care era acel element care îi făcea învăţătura atât de atrăgătoare şi lăsa omul atât de liber în acelaşi timp. Răspunsul simplu era: libertatea.

Maestrul afirma că acela care îl iubeşte pe Dumnezeu este cu adevărat liber. Libertatea, care este apanajul spiritelor de elită, nu este nici arbitrariul, nici neantul. Se poate ca omul ce pare liber în exterior să fie un adevărat sclav şi cel aflat în lanţuri să fie în realitate liber. Condiţiile libertăţii se găsesc în minte. „Dacă n-ar exista o libertate a spiritului, oamenii religioşi ar fi de două ori mai răi decât ceilalţi”. „Libertatea”, adăuga maestrul, „este Lumină. Atâta timp cât făclia, această sursă de lumină, străluceşte, sunteţi liberi. În întunericul nopţii, nimeni nu e liber. Doar omul liber poate să dăruiască Libertatea”.

III. TEXTE

HRISTOS

În rândul oamenilor care trăiesc o viaţă spirituală, apar întrebări care arată că mulţi poartă în minte o întreagă serie de concepţii adunate în cursul anilor, referitoare la adevăruri sau la probleme rămase neclare.

Dacă o abordare a problemei şi a soluţiei este posibilă, trebuie început cu Măreţia Duhului Creator Universal numit Dumnezeu, inaccesibilă înţelegerii noastre. Ar fi absurd să dăm o definiţie a ceea ce are un număr infinit de atribute, de dimensiuni şi de posibilităţi. Nu se poate ca o părticică dintr-un Tot, limitată în anvergură şi posibilităţi, să cuprindă totul, chiar dacă atributele şi calităţile stejarului sunt ascunse şi latente în ghindă.

În iubirea Lui, Dumnezeu se manifestă oamenilor în multe feluri: prin supra-abundenţa de daruri naturale, prin grandoarea limitată a universului creat, cu legile lui etc. Totuşi, oamenii le dau acestora numele de „hazard” şi le pun pe seama a tot felul de posibilităţi nedefinite pe care le ascunde materia. Şi se întâmplă astfel din cauza sărăciei raţiunii lor şi sub influenţa unui principiu din care o părticică există în fiecare individ.

Atunci, tot din Iubire faţă de creaturile sale, Creatorul s-a limitat la o dimensiune accesibilă lumii noastre şi s-a manifestat ca Hristos.

Iată câteva dintre cuvintele maestrului despre Hristos:

„Hristos este prima limitare a lui Dumnezeu, Manifestarea Sa în existenţă. Acest act de Iubire divină s-a revelat ca Duh al lui Hristos. Hristos nu are o anumită formă, deoarece aceasta se schimbă. De-a lungul tuturor secolelor, Hristos a fost mereu acelaşi. Dar, deoarece conştiinţa oamenilor se diferenţiază, înţelegerea lor faţă de El se diversifică şi ea. Vorbind despre Hristos, cel mai exact ar fi să înţelegem că este prima manifestare a lui Dumnezeu în existenţă ca Iubire”.

Creştinii vor ca Hristos să Se întoarcă pe pământ. Dar asta nu se va face aşa cum îşi imaginează ei. Hristos nu mai este cel de acum douăzeci de secole. Hristos a fost atunci răstignit şi S-a întors în împărăţia Lui.

Ca să înţelegem exact misiunea lui Hristos, este necesar să cunoaştem legile Marii Ştiinţe Divine, este necesar să ştim că Pământul este o planetă pe care sufletele se incarnează îndeosebi ca să înveţe să-şi achite karma şi să facă experienţa marii iubiri divine. Acest Pământ are aura lui, partea lui invizibilă care, precum câmpul magnetic, electric şi gravitaţional, are planul ei spiritual în care este repercutată esenţa stărilor omeneşti, sub o formă specială şi un aspect accesibil pentru cei care percep în a patra dimensiune, ca şi în alte dimensiuni superioare. În timpul lui Hristos, această aură terestră era densă, plină de forme nefavorabile şi lăsa să se vadă starea degradată a omenirii, chiar a poporului ales de atunci, cel al lui Israel.

Legat de această problemă, maestrul a spus:

„Hristos a adus pe Pământ o lumină nouă şi o forţă nouă, mulţumită cărora aura Pământului s-a ameliorat şi s-au creat condiţii favorabile dezvoltării ulterioare a omenirii. Fără această influenţă a unei lumini noi şi a unei forţe noi aduse de Hristos, omenirea ar fi fost lipsită de forţele şi condiţiile ca să se transforme. Hristos trebuia dat pradă suferinţei pentru ca oamenii să fie răscumpăraţi şi o parte din karma acumulată de omenire să fie plătită. Venirea lui Hristos este cel mai mare eveniment din istoria Pământului. Celelalte religii sunt doar o pregătire fără de care oamenii nu L-ar fi putut înţelege pe Hristos”.

Aşadar, Hristos este veşnic şi e în lume de o eternitate. Maestrul a zis:

„Veţi auzi în multe biserici existente: *Mai este timp. Hristos nu e în lume, va reveni cel mult după un secol.* Oamenii se înşală. Hristos e în lume. În fiecare dimineaţă, la răsăritul soarelui, iese odată cu el şi priveşte lumea. E o concepţie naivă şi puerilă să pretinzi că Hristos Se găseşte în Cer şi notează numele păcătoşilor.

Hristos a cerut trei lucruri fundamentale: *Să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima, din tot sufletul şi cu toată puterea minţii. Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi. Să-ţi iubeşti duşmanul”.*

Să-ţi iubeşti duşmanul este una dintre învăţăturile cele mai grele care au fost date oamenilor!

În Evanghelie, există pasaje ce nu trebuie să fie înţelese literal. Ca să reiasă adevărul, trebuie să folosim o analiză profundă a textului. De aceea, pentru cei care se aşteaptă să-L vadă pe Hristos sub o formă omenească, se spune într-una dintre conferinţele maestrului:

„Hristos a trăit o dată printre oameni sub formă omenească. Dar nu va reveni sub această formă. Sângele Lui nu poate să mai curgă în vasele sangvine ale unui om. Gândurile şi sentimentele Lui nu pot să umple creierul obişnuit al omului, nici chiar inima omenească. Sângele lui Hristos este Cuvântul Divin viu. Trupul lui Hristos este Pâinea cerească vie. Hristos a zis despre asta: *Dacă nu mâncaţi corpul Meu şi nu beţi sângele Meu, nu veţi avea viaţă în voi”.*

Momentul în care Hristos Şi-a arătat măreţia a fost pe cruce, când, chinuit de dureri insuportabile, a putut să spună: „Doamne, iartă-i!”. Importanţa lui Hristos pentru evoluţia genului uman, ca şi pentru timpul în care S-a arătat, este înfăţişată în aceşti termeni: „Venirea lui Hristos este frontiera dintre perioada de involuţie şi perioada de evoluţie. Hristos este un transformator fără de care omul nu poate merge la Dumnezeu. A venit ca să învingă răul din lume, eliminând toate emanaţiile otrăvite. Cel ce pretinde că e mântuit fără Hristos nu cunoaşte legea”.

Dacă Hristos n-ar fi venit, Pământul ar fi fost nimicit. Energiile negative care existau atunci urmau să spulbere totul. Şi acum, după două mii de ani, continuă să stăruiască idei false despre misiunea Lui. El le-a spus discipolilor: „Mergeţi şi propovăduiţi în lume. Voi fi cu voi până la sfârşitul secolului”. Dar, dacă cineva ar zice că Hristos lucrează pentru lume şi în zilele noastre, unii ar tăgădui acest adevăr. De unde decurge că minciuna în care trăiesc oamenii în prezent este adevărată şi că adevărul însuşi a devenit minciună.

În zilele noastre, ca dintotdeauna, oamenii trăiesc cu o părere foarte bună despre ei şi nu admit să li se atingă demnitatea. De ce n-au învăţat oamenii lecţia pe care Hristos i-a dat-o omului? Iată ce se spune despre calităţile extraordinare şi măreţia caracterului lui Hristos:

„Remarcabile în caracterul lui Hristos sunt modestia, răbdarea şi altruismul. A trebuit să coboare din măreţia Lui, să ia formă omenească, ca să le arate oamenilor ce înseamnă

modestia. În această întrupare avea să suporte cele mai mari insulte şi să îndure moartea pe cruce. Şi-a suportat suferinţele fără să Se plângă şi fără să Se îndoiască. Toată viaţa n-a făcut decât să-i vindece şi să-i înveţe pe oameni, fără să aştepte nimic de la ei. Şi forţa care I-a permis să suporte suferinţele a primit-o graţie altruismului Său absolut".

Învăţătura lui Hristos nu este încă pusă în practică. Oamenii nu sunt încă pregătiţi pentru asta. A fost practicată doar de oameni izolaţi, când toţi cei care poartă numele de creştini ar trebui s-o aplice în viaţă. Dacă n-o fac, aşteptarea lor de a-L vedea revenind pe Pământ este zadarnică. Şi, chiar dacă ar reveni pe Pământ, dacă n-au aplicat în viaţă principiile Lui, totul ar fi în van.

„A-L iubi pe Hristos înseamnă a fi gata să vezi binele chiar şi în criminalul pe care l-ai întâlnit în cale".

Uneori, oamenii încrezuţi, care aruncă o privire superficială asupra tuturor lucrurilor, fac un bilanţ fals a ceea ce a săvârşit Hristos pe Pământ. Ce a făcut Hristos? zic ei. Să pui o astfel de întrebare înseamnă să-L consideri pe Hristos doar un personaj istoric, un novator care a adus câteva idei şi apoi a plecat. În nepriceperea lor, nu bănuiesc că, din ziua învierii Sale şi până în prezent, Hristos a lucrat neîntrerupt în lume. Doctrina Lui continuă să ardă cu o flacără mică, dar care devine tot mai puternică. Numai focul lui Hristos este cel care pune în mişcare conştiinţa tuturor fiinţelor ce lucrează pentru binele lumii. Acest foc a netezit calea tuturor oamenilor şi a tuturor popoarelor.

De ce cei înţelepţi din Orient au venit la Betleem ca să se închine în faţa copilului Iisus? E o enigmă pentru lume. Alt secret este apariţia în Orient a Stelei.

„Cei trei înţelepţi, care au venit să se încline în faţa lui Hristos, aveau o conştiinţă trează. Vă închipuiţi că au văzut acolo un bebeluş căruia i-au adus daruri şi apoi au plecat? Nici vorbă. Au stat de vorbă cu Hristos. El le-a transmis marea înţelepciune şi cunoaşterea care sunt păstrate mai ales de hinduşi. Nici englezii, nici americanii, nici francezii, nici alt popor nu pot să păstreze secrete sfinte. Doar hinduşii au păstrat această mare doctrină sfântă".

„Încă înainte de venirea lui Hristos, în India exista o ştiinţă despre univers şi despre om, dar ceea ce s-a adăugat, adus de

înţelepţi, era ceva ce a reînnoit şi a dat sens ştiinţei lor spirituale”.

Când este vorba să conturăm portretul lui Hristos, trebuie să ştim neapărat că este unul dintre cei mai mari Trimişi care au coborât pe Pământ, cel mai pur dintre oameni, sufletul cel mai sublim care a vizitat această lume şi cel mai mare Spirit care a luminat mintea omenească.

În unele religii se spune că trebuie imitat Hristos. E o exprimare bună. Dar maestrul zice că cei care vor să fie ca Hristos trebuie să treacă prin tensiuni foarte mari, căci se cere o siguranţă absolută a inimii, precum şi o lumină absolută a minţii.

„Când două persoane duc aceeaşi viaţă, şi-ar petrece cel mai bine viaţa dacă fiecare a început să-L iubească separat pe Hristos. Dacă le lipseşte această iubire faţă de Marele învăţător, n-au cunoscut Iubirea şi din această cauză ar putea cu greu să se suporte reciproc”.

Dar cunoaştem oare în întregime învăţătura lui Hristos?

„Ceea ce creştinii ştiu în zilele noastre nu reprezintă nici măcar a mia parte din cuvintele lui Hristos. Multe lucruri din ceea ce a propovăduit El au fost eliminate, deoarece îşi demasca adepţii de atunci. A spus multe adevăruri mari pe care ei le-au lăsat deoparte. Totuşi, tot ce a spus Hristos a fost scris. Peste două mii de ani, când veţi reveni pe Pământ, veţi înţelege ce a propovăduit El. Abia atunci oamenii vor avea o adevărată cultură, vor cunoaşte şi vor trăi după învăţătura lui Hristos.

Atunci va veni Hristos în lumină şi în puritate”.

În altă parte, maestrul a zis:

„Pentru ca Hristos să devină nemuritor şi puternic în sufletul vostru, trebuie să lăsaţi Iubirea să pătrundă în voi. Atunci îi veţi rezerva lui Hristos locul cel mai sfânt şi înalt în voi şi îi veţi sfinţi numele în inima voastră. În plus, dacă cineva îşi exprimă dorinţa de a fi lângă Hristos, trebuie să fi dobândit arta de a deveni umil. Pe de o parte, pretindeţi că vreţi să fiţi ca Hristos şi, pe de altă parte, doriţi să comandaţi. Îl va cunoaşte pe Hristos cel care a învăţat să slujească cu altruism şi a dobândit eroismul să răspundă la ură cu iubire, la rău, cu bine”.

Fiecare om ar putea să aplice învăţătura lui Hristos?

„Învăţătura lui Hristos este profund mistică. Nu poate să fie aplicată decât de cineva care este un adevărat mistic, căci, atunci când se va apuca să aplice Cuvântul lui Hristos, va fi

supus unei serii de ispite care vor încerca să-l abată de la drumul drept. Şi, promiţându-i multă prosperitate, îl vor împiedica să păşească pe calea aleasă”.

Se pune întrebarea: „Opera lui Hristos este încheiată?”.

„Păstrăm cuvintele lui Hristos. Într-o zi, conversaţiile Lui vor fi reproduse. Nimic nu se pierde. Benzile video cu ce a spus Hristos există în mărturiile din Akasha şi totul va fi restabilit. Şi vă va fi dat nu doar să auziţi, ci să şi vedeţi ce s-a petrecut atunci. Hristos a vorbit despre lucruri ce nu sunt scrise nici în Biblie, nici în Evanghelie. Acestea sunt lucruri divine. Opera lui Hristos nu este încheiată; în viitor va veni secolul Lui de aur”.

Într-una dintre conversaţii, maestrul examinează unele momente din viaţa necunoscută a lui Hristos şi zice:

„Hristos dormea trei ore pe noapte şi petrecea trei ore în rugăciuni. În timp ce Se ruga, acumula o cantitate enormă de energie provenind din lumea divină, pe care o consuma mai târziu. O consuma prin Cuvânt, prin vindecarea bolnavilor etc. Acumula acele energii în cursul rugăciunii de noapte.

Există ocultişti care cred că Hristos, în calitatea Sa de cel mai mare dintre Iniţiaţi, nu a simţit durere când a fost supus la torturi, nici în momentul morţii pe cruce. Aceasta este cât se poate de fals şi e chiar o blasfemie din partea celor care nu l-au înţeles deloc înalta Misiune. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este un fiu al omului. Trebuia să-şi trăiască tragedia în mod pământesc. Genialul pictor Rembrandt a pictat la începutul carierei sale un crucifix găsit mai târziu în Franţa, unde chipul lui Hristos exprima chinurile cele mai dureroase”.

În această privinţă, găsim într-o conferinţă:

„Multe persoane întreabă dacă Hristos suferea fizic. Da, a simţit multă suferinţă fizică. Într-un pasaj din Evanghelie se spune că Fiul Omului nu are loc unde să-Şi adăpostească capul. În alt pasaj se spune: *Sufletul meu e cuprins de o tristeţe de moarte.* Hristos avea trup omenesc, inerent suferinţelor fizice, dar ştia în acelaşi timp că o forţă superioară îl trimisese pe pământ ca să săvârşească aici o lucrare uriaşă”.

La întrebarea „Unde se află Hristos şi în care dintre Bisericile ridicate în numele Lui Se găseşte?”, maestrul răspunde:

„Nu căutaţi ici sau colo. Se află înlăuntrul vostru, în sufletul vostru.

Ca simbol, Hristos este numit în Evanghelie butucul de vie, pâinea vie, poarta, păstorul şi, în calitatea Sa de Fiu al Omului, învăţătorul”.

Iar la întrebarea „De ce Hristos a ales 12 discipoli?”, maestrul a răspuns:

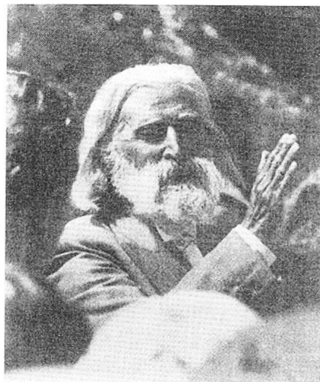
„Numărul 12 este cel al îngerilor. Este numărul celor 12 semne ale zodiacului. Cei 12 apostoli se găseau sub influenţa celor 12 semne ale zodiacului”.

„Citiţi Evanghelia ca să intraţi în relaţie cu Hristos”.

„Hristos a zis: Nu vă apropiaţi de Mine, căci n-am urcat încă la Tatăl. Cel ce vrea să vadă faţa lui Dumnezeu trebuie să treacă întâi pe cruce. Ceea ce înseamnă că trebuie să fi luptat cu moartea şi să fi dobândit viaţa”.

Hristos va reveni pe Pământ într-un mod în care Dumnezeu nu S-a arătat încă până în prezent. El va aduce pacea şi bucuria pe întregul pământ. Şi atunci oamenii vor spune: „Acum înţelegem sensul profund al înţelepciunii divine”.

Maestrul a spus încă multe alte lucruri despre Hristos, dar ne limităm la extrasele de mai sus.

MAESTRUL DESPRE EL ÎNSUŞI

Oamenii au concepţii speciale şi păreri extrem de aparte faţă de cutare sau cutare persoană care, într-un fel sau altul, s-a impus în societate. Astfel, despre maestru s-au spus în Bulgaria lucrurile cele mai diverse, pe care, dacă le-am pune laolaltă, ar fi, în unele cazuri, contradicţii ireconciliabile. Oamenii care trăiesc viaţa spirituală vor de cele mai multe ori să fie lămuriţi în privinţa persoanei care îi conduce, căutându-i originile departe

în trecut, în loc să se conformeze sfaturilor sale. În urma unor astfel de „intruziuni”, riscăm să ajungem la fel de fel de erori.

De aceea, în acest capitol al cărţii dedicate maestrului Deunov, vom reproduce extrase din conferinţe şi conversaţii în care, deşi rar, a vorbit despre el însuşi.

„Multe persoane mă întreabă în ce scop propovăduiesc. Dacă aş fi venit să spun acelaşi lucru ca alţii, era inutil s-o fac. Eu propovăduiesc doctrina lui Hristos, care trebuie să fie aplicată în viaţă, măcar într-o mică măsură, îndeosebi în relaţiile dintre taţi şi mame, fii şi fiice, servitori şi stăpâni. Sarcina mea este să ajut la punerea în aplicare a acestei învăţături de către toţi oamenii de pe pământ. Fie ca toţi preoţii şi toţi predicatorii să se unească şi să se roage lui Dumnezeu să-i ajute pentru punerea în practică a învăţăturii lui Hristos, căci numai această învăţătură e în stare să-i reconcilieze pe oameni între ei”.

„învăţătura pe care o predic este cea a naturii vii de care se ocupă şi ştiinţa. Este o învăţătură care are legătură cu viaţa, o ştiinţă despre ceea ce este raţional în lume, o ştiinţă a lui Dumnezeu şi a Iubirii”.

„Nu repet învăţătura moralei obişnuite, ci vorbesc despre Marea Iubire ce poate să amelioreze sănătatea, să instruiască mintea, să înnobileze inima şi să dea un impuls spiritului. Indiferent de naţiunea din care faceţi parte, profitaţi de această învăţătură. Nu mă urmaţi pe mine, ci Iubirea divină. Căutaţi ce e divin în viaţă, căci asta vreau să vă învăţ”.

„Când formulăm anumite idei, mulţi spun că noi, oamenii dedicaţi spiritualităţii, nu suntem în toate minţile. Dar spuneţi-mi, vă rog, în ce timp şi în ce loc au acceptat oamenii Adevărul? N-a adus Hristos un Adevăr esenţial? Şi ce l-au făcut? După Hristos, au venit apostolii, dar au fost şi ei alungaţi. Astfel se acţionează împotriva celor care încearcă să aducă o idee nouă fie în domeniul ştiinţei, fie în cel al religiei ori în viaţa socială. Indiferent cine este omul respectiv, el va fi întotdeauna alungat”.

„Clerului îi este teamă de mine. Vor să fiu îndepărtat ca să nu-i pun beţe în roate. «Ascultaţi, prieteni», le spun, «lumea nu este a voastră. Lumea este o vie imensă unde e de muncă pentru toţi. Nu există motive ca să divizaţi butucii de viţă. Via trebuie să fie bine prăşită. Când va veni, Dumnezeu ne va

întreba: «Aţi prăşit bine via?». În prezent, aceşti oameni se dedau lenei, nu cultivă via şi doar divizează butucii”.

„Iubesc oamenii, aşa cum iubesc ce este divin în mine. Nu e vorba să-i fac fericiţi. Pământul este o şcoală, nu un loc pentru fericire. Vreau să las în voi gândul de a fi liberi cu mintea, cu sufletul şi cu inima. Singurul lucru care nu-mi place e înşelătoria”.

„Sfinţii părinţi se întreabă ce s-ar întâmpla cu mine dacă as muri Iară să mă căiesc. Dacă ar trebui să mă căiesc, m-aş întoarce direct spre Dumnezeu. Nu cunosc altă căinţă. De aceea, voi spune: *Doamne, Tu m-ai trimis să propovăduiesc pe pământ. Mi-am terminat sarcina. N-am nevoie de nimic altceva”*

„Vreau să trezesc la bulgari credinţa în ce e divin. Ei au o religie, dar le lipseşte credinţa. Au pierdut-o”.

„În plus, aş vrea să le transmit oamenilor o prezentare exactă a cuvântului «maestru». Maestrul este şi vizibil, şi invizibil. El e peste tot: în lumină, în apă, în aer, în soare, în pietre, în plante, în animale şi în oameni. E pe pământ şi în acelaşi timp în alte lumi”.

„Poate omul să strălucească mai mult decât soarele? Ce om genial a putut până în prezent să cucerească şi să lumineze lumea întreagă? Nici cele mai importante fiinţe, precum Buddha, Krishna şi chiar Hristos, n-au luminat lumea întreagă aşa cum face soarele. Ele nu aveau altă sarcină decât să propovăduiască Iubirea de Dumnezeu”.

„Nu vorbesc doar pentru voi. Gândirea mea se adresează tuturor fiinţelor raţionale. Ea emite, ca un post de radio, în lumea întreagă. Nici măcar nu e propria-mi gândire. Este o Gândire Divină. Ea s-a născut chiar înainte de secolele care au precedat crearea lumii. Este deci propria noastră manifestare. Chiar cel mai mic impuls spre Bine este un limbaj al Domnului”.

„Nu mă interesează ce se spune de bine sau de rău despre mine. Răul sau binele pe care îl spune un om despre mine îl priveşte doar pe el. Dar, până la urmă, şi într-un caz, şi în celălalt, dobândesc ceva preţios, învăţ o lecţie din ambele lucruri. Mă pun în locul lui şi îl înţeleg”.

„Dacă credeţi că-L puteţi despărţi pe Dumnezeu de maestru şi pe maestru de Dumnezeu, nu înţelegeţi legile. Dacă maestrul îşi imaginează că poate să realizeze ceva în afara lui Dumnezeu, merge pe un drum greşit. Singurul maestru care îi

învaţă pe oameni este Dumnezeu. În acest scop, ia o formă sau alta. De aceea este Dumnezeu uneori vizibil, alteori invizibil”.

„Ştiu unde se află pietre preţioase şi câte sunt. Ştiu unde se găsesc aur şi ierburi vindecătoare. Dacă e vorba de bogăţii, dacă vindec un om bogat, voi primi o răsplată enormă. Dar nu înşel niciodată încrederea care mi-a fost acordată”.

„Am tendinţa de a mă apropia mai mult de cei slabi, bogaţi sau săraci. Am compasiune pentru cei slabi şi vreau să-i ajut. Hristos n-a venit nici el pentru oamenii drepţi, ci pentru cei care suferă, pentru bolnavi, slabi şi săraci. De aceea, mă voi duce la bolnavi cu farmacia mea, iar la ceilalţi, cu vioara. Dacă nu reuşesc să corectez lumea cu ajutorul viorii, voi lua condeiul şi voi deveni poet. Aceasta este concluzia la care am ajuns. Dacă aş mai veni o dată în această lume, aş reveni ca muzician sau ca poet. Acestea două vor pune ordine în lume. Vreau să dispară viaţa voastră prozaică, căci doar muzica şi poezia rămân pure în această lume. Totul e murdărit”.

„S-a zis că nu am o atitudine *pioasă* faţă de Hristos. Nu ştiu ce este această atitudine *pioasă,* dar ştiu că simt Iubire pentru Hristos. În plus, ştiu că Hristos a spus încă multe lucruri esenţiale care nu sunt scrise. Învăţătura lui Hristos este amputată, n-au rămas din ea decât fragmente şi creştinismul contemporan se bazează pe ele. Aş fi vrut să văd în punerea în aplicare a creştinismului contemporan Iubirea lui Hristos în manifestarea sa vie. Această Iubire aş fi vrut s-o văd sub patrafirul fiecărui preot. Nu spun ce-mi trece prin cap, ci adevăruri pe care le-am testat. Lumea n-a murit pentru mine. Văd în această lume ce alţii nu văd. Ştim de ce vacile sunt vaci şi muştele, muşte. Ştim totul despre animale, plante, minerale”.

„n ceea ce priveşte învăţătura pe care o propovăduiesc, nu spuneţi că a fost inventată de unul, Deunov, ci că este învăţătura Frăţiei Luminii. Mâine poate să vină altul, cu un alt nume. Măreţia tuturor celor care au venit pe lume constă în faptul că au transmis adevărul aşa cum l-a dat Dumnezeu”.

„După un timp, veţi ajunge acolo unde mă aflu eu acum. Lucrul principal este să urmaţi calea până la capăt. Lumea se schimbă şi eu mă instruiesc. Ceea ce învăţ rămâne pentru mine şi ceea ce vă învăţ rămâne pentru voi. Într-o zi, când ne vom întoarce lângă Dumnezeu, vom fi împreună şi fiecare va veni cu experienţa lui. Eu n-aş putea să am experienţa voastră, nici voi,

experienţa mea. Fiecare va înţelege Iubirea într-un mod specific. Aţi îmbătrânit din lipsa Iubirii. Am venit să vă întineresc, căci Iubirea dă un sens vieţii şi întinereşte”.

„Unii îşi imaginează că vreau să folosesc pe cineva pentru mine. Din momentul în care aş profita de o musculiţă pentru propriul bine, aş fi un om pierdut, ruinat. M-aş transforma în pitic. Înţelegeţi asta? N-am dat niciodată înapoi în faţa Voinţei lui Dumnezeu şi n-am refuzat niciodată să-I îndeplinesc gândurile sfinte. Îl cunosc pe Dumnezeu ca Iubire absolută, înţelepciune absolută, Adevăr absolut, dar şi ca Dreptate şi Bunătate absolută. Nu vreau să încalc nici cea mai infimă lege, căci nu e suferinţă mai mare decât aceea de a te îndepărta de Dumnezeu”.

„Nu există greşeală pe care să n-o fi cunoscut. Gândurile, dorinţele şi sentimentele cele mai diverse trec prin mine, pentru că mi-am aplecat urechea la toate cuvintele voastre. După aceea, a fost nevoie să mă purific, ca să nu mai rămân cu nicio urmă de impuritate omenească. Tot ce există în lume se răsfrânge în mine. De aceea, nu zic despre mine că sunt cineva important”.

„Încă n-am început să vorbesc. Ca să vorbesc, trebuie să mă înţelegeţi, când voi abia aţi învăţat alfabetul. Am multe să vă învăţ: silabele, cuvintele, frazele”.

„Suntem numiţi *deunovişti.* E o eroare: nici eu nu sunt *deunovist.* Eu propovăduiesc Iubirea de Dumnezeu”.

„Daţi-mi operele unor poeţi pe care nu-i ştiu. Le voi citi şi vă voi spune dacă respiră, se alimentează şi merg corect. Aş putea să spun acelaşi lucru despre filosofi”.

„Pe vremuri, episcopii greci i-au declarat brusc pe bulgari schismatici şi i-au exclus din Biserică. Acum şaisprezece notabilităţi din Sinod discută despre excomunicarea mea din Biserică. Partea proastă e că singurul care m-ar putea exclude aş fi eu însumi. Cum mă voi exclude? Doar dacă aş încălca legea divină. Dar, dacă îndeplinesc vrerea divină, cine mă va exclude?”

„Suntem întrebaţi cine suntem. Suntem o Mare Frăţie, care are filiale atât în Cer, cât şi pe Pământ, dar şi în întregul univers. Cel care îl slujeşte pe Dumnezeu din tot sufletul este un cetăţean al acestei Mari Frăţii a Iubirii Divine, a înţelepciunii şi a Adevărului Divin. Vă spun: Deveniţi discipolii acestei Frăţii!”

„Lumea invizibilă e vizibilă pentru mine. Poate să devină vizibilă şi pentru voi. Ba chiar e mai reală decât cea vizibilă. E o lume raţională în care trăiesc fiinţe raţionale şi nobile”.

„Cel ce e lipsit de iubire şi vine la mine mă face să pierd timpul, în vreme ce pentru cel care e plin de iubire am întotdeauna timp disponibil”.

„Nu suntem o sectă. Suntem în Totul în care trăiesc toate sectele”.

„Este necesar să existe oameni altruişti care să fie gata să-L slujească pe Dumnezeu în mod dezinteresat”.

O ZI DE VACANŢĂ LA LACURILE DIN MUNŢII RILA

Una dintre manifestările esenţiale şi marcante din viaţa Frăţiei în Bulgaria este vacanţa petrecută în Munţii Rila, lângă cele şapte lacuri. Folosim termenul „vacanţă”, deşi timpul petrecut acolo, îndeosebi în luna august, nu este vacanţă obişnuită, ci un timp în care, odihnindu-se după munca zilnică, discipolii care intră în contact cu muntele îşi continuă ucenicia si, în unele momente, chiar într-un mod mai intens decât în oraş.

Unul dintre discipolii şcolii face o descriere cu titlul de mai sus. O reproducem aproape fără nicio schimbare.

„Cele şapte lacuri din Munţii Rila au o culoare verde ca de smarald. Cei care au urcat până la ultima treaptă de-a lungul cărării pietroase şi abrupte a muntelui fac apoi o descriere plină de exaltare. De pe acea treaptă, oriunde te-ai uita, privirea se bucură de o frumuseţe indescriptibilă pe care numai înălţimea unui munte o poate oferi. Eşti vrăjit imediat de farmecul tăcut al depresiunii circulare săpate de dalta tenace şi persistentă a gheţarilor atunci când un frig cumplit domnea în emisfera noastră. În amintirea acelor epoci trecute, pe apele limpezi şi domoale ale lacurilor plutesc îngrămădiri de zăpadă.

Aura acestor lacuri este sănătoasă, pură, armonioasă şi saturată de o gândire curată şi luminoasă. Aici, te însănătoşeşti, sufletul respiră, în timp ce mintea se avântă ca să ajungă la izvoarele creatoare ale vieţii. Arhitecţi invizibili, stăpâniţi de un gust şi o abilitate estetică inaccesibile, au construit un templu care nu e opera omului, cu saloane speciale pentru lecţii şi săli cu acustică bună pentru cântece inspirate, cu pajişti pentru paneuritmie, precum şi un gigant din piatră, culmea rugăciunii unde, în fiecare dimineaţă, discipolii aşteaptă cu veneraţie naşterea zilei, în acelaşi timp cu mângâierea primelor raze de soare. Panorama pe care o descoperi de pe acel tron de piatră este maiestuoasă. Departe, se întinde în faţa ochilor o vale largă şi spaţioasă, protejată tăcut de versanţi puternici, înveşmântaţi în frumuseţea tandră şi elegantă a pădurilor de pin. Mai departe, spre orizont, se succed lanţuri muntoase şi munţi care ocupă un loc modest în jurul maiestuosului masiv Rila.

Taberele de vară din Munţii Rila erau ocazia a numeroase excursii

După un şir întreg de zile în cursul cărora muntele acordă cu dărnicie măreţia culorilor sale, vin perioade în care o perdea groasă de ceaţă ascunde lumea creată. Nu se mai poate zări decât Vârful Rugăciunii, care se înalţă spre cer. Acele zile care amintesc de primele zile ale Creaţiei sunt numite «biblice».

Maestrul a dat unora dintre lacurile vechi nume necunoscute, dintr-o limbă veche şi neştiută: *Maharzi* este numele primului lac; *Elbur* e numele celui de-al doilea, unde se găseşte tabăra Frăţiei. Celui de-al treilea lac i-a pus numele *Belder-daru.* Al patrulea lac poartă numele cunoscut *Geamănul,* al cincilea, *Mahabur,* al şaselea, având forma unei inimi, *Inimă,* al şaptelea, *Chemhaa.*

Este de-ajuns să şopteşti aceste nume ca să te simţi transportat într-o lume însufleţită, locuită de fiinţe cu o evoluţie mai avansată, care iubesc lacurile şi participă într-un fel la viaţa Şcolii Frăţiei Luminii. Oare nu s-au creat în jurul acestor lacuri legături într-un auditoriu comun unde şi-ar da întâlnire discipolii maestrului din lumi îndepărtate?

Astfel, în fiecare dimineaţă, Vârful Rugăciunii îi aşteaptă pe cei care doresc să participe la preludiul maiestuos al simfoniei zilei. Discipolii merg spre vârf cu paşi lenţi şi măsuraţi, urmând cărarea îngustă a catedralei de piatră. Chiar dacă picăturile de ploaie se preschimbă în fulgi de nea sau dacă nori ameninţători anunţă furtuna, discipolii sunt la postul lor. Nicio schimbare atmosferică nu i-ar face să rateze răsăritul soarelui.

În acele clipe în care se luminează de ziuă, meditaţia are loc de obicei în cea mai adâncă tăcere. Apoi, după ce apare prima rază, deasupra muntelui luminat, se aud şoaptele unei rugăciuni, urmate de un cântec domol.

Învăţătura maestrului este întotdeauna precedată de citirea câtorva versete sau a unui capitol întreg din Sfintele Scripturi. Apoi urmează conferinţa ascultată într-o tăcere profundă. Cuvintele cu timbru magnetic ale maestrului, rostite cu vocea sa calmă, mângâie şi lasă o urmă adâncă şi de neşters în sufletul celor care au venit să înveţe.

Sămânţa nouă pusă în sufletul auditoriului poate fi un mic elan spre bine, ţesut în urzeala banalităţii vieţii de toate zilele. Ea poate să fie lămurirea unor probleme nerezolvate, o idee creatoare sau un impuls eroic. Când rezonanţa ultimului cuvânt al conferinţei se stinge, toţi sunt în picioare şi fredonează cântecul care încheie conferinţa, apoi toţi rostesc formula rugăciunii obişnuite. După aceea, discipolii coboară unul în spatele celuilalt cărarea pietroasă, ca să continue programul vieţii din tabără.

După primele şase exerciţii de gimnastică, urmează un timp de odihnă, apoi, dacă e vreme frumoasă, formăm un cerc dublu şi aşteptăm să înceapă muzica paneuritmiei. Dansăm foarte des paneuritmia în poienele ierboase, lângă lacul Belder-daru sau de-a lungul lacului Mahabur. Uneori, acest dans are loc în partea de sus a lacului Puritate. O mică formaţie de coarde cântă muzica paneuritmiei. Dacă se întâmplă să fie duminică sau altă zi de sărbătoare, maestrul începe o conversaţie care este un fel de continuare a conferinţei de dimineaţă.

Discipolii care sunt de serviciu nu participă la aceste conversaţii, deoarece pregătesc masa comună. Urmează ore de ocupaţii individuale, conversaţii, vizite în corturi sau plimbări de-a lungul lacurilor.

Deseori, în jurul unor «mâini îndemânatice» sau al unor «muşchi robuşti» are loc o adunare de prieteni pentru a participa la îmbunătăţirea generală a taberei: consolidăm treptele de piatră, curăţăm potecile sau facem construcţiile stabilite de maestru. În acest fel construim un refugiu foarte mare în munţi, acoperit cu ţiglă; am făcut punţi din blocuri de granit peste câteva pâraie care curg din lacuri; am captat mici izvoare în partea de sus a lacurilor Elbur şi Mahabur ca să facem frumoase şi originale fântâni din cuarţ alb adus de foarte departe de discipoli. Aceste fântâni bucură şi astăzi turiştii care vin în acest frumos loc din Munţii Rila.

Astfel, amenajarea taberei se face cu eforturile tuturor, în timp ce munca pe care o facem aici este, după spusele maestrului, o metodă de consolidare a unităţii şi armoniei.

Spre seară şi pe când mult deasupra munţilor încep să lucească aştrii cerului sau luna îşi aruncă vălul albăstrui peste stânci şi pajişti, viaţa intră în adormire. Şi s-ar zice că lacurile domolite, reflectând astrul nopţii într-o frumuseţe mistică, se lasă în voia meditaţiei. În acest timp, fraţii şi surorile din tabără vorbesc între ei sau cântă de cele mai multe ori în jurul focului cu flăcări ţâşnitoare, special pregătit în acest scop. În jurul acestui foc ţine uneori maestrul mici conferinţe. Dar, cel mai des, au loc concerte improvizate, recitaluri sau istorisirea unor amintiri ori experienţe. Concertele se sfârşesc întotdeauna cu cântece în cor, urmate de rugăciunea comună, care se înalţă spre caravanele clipitoare ale constelaţiilor târzii”.

Popasul era ocazie de convorbiri

VIOLETELE

Discipolii Frăţiei provin din toate clasele sociale, religiile şi naţionalităţile din lume. Aceeaşi fervoare îi uneşte pe toţi: ţărani, negustori, funcţionari, patroni, profesori, artişti, casnice, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni. Frăţia adevărată se stabileşte pe baza unor principii imuabile, principiile divine ale Iubirii, Înţelepciunii şi Adevărului. Se ştie bine că ideile oamenilor din această lume capătă diferite nuanţe, că au direcţii şi intensităţi diferite. O idee cu o vibraţie mai înaltă o întrece pe cea cu o vibraţie mai slabă. Din această cauză, când apare o idee nouă în lume, adepţii vechilor concepţii pun în mişcare toate eforturile ca să crească frecvenţa vibraţiilor emoţionale ale ideilor lor, ca să ajungă la o octavă mai înaltă decât cea a ideii noi care şi-a făcut apariţia. Acestea sunt totuşi artificii de scurtă durată, al căror efect este insignifiant.

Discipolii Frăţiei nu vor anarhism haotic. Ei apreciază la valoarea ei atât ţara lor, cât şi toate celelalte atribuţii ale omului, care sunt necesare şi încă valabile pentru viaţa pe

pământ. Maestrul însuşi a dat în câteva rânduri indicaţii foarte înţelepte despre direcţia statului, fără ca sfaturile sale să fie urmate întotdeauna. Însă consecinţele fatale ale unei direcţii greşite i-au dovedit de fiecare dată justeţea gândirii.

Când aceiaşi discipoli îi ascultau învăţătura, cufundaţi în atmosfera aurei sale, toate deosebirile pământeşti încetau de a mai exista. În salonul Frăţiei puteau să se afle oameni de confesiuni diferite, de alte naţionalităţi şi din alte clase sociale. Aceste particularităţi se estompau şi sfârşeau prin a dispărea, deoarece vibraţiile puternice ale principiului divin se impuneau deasupra a toate prin puterea lor. În acele minute, fiecare individ separat, în acord cu cel puţin o părticică din măreţia Duhului Creator Universal, nu reuşea să conceapă cum era posibil ca din cauza unor deosebiri minime, neînsemnate şi artificial create, să se verse sânge şi ceilalţi să fie supuşi la suferinţe infernale.

Fiecare om putea să devină membru al Frăţiei fără ceremonie şi fără verificări speciale. Verificarea era făcută de viaţa însăşi, care elucidează totul, şi în aşa fel încât acele elemente, care nu decurg din dorinţa sfântă de cunoştinţe şi de înălţare spirituală, eşuează de la sine. Libertatea nelimitată pe care maestrul o acorda discipolilor devenea uneori cauza pentru care „adepţii” instabili şi lipsiţi de fermitate în privinţa ideilor făceau paşi greşiţi, pe care mulţimea ignorantă îi atribuia imaginii pure şi luminoase a maestrului. Mulţi dintre cetăţenii inculţi, care n-au studiat niciodată, nici n-au înţeles ceva din ştiinţa spirituală, necunoscând nimic despre şcolile din Orient şi din Occident, fără să ştie nici măcar numele lui Hermes, Pitagora, Platon, nici măcar ştiinţa secretă a Orientului, fără să aibă habar de Teozofie, de Antropozofie, de rozacrucieni, fără să fi auzit măcar de principiile parapsihologici, nu înţeleg că maestrul Frăţiei Luminii este unul dintre cei care continuă Opera începută de secole şi de milenii, îndreptată spre înălţarea spirituală a omenirii.

Maestrului Frăţiei nu-i plăcea să se facă propagandă cu ideile învăţăturii divine. El considera acest fel de predicare, adresată unor oameni netreziţi spiritual, ca fiind nedemnă. Oamenii care veneau la el nu erau adunaţi din piaţa publică cu discursuri de propagandă. Veneau singuri, aşa cum călătorii

însetaţi din cauza caniculei într-o zi de vară caută şi găsesc fântâna sau izvorul, chiar în locurile ascunse din munţi.

Un exemplu semnificativ în această privinţă este conversaţia fratelui M.Z. (un frate exaltat şi devotat) cu maestrul. Ea a avut loc la Izgrev, într-o zi frumoasă de vară.

Având în inimă bucuria unui om care şi-a găsit calea în viaţă şi şi-a hrănit sufletul cu mici seminţe ale cunoaşterii divine, el a bătut la uşa camerei modeste a maestrului.

- Ce te preocupă în prezent? l-a întrebat maestrul pe vizitator, după o scurtă tăcere.

- Maestre, aş vrea să merg în provincie să lucrez, a răspuns el.

- Ce vei face în provincie?

- Voi duce acolo cuvântul tău. Voi duce vestea cea bună a Iubirii.

Maestrul a reflectat câteva secunde şi l-a întrebat:

- Şi cum te gândeşti să lucrezi?

- Ridicând o tribună...

- Nu, nu aşa! a replicat cu seriozitate maestrul. Acestea sunt metode învechite, căzute în desuetudine. După ce au fost experimentate, n-au dat niciun rezultat. Există alte metode.

M.Z. Îl privea pe maestru cu o emoţie sfântă, fără să reuşească să-şi dea seama de ce planul lui e greşit.

- Atunci, spune-mi cum trebuie să lucrez, a insistat M.Z.

- Mergi la munte, nu-i aşa? îmi place să cred că faci popas într-o poiană frumoasă şi respiri acolo aerul înmiresmat de parfumul de violete.

- Sigur că da, maestre.

- Ai respirat acel parfum minunat fără să vezi violetele. Se poate ca mai târziu privirea să-ţi rătăcească în spatele vreunui tufiş unde se ascundeau aceste flori mici şi parfumate care îşi trimit mireasma. Aşa lucrăm noi, ca violetele. Gândurile noastre luminoase, nobleţea sentimentelor noastre, precum şi faptele utile şi neinteresate sunt ca parfumul de violete.

- Aceasta este singura metodă? a întrebat M.Z.

- Există şi altele. Dacă întâlneşti un suflet care caută, poţi să-i spui două vorbe. Aprinde în el mica flacără sfântă şi lasă-l.

- Nu e prea puţin?

- Nu e puţin, e chiar mult. Pentru că acel suflet e legat de altele, care se vor lumina şi ele. Aceasta e legea.

- E minunat, maestre! a exclamat M.Z.

Maestrul îl privea zâmbind cu iubire părintească.

Şi M.Z., la întoarcere, cu sufletul plin de jubilare, îşi repeta cu glas şoptit cuvintele: „Ca florile, violetele, ascunse în spatele tufişurilor, care înmiresmează aerul cu parfum!...”

MĂRTURII

MAESTRUL ŞI ÎNVĂŢĂTURA FRĂŢIEI ÎN IMPRESIILE ŞI AMINTIRILE AUDITORILOR

„Îl cunosc din 1930, cu toate că am auzit multe despre el înainte, dar nu de la diferite persoane, ci de la membri ai familiei mele. Toţi vorbeau despre el cu mult respect”. Astfel a scris unul dintre admiratorii maestrului, care i-a devenit apoi discipol.

„Tata, mama şi bunicii îl cunoşteau de pe vremea în care bătea oraşele şi satele Bulgariei, făcând observaţii frenologice şi antropologice. Între 1905 şi 1910, Petko Gumnerov, din satul Ţerovo, de lângă Pazardjilk, a devenit un apropiat al maestrului. De la el au aflat părinţii mei multe dintre faptele care îl caracterizau pe maestru.

Tatăl meu a fost şi el obiectul unor examene şi analize, îşi amintea şi ştia multe lucruri despre munca lui. Părerea lui categorică era că maestrul avea un spirit larg, deloc dogmatic, independent, profund şi original”.

„Am găsit o altă sursă de informaţii - a notat în scrisoarea sa acelaşi admirator - în persoana lui Stoian Krastev Vatralski, un coleg din America al maestrului. Vatralski era foarte obiectiv. În plus, era înzestrat şi primise de la Universitatea Harvard un premiu pentru munca lui literară. Avea concepţia unui individualist desăvârşit. Cunoscându-i calităţile şi ştiind cât era de exigent, de precis şi cu un simţ critic incisiv, independent de faptul că era creştin, mă aşteptam să exprime câteva observaţii critice măcar în privinţa unor subiecte extrem de mărunte în privinţa învăţăturii.

L-am vizitat într-o zi împreună cu un prieten şi l-am rugat să ne spună ceva despre maestru. Atunci, a ieşit un minut sau două ca să aducă din birou broşura intitulată *Cine sunt şi ce sunt Fraţii Albi*. În acea broşură îşi expusese foarte obiectiv impresiile despre Izgrev, dând o definiţie curajoasă învăţăturii Frăţiei, calificând-o drept *creştinism îndrăzneţ, radical şi autentic"*

M-a impresionat profund faptul că Vatralski, pe lângă o obiectivitate riguroasă şi critică, exprimase în expunerea lui tot ce era frumos şi spontan, nu căutase în mod conştiincios şi cu premeditare laturile negative ale învăţăturii, cum făceau mulţi dintre contemporanii maestrului.

Tot în acea vreme, am avut câteva discuţii interesante despre maestru cu altul dintre colegii lui, pastorul Dimitre Nikolov Furnadjiev. Pastorul era şi un eminent militant evanghelic, un bulgar luminat din Macedonia. Timp de mulţi ani, a fost reprezentantul evanghelismului bulgar la conciliul ecumenic din Elveţia al Bisericilor creştine, dar şi reprezentant al Societăţii de binefacere evanghelice bulgare. Aceeaşi societate publica ziarul *Zorniţa (Steaua dimineţii'),* citit de o mare parte din poporul bulgar, unul dintre cele mai vechi săptămânale bulgăreşti, care îşi începuse activitatea în perioada dominaţiei turceşti. Pastorul Furnadjiev era şi cel mai vechi militant al celei mai mari Biserici evanghelice din Bulgaria, numită „Prima Biserică Evanghelică” de la Sofia, de pe strada Solunska (azi strada V. Kolarov).

Pastorul Furnadjiev îl cunoştea pe maestru încă din perioada studiilor sale în America. El îşi amintea că, încă de atunci, maestrul elaborase concepţii spirituale precise şi clar definite. Era vorba de un misticism creştin aprofundat. În plus, maestrul era deja conştient de misiunea lui spirituală. De la pastorul Furnadjiev am aflat că maestrul dădea dovadă, din anii tinereţii, de o aprofundare exclusivă a problemelor filosofice şi de ordin spiritual în general. El şi-a exprimat şi o opinie foarte măgulitoare despre personalitatea maestrului.

Spusele pastorului Furnadjiev aveau o mare valoare pentru mine, având în vedere că nu era aprecierea primului venit, ci a reprezentantului foarte cultivat al Evanghelismului de la noi, mai ales că era cea a unui om care, din punct de vedere uman, nu

avea niciun motiv să laude alt militant care, deşi din acelaşi plan spiritual, nu făcea parte din Biserica lui.

Ştim că maestrul făcuse la Sviştov studii la şcoala teologică secundară şi mai târziu la Madison, la Universitatea de teologie evanghelistă din New Jersey. De aceea, o parte considerabilă dintre discipolii lui provin din aceleaşi medii. Felul în care ţinea conferinţele - începând cu o rugăciune şi citirea unui text din Evanghelie, totul terminându-se iar cu o rugăciune - te face să crezi că apreciase şi respectase formele de exprimare exterioare ale diferitelor Biserici şi că forma exterioară a Frăţiei o aminteşte mai curând pe cea a evanghelismului decât pe cea a unor alte culte.

Cu toate că aceste lucruri sunt legate exterior de tradiţiile evanghelice, aceasta nu împiedică un observator avizat şi perspicace să înţeleagă imediat tot ceea ce este, în activitate şi rostiri, ceva cu totul nou, diferit, original, de o altă profunzime, cu alte dimensiuni şi orientări noi.

Dintre numeroasele lucruri care se pot spune pentru zugrăvirea personalităţii maestrului, trebuie uneori să se ţină cont de impresiile unor oameni care îl întâlneau pentru prima dată şi care au păstrat în amintire unele fapte cu semnificaţii mărunte, în aparenţă, dar care sunt foarte importante şi expresive pentru a completa imaginea personalităţii sale spirituale. Ca exemplu caracteristic al unei aprecieri, vom cita aici o scrisoare a lui D.K., în care găsim elemente preţioase furnizate de un observator cultivat.

Iată textul scrisorii:

Dragă V...,

Scriu prezenta scrisoare ca răspuns la cererea ta de a-ţi spune ce ştiu despre maestrul Frăţiei, despre ceea ce afirmă şi despre învăţătura lui. Mi-ai scris odată, fiind foarte interesat de acest subiect. Eu însă m-am abţinut atunci să-ţi dau vreo informaţie, ştiind că, de cele mai multe ori, oamenii sunt impulsionaţi mai degrabă de un interes banal de a şti sau chiar de simpla curiozitate, decât de o adevărată dorinţă spirituală.

Într-o zi ploioasă de toamnă a anului 1930, ne-am îndreptat, eu şi un prieten apropiat, spre capătul grădinii Boris (cum se numea atunci cel mai mare parc din Sofia), în partea sa cea mai ridicată, care se numeşte „Izgrev”. Aveam să-l întâlnim

şi să-l cunoaştem pe maestru. Îndată ce am intrat pe poarta mare de lemn în curtea din faţa salonului, l-am văzut pe maestru, care purta o bonetă tricotată de culoare albă. Tocmai le dădea indicaţii zidarilor care reparau o copertină lângă salon. Privirea şi atenţia îi erau fixate asupra muncitorilor. Când ne-am apropiat, ne-a primit cu multă amabilitate. Dar, în timpul acelei întâlniri, am schimbat cu el doar câteva cuvinte, deoarece un alt vizitator rotofei îi vorbea cu mare însufleţire. Se vedea bine că încerca, cu gesturi înflăcărate, să-l convingă în privinţa unui subiect oarecare, nepermiţându-le astfel celorlalţi să poată sta de vorbă cu maestrul. De la acea primă întâlnire atât de importantă pentru mine, am păstrat până astăzi în memorie uimirea pe care mi-a provocat-o răbdarea excesivă a maestrului; el a putut, o oră întreagă, în ploaie şi cu nici cel mai mic gest de plictiseală, să asculte până la capăt vorbele înflăcărate ale interlocutorului.

Înainte de a face cunoştinţă personal cu maestrul, m-am informat despre învăţătura lui din numeroase surse sau de la prieteni apropiaţi care îl cunoscuseră atât în locul de naştere, cât şi în timpul studiilor din America. Unii dintre ei îl cunoşteau ca fiind un conferenţiar captivant, dar şi un cercetător original în domeniul frenologiei în mai multe oraşe şi sate din Bulgaria. Mai târziu, după acest prim contact personal cu el, ca şi după primele conversaţii şi conferinţe auzite, imaginea lui mi s-a întipărit pentru totdeauna în conştiinţă, cu claritatea unui basorelief. Această imagine conţine tot ceea ce reprezintă el ca personalitate şi ca sursă de idei şi de spiritualitate.

În prezenta scrisoare, n-aş putea să dau decât unele extrase din ceea ce am putut să înţeleg în privinţa lui. Restul este sentimentul personal pe care îl am faţă de el. E ceva profund, intim şi care nu se poate povesti.

Cu ocazia primei noastre convorbiri, ne-a atras atenţia că, pentru a înţelege ştiinţa spirituală, este necesară dobândirea multor cunoştinţe aprofundate. Am înţeles, din această aluzie, că îşi îndemna discipolii la o cunoaştere datorată unei experienţe personale curate şi obţinute prin metode adecvate şi raţionale. Nu şi-a încurajat niciodată vreunul dintre discipoli să se orienteze spre o credinţă superficială, superstiţioasă sau nebuloasă.

De la primele conferinţe, am fost impresionat de unele particularităţi pe care trebuie să ţi le împărtăşesc, ca să pot să spun că ţi am oferit totuşi câteva caracteristici, deşi succinte, atât ale subiectului său, cat şi ale învăţăturii sale

Cele mai multe dintre conferinţe se referă la subiecte actuale. Vorbele îi erau mereu legate de ce interesează un cerc mare de oameni. Maestrul lua întotdeauna parte la evenimentele intime ale vieţii, atât ale persoanei, cât şi din societate, şi oferea aprecieri profunde, înţelepte şi originale. Nu dădea instrucţiuni seci şi teoretice, ci interpreta ce era actual, palpitant şi esenţial pentru dezvoltarea omului. Maestrul a vorbit despre ceea ce domoleşte foamea spirituală şi stimulează dezvoltarea omului, dezvoltare care, mai ales în raport spiritual, constituie sensul existenţei.

M-a impresionat profund poziţia înaltă de la care trata problemele. Lucrurile elementare şi meschine sunt excluse din poziţia din care observă viaţa. Cu toate că se opreşte la probleme, la prima vedere, obişnuite, reuşeşte să ne arate ce e frumos şi demn. N-am mai întâlnit niciodată până atunci o asemenea forţă magică, care reuşea să facă sublime toate lucrurile, toate sentimentele şi toate gândurile. Dacă e posibil să se facă o paralelă, o comparaţie, este bine să menţionez unele dintre predicile lui Hristos din Evanghelie şi îndeosebi Predica de pe munte.

Cuvintele maestrului captivează prin originalitatea lor specifică. Am înţeles că auditorii, în funcţie de nivelul elevării spirituale, căpătau curaj şi, entuziasmaţi, simţeau dorinţa să meargă înainte cu un pas ferm sau rămâneau stânjeniţi, treziţi parcă dintr-un somn greu plin de coşmaruri, în care trăiseră secole şi ere întregi.

Am fost întrebat de mai multe ori, aşa cum ai făcut şi tu, cine este maestrul în realitate. Ar fi oare un vechi profet, unul dintre magii egipteni sau vreun taumaturg? Am fost întrebat astfel care era atitudinea lui faţă de Hristos. Mărturisesc că aceste întrebări mi-au provocat o foarte mare stânjeneală. Cum aş putea avea o certitudine în privinţa a ceea ce este cel mai greu de ştiut? Dacă aş face presupuneri în această privinţă, ar însemna să mă ocup de fleacuri. Nu ştiu nici cine sunt eu însumi. Totuşi, pot să spun că n-am întâlnit niciodată un om mai remarcabil decât el. Cunosc destul de bine operele şi ideile

marilor filosofi şi savanţi atât din Antichitate, cât şi din epoca modernă. Ba chiar am întâlnit câţiva laureaţi ai Premiului Nobel şi totuşi, pentru mine, n-a strălucit mai puternic vreo lumină decât cea adusă de cuvintele maestrului. N-aş putea să spun despre nimeni ce pot să afirm despre el. În ceea ce priveşte atitudinea lui faţă de Hristos, aş cita direct din conferinţele sale, ca să poţi judeca singur această problemă înţeleasă în mod contradictoriu.

Hristos este Dumnezeu care Se dezvăluie lumii. Ca manifestare a lui Dumnezeu, Hristos nu Se poate separa de El. Hristos a oferit expresia completă a Iubirii pe pământ, independent de felul în care L-au tratat diferite persoane: din punct de vedere istoric, cosmic sau mistic.

În cuvintele maestrului, Hristos este imaginea cea mai sublimă şi cea mai pură a Omului-Dumnezeu.

Dragă V, trebuie să mă opresc. Cred, printre altele, că e şi un compozitor pasionat. La sfârşit, îţi voi spune că numai contactul personal cu el şi cu cuvintele lui te-ar putea face să ajungi la adevărata lui cunoaştere, ca şi la cea a operei sale.

Cu sinceritate,

D.K.

Alt auditor şi adept al învăţăturii Frăţiei a scris următoarele:

Dacă Oswald Spengler are îndrăzneala să scrie: „Mileniul viitor îi aparţine creştinismului lui Dostoievski”, n-avem nici noi mai puţine motive să ne aşteptăm ca elementele esenţiale ale edificiului spiritual al viitorului omenirii să fie valorile morale şi ideologice luate din comoara maestrului Beinsa Douno, manifestate pentru prima dată în Bulgaria. Militanţii creştini ai ortodoxiei au dispreţuit bogomilismul, numindu-l erezie şi disidenţă, ca după un mileniu toţi istoricii serioşi şi obiectivi să considere această mişcare unul dintre elanurile iniţiale şi dintre cele mai puternice ale dezvoltării şi triumfului Reformei în Europa. Bineînţeles, astfel de probleme complicate din domeniul filosofiei şi al istoriei spirituale a popoarelor nu se pot trata nici prin analogii simple şi gratuite, nici prin pronosticuri cu caracter cât de cât banal. Dacă Spengler îşi trage îndrăzneala din cunoaşterea şi valoarea pe care o atribuie dialecticii lui Dostoievski, certitudinea noastră este motivată de marea viziune spirituală a maestrului, atât în anvergura vederilor sale,

cât şi în aprofundarea filosofică. Desigur, prezentarea indirectă a oricărei realităţi, mai cu seamă a unei opere spirituale, este doar o schiţă, atât a operei, cât şi a imaginii celui care a creat-o. Este aptă să atragă atenţia celui care este interesat de ea, dar nu e capabilă să ofere o idee completă asupra conţinutului şi a forţei sale spirituale. Dacă aceste rânduri pe care le scriu reuşesc să conducă privirea celor care caută spre impozantul masiv spiritual despre care vorbim aici, efortul lor nu va fi zadarnic...

Fiecare fenomen nou trebuie să se supună unor noi măsuri ale timpului. Găsim întotdeauna soluţia la problema noastră dacă ne apropiem de ea cu modestie. Dacă definim ştiinţa ca o cale spre cunoaştere, bazată pe date obiective, obţinute prin simţuri, religia ca o certitudine care se sprijină pe date interioare şi, în sfârşit, filosofia ca o activitate dirijată spre lărgirea sau aprofundarea spiritului omenesc, atunci aş avea motive suficiente ca să susţin ceea ce am spus despre învăţătura Frăţiei în scurtul expozeu pe care l-am făcut. Orice problemă examinată de maestru poartă în mod strălucit şi indubitabil caracterul unei filosofii şi, odată cu el, şi al unei metrologii ştiinţifice.

Atitudinea maestrului faţă de ştiinţă, după spusele sale, este pozitivă. Nu a omis niciodată să amintească eforturile lăudabile ale savanţilor în cercetarea din domeniul legilor naturii. Vorbeşte totuşi despre o ştiinţă, despre o cunoaştere pe care o numeşte „ştiinţă divina'. Nu este ştiinţa pe care oamenii din epoca noastră o acumulează în capetele lor şi pe rafturile unei biblioteci. Această ştiinţă despre care vorbeşte este în stare să transforme stările negative ale omului în stări pozitive.

Elevul Şcolii Divine, a zis el, nu trebuie să neglijeze fenomenele din mediul său înconjurător. Trebuie să studieze oamenii, natura, formele pe care le edifică, căci ele includ preamarea-i înţelepciune.

Vor exista în viitor trei feluri de ştiinţă: ştiinţa fizică, ştiinţa spirituală şi ştiinţa divină. Ştiinţa fizică studiază faptele, fenomenele şi regularităţile legilor naturii. Graţie ştiinţei spirituale, discipolul descoperă cauzalitatea fenomenelor şi vede că nu sunt întâmplătoare, ci sunt dirijate de forţe invizibile de natură atât anorganică, cât şi organică. În cazul ştiinţei divine, omul, care va avea deja elaborate percepţii noi, va intra în mod

conştient în alte lumi inaccesibile celor trei dimensiuni în care trăiesc ceilalţi, va vedea cu claritate cu ochii lui şi nu va avea nevoie de dovezi secundare.

Apostolul Pavel zice în prima sa Epistolă către Corinteni (13, 12): „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar, atunci, vom vedea faţă în faţă. Acum, cunosc în parte; dar, atunci, voi cunoaşte pe deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin”.

Au trecut milenii de când omul, o fiinţă mai mult sau mai puţin gânditoare, rătăceşte pe planeta noastră. Istoria gândirii umane este imensă, aproape incomensurabilă. Nimeni nu poate să afirme cu certitudine că altul înaintea lui n-a formulat aceeaşi idee sau o idee asemănătoare. Noi ceilalţi, ca discipoli, nu dorim să fim îndrăzneţi, fără a fi totuşi timizi. Nu ezit deci să declar că în istoria spirituală a poporului bulgar nu există operă creatoare la fel de considerabilă prin volum, profunzime şi originalitate, prin îndrăzneală şi elan, precum cea a maestrului Frăţiei Luminii. Unora, ea le pare sectară, altora, exagerat de îndrăzneaţă, deoarece dărâmă unele bariere. În plus, afirm că nu putem să impunem idei glorificându-le. Indiferent de idei, ele sunt adoptate de cei care s-au ridicat la nivelul anvergurii lor. Volumul şi tendinţa problemelor din învăţătura Frăţiei ne duc cu gândul la o cosmogonie, iar soluţia problemelor pe care aceasta o propune o caracterizează ca ştiinţă şi metafizică, oricât de ciudat ar suna această combinaţie. Dacă am putea menţiona unele învăţături cât de cât apropiate în unele privinţe de cea pi opusă de maestrul Frăţiei, ar trebui să-i numim pe Rudolf Steiner şi Emmanuel Swedenborg.

Semnat: X

Ca să arătăm caracterul original al metodelor maestrului, inserăm şi următoarea relatare.

CUM AM GĂSIT DRUMUL CARE DUCE LA EL

Existau zile în care simţeam o nelinişte mare a ataşamentului profund faţă de copiii mei. Îmi iubeam cei patru copii, tremuram la fel pentru fiecare dintre ei, le acordam aceleaşi îngrijiri materne şi, în acelaşi fel, mi se întâmpla ca gândurile să mi se oprească asupra unor eventuale pericole.

Acestea sunt fobiile oricărei persoane care iubeşte şi al cărei ataşament este irezistibil şi înflăcărat. Sunt temerile unei mame cu care se chinuie singură.

Totuşi, simţeam şi altceva, ceva mai mare decât iubirea maternă, faţă de fiica mea Annie. Consideram apariţia ei în casa noastră un dar excepţional şi o atenţie specială din partea Cerului, care îmi decerna o distincţie, şi nu ştiam dacă o meritam. Îmi consideram ceilalţi copii (aveam două fete şi un băiat) fiinţe bune, dar care nu aveau nimic extraordinar. Pe ei îi certam mai des şi chiar îi judecam cu severitate când credeam că greşiseră. Nu mă puteam comporta însă în acelaşi fel cu Annie. Chiar şi pe când era un copilaş, mă simţeam vinovată faţă de ea pentru tot ce se întâmpla. Un respect profund înrădăcinat în suflet nu-mi permitea să fiu severă şi autoritară. Într-o zi, când eram enervată de tot felul de necazuri, i-am strigat ceva pe un ton mai iritat şi puţin furios şi am simţit atunci o nemulţumire profundă în suflet. Am avut impresia că, prin ochii ei adânci şi blânzi, mă privea cineva mai mare, mai înţelept, infailibil. Atunci, am început să-mi fac autocritica şi chiar m-am simţit enervată pentru respectul pe care mi-l impunea acea fiinţă adusă de mine pe lume.

A trecut mult timp. Copiii au continuat să crească şi în păr au început să-mi apară fire albe.

Diferenţa de vârstă dintre copiii mei nu era mare. Într-o zi, aruncând o privire spre ei, am avut impresia că ei se maturizaseră, crescuseră... dar Annie, într-un mod cu totul diferit. Superioritatea ei sărea imediat în ochi, precum şi remarcile sale pline de înţelepciune şi forţa ei blândă în faţa căreia se supuneau ceilalţi. Aveam impresia că ceilalţi copii ai mei o vedeau şi ei la fel ca mine.

- Tu faci toate prostiile şi tot răul! izbucneam uneori, scoasă din sărite, certându-l pe fiul meu Hristo.

Dar Annie îmi spunea cu glas blând:

- Nu e vina lui, mamă, am văzut cum s-a întâmplat.

Îi acceptam spusele cu încredere, totuşi verificam şi analizam „accidentul copilăresc şi vedeam că Annie avea dreptate. Întotdeauna avea dreptate în toate privinţele. În casa noastră, Annie era „etalonul” absolut pentru toate, iar eu eram doar administratorul oficial, zgomotos şi perplex, pe când

spiritul lui Annie - tăcuta, blânda, invincibila - era invizibil şi întotdeauna infailibil.

Soţul meu era absorbit de munca lui. Venea şi circula ca un invitat, mereu străin de micile incidente, întotdeauna preocupat de ceva şi nemulţumit. Relaţia cu el era bună, dai' se purta ca şi cum şi-ar fi îndeplinit datoria faţă de noi, ca şi cum altceva important şi esenţial îl aştepta şi ca şi cum n-ar fi avut nevoie de acea casă decât ca să petreacă noaptea şi să-i lase ce îi datora ca un om cinstit şi corect. I se întâmpla uneori să facă o mustrare legat de ceva ce considera că era rău şi pleca.

Fiica mea cea mare, Lili, şi-a terminat studiile secundare. O observam şi-mi ziceam că va deveni o bună casnică. Dar pentru cealaltă fiică gândeam cu totul altfel şi am înţeles că intuiţia mea de mamă nu mă înşela. Uneori, mama, cu intuiţia ei şi observarea atentă a copiilor, poate să înţeleagă valoarea a ceea ce va stărui în ei întreaga viaţă. Vedeam că băiatul avea un dar, fără să ştiu în ce consta exact. Aveam deja încredere în raţiunea, în justeţea judecăţii sale în multe privinţe şi în abilitatea mâinilor sale. Pentru Annie însă nu puteam să văd nimic precis. Nu ştiu de ce, dar nu reuşeam să-i pătrund în adâncul sufletului.

Când a devenit studentă la Limbi străine, m-am îndepărtat şi mai mult de lumea ei. Mi se părea că prin acea limbă străină se ridica mai sus de mine şi că trebuia s-o tratez cu o atenţie şi mai mare. Singurul lucru care mă lega de ea era iubirea pe care i-o purtam, ce ajunsese un fel de adorare şi un fel de teamă inexplicabilă pentru ceea ce avea să devină.

Într-o zi, când am rămas singură acasă, m-am aşezat la fereastră, am ridicat ochii la cer şi am exclamat:

- Doamne, descoperă-mi secretul pentru care mi-ai trimis această copilă şi de ce iubirea mea infinită este cufundată în îngrijorare pentru ea! Cine mi-a încredinţat-o, ca s-o păzesc ca pe un giuvaier, nu cumva o să mi-o ceară înapoi?

Atunci, dintr-o cauză confuză, mi-am simţit sufletul plin de o solemnitate extraordinară, în care stăruia o bucurie cerească şi o sumbră suferinţă pământească. O voce îndepărtată, care răsuna parcă în mine, repeta cuvântul „destin”, „destin”!

Într-o zi, mi-a fost greu să stau acasă. Am hotărât să fac o vizită, împreună cu doi dintre copii (Lili şi Hristo), unei iude care avea un restaurant lângă Dian Bad (o piscină în pădure). Voiam

ca fiul meu să respire puţin aer curat. Vremea era frumoasă. Hristo era bolnav foarte des şi la cea mai mică răceală făcea febră mare. Speram să-i întăresc organismul cu acea plimbare pe timp frumos. Ne-am dus la acel restaurant, ne-am aşezat la o masă, ne-am întâlnit rudele şi am mâncat.

- Când te-ntorci acasă, treci prin curtea şi grădina „fraţilor”, m-a sfătuit ruda mea accentuând aceste cuvinte, pe un ton şi cu o expresie aparte. Se numeşte „Izgrev”. E foarte frumos, foarte pur şi vei putea să schimbi câteva cuvinte cu oamenii. Vei auzi acolo ceva special, foarte interesant.

I-am urmat sfatul. Oricum, copiii doreau să stea în aer liber. Am intrat în curtea de la Izgrev. Era foarte plăcut. Ne-am aşezat lângă mesele din faţa sălii, aproape de pâlcuri frumoase de aluni. Nu ştiu de ce fiul meu s-a simţit deodată rău! E posibil ca acea carne mâncată la restaurantul rudei mele să nu fi fost de bună calitate. Fiul meu a pălit, capul i-a căzut şi mi-a fost foarte frică. Una dintre surori, pe care n-o cunoşteam, s-a grăbit să-i aducă un pahar cu apă. Copilul a luat câteva înghiţituri şi imediat s-a simţit mai bine.

În acest timp, am văzut apărând dinspre grădină un grup de bărbaţi şi femei, printre care se afla şi maestrul Beinsa. Auzisem de el, dar atunci l-am văzut prima oară. Mi-a făcut o impresie extraordinară. Mergea cu corpul drept, alert şi părea să iradieze lumină. Purta un costum alb. Se întrezărea din el o cămaşă de mătase albă. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Atunci sora care îi adusese apă lui Hristo mi-a zis:

- Du-ţi băiatul la maestru. Se întoarce împreună cu un grup de discipoli din grădină, unde a ajutat un copac tânăr să nu se usuce. Îţi va ajuta şi fiul.

Împinsă parcă de un arc, m-am apropiat brusc de grup, am împins copilul în faţa mea şi, foarte emoţionată, am zis:

- Maestre, e bolnav!

Maestrul Beinsa s-a oprit, m-a privit cu bunăvoinţă şi am văzut tăcerea senină din ochii lui. Apoi a întins mâna, a mângâiat capul lui Hristo şi şi-a văzut de drum în tăcere.

După o jumătate de oră, ne-am întors acasă. Băiatul era plin de vigoare şi perfect sănătos. Mă aşteptam ca la întoarcerea acasă să aibă febră. Dar, spre marea mea bucurie, nu s-a întâmplat nimic. Avea faţa proaspătă şi obrajii trandafirii. Termometrul indica 36,4°C.

Hristo s-a însănătoşit. Cu toate că în acea perioadă era destul de mic, nici ca adolescent, nici ca adult nu l-a uitat pe maestrul Beinsa, nici când a fost pe front. Când îşi făcea rugăciunile, nu uita niciodată să se roage şi pentru maestrul care, după ce vindecase copăcelul, îl vindecase şi pe el.

În una dintre acele zile de război pline de temeri, în momentul cumplitei bătălii de la Straţin, la care a luat parte şi Hristo şi unde germanii dezlănţuiţi au luptat îndârjiţi cu armata noastră, m-am dus la maestru, i-am împărtăşit marea mea îngrijorare şi situaţia îngrozitoare în care se găseau tinerii noştri. Maestrul s-a recules şi, după un minut, mi-a spus că fiul meu se va întoarce.

Hristo dorea să se facă inginer, dar, la sfatul maestrului, s-a înscris la Facultatea de Medicină şi a devenit un medic foarte bun la Sofia.

Primăvara, natura se trezea la viaţă şi frumuseţea lui Annie înflorea. Arborii din grădină plini de flori păreau înveşmântaţi în straie de sărbătoare. Doream s-o cresc pe Annie ca pe acei arbori fructiferi înfloriţi, pentru care mă întristam când o vijelie le scutura florile.

Într-o dimineaţă, pe la sfârşitul primăverii, când rândunelele se instalaseră deja în cuiburi sub acoperiş şi soarele îşi revărsa razele calde şi mângâietoare pe pământ, Annie s-a trezit într-o stare neobişnuită. Mi-a spus că se simţea slăbită şi că o durea tot corpul. Ameţea şi era foarte palidă.

Am crezut că era o răceală de primăvară şi i-am recomandat să nu se ducă în ziua aceea la şcoală.

- Nu, mamă, nu vreau să lipsesc de la orele de azi, mi-a răspuns. Presimt că mă voi simţi mai bine dacă ies din casă. Dar, înainte de asta, aş vrea să-ţi povestesc ce-am visat. Mamă, e o adevărată poveste! N-o pot uita şi ce am văzut stăruie în mine ca o realitate trăită.

Annie s-a reînsufleţit brusc. Faţa i s-a luminat şi, privind în depărtare cu ochii plini de o fascinaţie cerească, mi-a spus: îţi aminteşti ce ţi-am povestit odată despre acel om în vârstă pe care l-am întâlnit în tramvai şi mi-a făcut o impresie atât de profundă? Purta haine albe. Părul, aproape în întregime alb, îi cădea de o parte şi de alta a feţei şi în privire avea ceva foarte blând, luminos, aşa cum nu mai văzusem până în ziua aceea. Mi-a făcut o impresie profundă şi, fiind în picioare lângă el, l-am

observat pe ascuns. La câteva minute de la urcarea mea în tramvai, taxatorul s-a oprit lângă el pentru bilet. Acel necunoscut în vârstă a întins braţul în spate, unde stătea un tânăr, care a făcut imediat doi, trei paşi înainte şi a plătit două bilete. Era evident că tânărul îl însoţea pe acel bărbat îmbrăcat în alb. Am păstrat în amintire acel incident care, în fond, nu avea nimic aparte, dar parcă ţi-am povestit când m-am întors de la şcoală.

- Mi-ai povestit ceva, dar nu-mi amintesc amănunte, am răspuns. Nu era nimic deosebit în toată povestea asta.

- Da, în privinţa incidentului. Dar stai să-ţi povestesc acum visul meu de azi-noapte!

- Spune, te ascult.

- Am visat că aveam pe piept o hârtie împăturită care foşnea la fiecare mişcare pe care o făceam. Mă întrebam ce putea să fie şi am luat-o. Am văzut că era un plic roz în care se afla o scrisoare ale cărei cuvinte fuseseră trasate pe o foaie de aceeaşi culoare. Nu reuşeam să-mi imaginez cum ajunsese acolo scrisoarea. Am deschis plicul şi am scos scrisoarea. Am început s-o citesc şi nu-mi venea să cred. Scrisoarea începea aşa:

Sunt maestrul Beinsa. Nu mă cunoşti personal, dar eu te cunosc foarte bine. Annie, ridică-te, îmbracă hainele cele mai frumoase, rochia care îţi place cel mai mult. Apoi, fă-ţi o coroană frumoasă cu diferite ornamente pe care le vei găsi la tine şi aşază-ţi-o pe cap. Voi veni după tine, Annie. Salutările mele cordiale.

Maestrul tău

În timp ce Annie şi-a povestit visul, pe faţă i-a apărut o lumină, trăsăturile i s-au transformat şi am văzut o frumuseţe extraordinară în ochii ei. Am fost puţin tulburată de acel vis, dar am aşteptat să mi-l povestească până la sfârşit, căci înţelesesem că-l visase pe maestrul Beinsa.

- Pe urmă, mamă, m-am sculat, m-am spălat, m-am îmbrăcat şi mi-am aranjat părul, mi-am aşezat pe cap o coroană frumoasă de flori cu care, nu ştiu cum, m-am pomenit în mâini. Fără să spun nimănui de la noi, am ieşit şi am început să aştept în faţa uşii de intrare a casei. După puţin timp, am văzut apărând în depărtare un cal mare şi alb. Cel care îl călărea, căci

i-am văzut faţa când s-a apropiat, era un tânăr frumos, cu părul buclat de un blond scânteietor şi cu ochii albaştri. Când a ajuns lângă mine, a întors calul şi mi-a întins mâna. L-am prins de mână şi, din dreptul scării de la şa, am sărit pe cal, uşor, ca şi cum aş fi zburat. Primul lucru pe care l-am spus, când am urcat pe cal, a fost că mă durea capul. Tânărul şi-a aşezat mâna pe fruntea mea, şi durerea de cap a dispărut. „Mă recunoşti?” m-a întrebat tânărul blond. N-am zis nimic, încercând să-mi amintesc dacă l-am văzut undeva, dar, fără să-mi aştepte răspunsul, a zis: „Sunt cel pe care l-ai văzut în tramvai, dar chipul meu de acum este diferit. Mă vezi acum aşa cum eram în tinereţe. Omul se transformă la exterior. Acestea sunt legile din această lume. Dar în om mai există ceva care nu se schimbă niciodată”. La început, m-am simţit foarte ruşinată, temându-mă să nu mă vadă cineva pe cal împreună cu acel tânăr. Dar, brusc, în mine s-a produs o transformare. Toate prejudecăţile obiceiurilor omeneşti au dispărut. Mi-am întors capul spre tânăr şi, cu o oarecare încredere, i-am zis: „Du-mă unde vrei!” Am pornit. Calul a luat-o la trap pe drum şi aveam senzaţia că eram o zână din poveşti în timp ce soarele strălucea, iar ziua şi visul radiau de lumină. Când m-am trezit, am simţit doar un regret că s-a terminat şi că viziunea a dispărut. Sufletul îmi era plin de bucurie. Doream foarte mult să ştiu ce s-a petrecut mai departe şi, spre bucuria mea, am adormit din nou. Visul a continuat. Mă găseam într-o mică încăpere albă, undeva în spatele pădurii de pini. Purtam haine de iarnă. Afară ninsese. Totul era acoperit cu o mantie albă. Stăteam pe pat şi nu mă simţeam nici vie, nici moartă, într-o stare de la frontiera dintre lumea aceasta şi lumea cealaltă. În faţa mea, pe un scaun mare din ratan, stătea el, dar la vârsta pe care o avea când l-am văzut în tramvai. Părul cărunt îi încadra din nou faţa. Era cu adevărat imaginea unui înţelept, a unui om sfânt care cunoaşte toate tainele pământului şi ale Cerului. Am păstrat tăcerea cufundată în meditaţie şi am aşteptat să vii tu, mamă, şi să mă vezi. Deodată, ai deschis uşa acelei minunate camere albe, ai intrat şi ai zis: „Te-am căutat peste tot, Annie, copila mea! Am fost în toate locurile unde credeam că puteai să te afli, la toate rudele şi prietenii, în timp ce tu veniseşi aici, în această cameră mică pe care n-o cunosc!. Îmi era ruşine în faţa maestrului din cauza cuvintelor tale, dar el s-a întors spre tine şi a zis: „Ia-o cu tine, e sănătoasă”. Ne-am

întors acasă. Simţeam că s-a produs ceva foarte important în mine, legat şi de viaţa mea.

Sufletul mi-a fost din nou cuprins de acea teamă inexplicabilă pentru copilul meu preferat, Annie. Ce însemna acel vis? Nu era oare o prevestire? Auzisem multe despre maestrul Beinsa, dar ce însemna faptul că o luase cu el şi o dusese îmbrăcată ca de căsătorie?

Abia mai târziu am aflat că există lucruri inevitabile ce sunt scrise în eterna Carte a Vieţii şi care aşteaptă momentul realizării ineluctabile. Oare nu era deschisă la pagina pe care stătea scris destinul lui Annie?

Am făcut tot posibilul să uit acest vis şi să nu mă mai gândesc la toate astea, sursa îngrijorării mele. Zilele au trecut fără evenimente speciale în acea primăvară împodobită de flori minunate şi plină de ciripitul încântător al păsărilor.

Într-o dimineaţă, pe la sfârşitul lunii aprilie, Annie s-a ridicat din pat şi s-a aşezat pe un scaun, îndoindu-se din cauza durerilor de burtă. A devenit posacă şi lividă. Suferinţa i se vedea în ochi.

- Ce ai, Annie? am întrebat-o.

A murmurat cu greu că, de câteva zile, simţea junghiuri mari în burtă. La început, mi-am zis că răcise sau că suferea de o indigestie. Apoi, mi-a venit ideea că are apendicită, ceea ce medicul a confirmat după ce a consultat-o.

- Trebuie aşteptat câteva zile, a zis medicul la plecare.

A doua zi, după ce a examinat-o din nou, medicul a fost categoric.

- E sigur peritonită, a zis el.

- Ce trebuie făcut? am întrebat.

- Să urmeze tratamentul prevăzut pentru astfel de cazuri.

S-a început tratamentul. Am făcut tot ce se putea face în acel an 1941, atât de greu pentru ţara noastră, dar previziunile pentru vindecarea fetei nu erau deloc mai bune.

A venit vara. Tot timpul bolii, până în luna iulie, totul a fost foarte greu. Nu există cuvinte care să poată să exprime toată suferinţa, teama, nopţile albe petrecute în chinurile presentimentelor stârnite de suflarea de gheaţă a morţii. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

În ziua de 12 iulie, în cursul acelui an atât de fatal pentru familia noastră, în ziua sărbătorii maestrului, Annie stătea culcată în sicriu, gata de înmormântare. Plecase oare călare pe un cal alb lângă cel care o chemase şi pe care îl urmase, cu toată încrederea, ca o mică prinţesă, cu o coroană pe care i-o aşezase chiar el pe cap?

Mă simţeam complet pierdută, după acea zi care fusese punctul culminant al celei mai mari dureri. Acea suferinţă era o parte din cea de pe pământul nostru. Nu puteam să trăiesc cu durerea asemenea celorlalte persoane, căci, începând din ziua în care ea a dispărut, îi auzeam tot timpul vocea. Îmi răsuna în urechi nu doar ca o voce sau ca un strigăt articulat, ci auzeam cuvinte, ca şi cum ar fi fost undeva foarte aproape şi voia insistent să mă consoleze. Timp de patru zile, am auzit aceste cuvinte îndepărtate şi în acelaşi timp apropiate, aceste vorbe emoţionante de consolare care elucidau legăturile mele adevărate cu ea, Annie, cea mai iubită dintre copiii mei.

Au existat momente în care mi-am zis că-mi pierdusem minţile, că durerea îmi rătăcise judecata, dar, pe măsură ce trecea timpul, eram din ce în ce mai convinsă că, într-adevăr, noi, oamenii de pe acest pământ, nu înţelegeam. Ea îmi vorbea întruna de scrisoarea roz, de calul alb pe spatele căruia părăsise casa noastră şi cât de frumos fusese în tinereţe acel Om extraordinar, care venise pe pământ cu o misiune - un om modest, care îşi ascundea puterea posibilităţilor şi cunoştinţelor, deoarece nu exista nimeni căruia să i le poată încredinţa. Acel tânăr fascinant pe care anii, legile şi timpul care se scurge pe pământ îl transformaseră într-un bătrân cu părul alb...

Am încetat de a mai auzi vocea fermecătoarei şi adoratei mele Annie doar în ziua în care m-am decis să merg la maestrul Beinsa. „Trebuie neapărat, mamă”, insista ea cu acea voce pe care o auzeam în visele mele, „pentru mine şi pentru tine. Trebuie să te duci la el. E destinul tău, viaţa ta viitoare şi sarcina ta. Aştept să faci asta”.

După ce au trecut patruzeci de zile de la cea mai nefericită zi din viaţa mea, am pornit, cu ajutorul unor prieteni, spre acea casă albă, spre acea cameră albă despre care îmi vorbise Annie.

Maestrul Beinsa, plin de amabilitate, m-a invitat să iau loc într-un fotoliu de ratan, pe care se afla o perniţă nu foarte groasă, şi s-a aşezat în faţa mea. L-am observat în tăcere şi m-a

privit şi el un lung moment, fără să rostească vreun cuvânt. Deodată, m-am simţit cuprinsă de o durere profundă şi insuportabilă. Maestrul Beinsa păstra în continuare tăcerea, dar am înţeles că aştepta să nu mai plâng. După ce am plâns amarnic, lacrimile s-au oprit şi, nu ştiu de ce, i-am zâmbit cu tristeţe. M-a privit şi faţa i s-a luminat de un surâs timid.

După ce am căpătat puţin curaj, am zis:

- Maestre, de ce trebuia ca draga, buna şi preaiubita mea Annie să moară? Am venit într-un fel la cererea ei insistentă ca să vă povestesc un vis al ei, cum s-a îmbolnăvit şi a părăsit această lume în ziua Sfântului Petru.

Maestrul a ascultat cu atenţie visul lui Annie şi a dat din cap ca o persoană care ştia ce i se povestea. N-a zis nimic. Dar, când, cu o voce plină de disperare, am început să strig: „Annie, fata mea adorată, a murit!”, maestrul m-a privit cu o mirare plină de seninătate şi, cu faţa luminată, mi-a zis:

- E vie!

- Cum, e vie? N-am îngropat-o?

Atunci, s-a ridicat, a trecut în spatele unui paravan, s-a întors după un minut şi a pus pe masă un pahar cu apă şi o bucăţică de zahăr. S-a aşezat din nou, a luat bucăţica de zahăr în mână şi a zis:

- Aceasta reprezintă forma unui corp fizic, în timp ce apa reprezintă viaţa integrală.

A aruncat zahărul în apă şi a continuat:

- Iată cum bucăţica de zahăr dispare din ochii noştri, dar dulceaţa zahărului rămâne în apă. E inaccesibilă vederii, dar gustul o percepe. În viaţa integrală, nimic nu se pierde.

- Maestre, de ce nu mi-am adus fiica aici cât a fost bolnavă? am întrebat. Cât sufăr din cauza asta!

- Pentru că nu aveai lumina. Dar ea, fiica ce a plecat, este un suflet eliberat şi, dacă ştii cum s-o chemi, va veni să te viziteze.

Mă pregăteam de plecare, ştiind că şi alte persoane aşteptau o întrevedere cu el, dar, înainte, am întrebat:

- Dar eu ce voi face, maestre?

Răspunsul pe care l-am obţinut mi s-a părut, la prima vedere, absurd, bizar. M-a durut, deoarece am crezut că a fost o glumă.

- O să-ţi cumperi o vioară şi vei începe cu începutul, vei face game.

Stupefiată, am ridicat ochii spre el, dar am văzut că faţa îi era cât se poate de serioasă, ba chiar cu o expresie de reculegere. Am înţeles că nu era o glumă.

- Dar n-am atins în viaţa mea o vioară. De ce-mi daţi acest sfat inexplicabil? Am aproape cincizeci de ani. Şi acum, după tot ce am trăit, oare voi găsi în mine curajul şi forţa de a studia vioara?

- Suferinţa ta e doar o suferinţă. Cu ea vei cânta do, re, mi... şi nu-L vei blestema pe Dumnezeu. Nu cunoşti legile vieţii, nici care sunt cauzele pentru care se întâmplă tot ce vedem pe pământ...

Am plecat chinuită de gândurile cele mai felurite şi mai contradictorii. Am intrat în pădure şi, meditând profund, m-am aşezat pe o bancă. Am început să-mi vorbesc:

„Doamne, ce mare încercare şi ce eroism incomensurabil mi se cer, căci toată viaţa va trebui să port în suflet acest chin! Ce consolare mi-a adus înţeleptul maestru Beinsa? Mi-a spus că e vie şi nu va dispărea niciodată, în acelaşi fel în care zahărul se transformă în apă dulce. Îmi recomandă să cânt la vioară ca să nu-L blestem pe Dumnezeu...”

Aşa cum căile şi lucrările lui Dumnezeu sunt necunoscute, şi sufletul omului este secret şi de nepătruns. Niciodată n-aş fi putut să admit, nici măcar să-mi imaginez că, după această mare nenorocire suferită, mi se vor întâmpla astfel de lucruri pe care voi fi în stare să le fac.

Pe acest pământ, suntem sclavii obiceiurilor, ai cutumelor şi tradiţiilor. Pentru bucurie şi pentru durere avem forme de exprimare stabilite. Când ne loveşte durerea, îmbrăcăm haine negre, ne închidem în noi, ne luăm privirea de la lume şi evităm să ascultăm sau să ne ocupăm de muzică. Nu ştim ce li se potriveşte mai bine celor care au plecat în Lumea de Dincolo. Oamenii care n-au credinţă şi cei slabi în suferinţă încep să bea sau să se dedea altor obiceiuri iluzorii. Cei care au credinţă însă consideră că trebuie să le adreseze defuncţilor lor doar suspine şi rugăciuni. Ce păcat că oamenii nu ştiu ce plăcere putem oferi sufletelor defuncţilor cu muzica, poezia sau oricare altă artă prin care ne exprimăm iubirea faţă de ei! Dar ce aveau să zică rudele, prietenii, cunoştinţele aflând că o femeie ca mine, care

tocmai şi-a pierdut copila cea mai dragă, asistă la concerte simfonice, cântă melodii la un instrument sau cântă din gură? Şi oamenii nu aveau oare să creadă şi să-şi şoptească la ureche că durerea mi-a luat minţile, dacă ar afla că mi-am cumpărat o vioară şi, ascunsă într-un colţ al casei, învăţ să cânt gama?

Nici măcar una dintre miile şi milioanele de mame care trăiau chinuite de durere, pentru că-şi pierduseră un copil din cauza războiului, a unei boli sau a unei catastrofe, n-ar crede că am înnebunit, dacă ar afla că, după ce mi-am pierdut copilul preferat, mi-am cumpărat o vioară şi că, închisă în casă, scârţâi cu arcuşul pe coarde ca o şcolăriţă?

Dar nu-i aşa.

Luasem deja vreo cincisprezece lecţii de la o soră din Frăţie care ştia să cânte la vioară, dar nu îndrăzneam să cânt nici în faţa soţului, care m-ar fi privit cu dispreţ, nici în faţa celorlalţi copii. Toţi ar fi zis că sunt o dementă excentrică sau că sufăr de un fenomen patologic.

Cui i-aş fi putut explica că învăţasem deja să scot din vioară sunete mai armonioase, că eram convinsă că, ca nişte tânguiri sfâşietoare, ele vor ajunge la auzul adoratei mele Annie în acel Ego necunoscut, din lumea minunată a sufletelor? Am observat că, ascultând acele sunete încă rudimentare, dar emoţionante, durerea nu se micşora, ci căpăta, într-un fel, sens. Îmi imaginam că Annie era aşezată undeva într-un colţ întunecat al încăperii şi asculta muzica durerii inconsolabile a mamei sale, dar care găsise deja un sens.

Când rămâneam singură, mă duceam la maestrul Beinsa să-i povestesc lucrurile pe care le trăiam. Mă asculta cu atenţie şi faţa îi căpăta expresia unei concentrări în rugăciune. Doar maestrul putea să mă înţeleagă şi să nu gândească ceva rău despre mine, el care reuşise să mă convingă, la vârsta mea, să înlocuiesc plânsetul permanent - care, după spusele lui, nu era pe placul sufletelor - cu melodii, deşi cântate cu greu şi stângăcie la vioara mea.

De două ori pe săptămână, mă duceam acolo sus, în pădurea de pini, să ascult cuvintele maestrului. Când se întâmpla să nu mă duc sau să nu mai cânt un timp la vioară, simţeam parcă într-o suflare reproşurile pe care mi le făcea Annie şi chiar pe cele ale celorlalţi copii ai mei, care aflaseră că în felul acesta îmi exprimam durerea. Şi, în acele zile, în casă se

simţea parcă ceva apăsător. Grinzile tavanului trosneau într-un fel aparte şi dulapurile îşi mişcau spatele uscat.

Au trecut anii. Nu mai puteam să trăiesc fără cuvintele maestrului, fără consolarea şi sensul pe care le găseam în învăţătura Frăţiei. Se zice că timpul şterge suferinţa. Nu-i adevărat. Suferinţa sufletească rămâne. Însă timpul ne face capabili să suportăm şi chiar să iubim suferinţa, dar şi, lucru cu atât mai uimitor, să credem că fusese absolut indispensabil şi inevitabil să ne schimbăm radical felul de a trăi.

Căile care duc la trezirea sufletului omenesc sunt diverse. Una dintre aceste căi este suferinţa.

MAESTRUL ŞI ÎNVĂŢĂTURA LUI

Expunere de Mara Belcieva

Prima dată când l-am întâlnit, maestrul Deunov mi s-a părut în vârstă. Părul lung şi grizonat i se unea cu barba albă ca zăpada. Ochii căprui, cu o privire blândă ce dezvăluia o viaţă interioară profundă, îi străluceau sub sprâncenele stufoase cărunte. Avea o frunte senină şi descoperită, nasul drept şi fin. S-ar putea crede că acea faţă, atât de spiritualizată, a servit ca model pentru capul din bronz al lui Homer care e păstrat în muzeul din Florenţa, printre atâtea capodopere.

Îndată ce începe să vorbească, bătrânul dispare şi uiţi de necaz, de sărăcie, de suferinţă şi de moarte. După câteva minute, te simţi purtat dincolo de spaţiu şi de timp, în sferele cele mai luminoase ale sufletului său.

Apoi tace. Din spatele pupitrului coboară un bărbat de talie mijlocie, cu mişcări armonioase. Apoi, se apropie de tine cu o mare simplitate. Se află lângă tine, în haine gri-deschis sau albe. Şi te întrebi: „Acesta este oare maestrul? E chiar el?”.

Câţiva discipoli îl însoţesc până la umila-i locuinţă, în mica grădină expresivă în mijlocul căreia înfloresc trandafiri şi sunt răspândiţi stupi.

Femei, bărbaţi, bătrâni, tineri, bogaţi, persoane sănătoase, bolnavi proveniţi din toate straturile societăţii intră şi ies din casă în orice moment al zilei. Unii ajung doar până în prag şi, obţinând în tăcere răspunsul, pleacă mulţumiţi. Alţii îşi aşteaptă cu răbdare rândul şi, când ajung în faţa lui, uită de ce anume au

venit, deoarece au lăsat departe în urmă problemele şi grijile meschine, ascultând cu atenţie, ca într-un alt univers.

Deseori, puteau fi văzuţi în faţa uşii sale oameni care fuseseră înainte fericiţi, mândri, plini de siguranţă, care luau totul peste picior, dar care, loviţi acum de nenorocirile vieţii şi auzind despre el, veneau după o ultimă consolare. Şi, când ieşeau, aveau faţa luminată, transformată. Optimismul imens din grădina în care creştea înţelepciunea maestrului insuflase un sens nou în viaţa lor plină de inutilităţi.

Maestrul vindecă trupul prin intermediul minţii. El recomandă înainte de orice razele soarelui din zori şi vegetarianismul. Alimente vegetariene sunt servite pe masa lui modestă, la care se află întotdeauna oaspeţi veniţi de departe sau de aproape. Maestrul vorbeşte cu ei sau le transmite învăţăturile pe care i le cer. Cuvintele lui au spirit, sunt presărate cu vorbe de duh.

Lângă Sofia, Frăţia are propriul amplasament, „Izgrev” (răsărit de soare). De jur împrejur se găsesc căsuţe din cărămidă sau lemn, unde discipolii îşi petrec vara. Dar mulţi dintre ei stau acolo şi iarna. În locul cel mai înalt este ridicată o sală mare şi, lângă ea, camera de sus a maestrului. Acolo, în zori, la răsăritul soarelui, înainte ca vreo persoană să-şi înceapă treburile zilnice, discipolii se adună pe o pajişte mare. Au în faţă un peisaj muntos de o mare frumuseţe: Vitoşa, masivul Rila şi Pirin. Discipolii fac acolo exerciţii de gimnastică cu mişcări armonioase şi cântă. Textul şi muzica celor mai multe cântece sunt compuse de maestru. În fiecare duminică, de la ora zece la douăsprezece, maestrul ţine o conferinţă publică, într-un limbaj pe înţelesul tuturor. În plus, săptămânal, există un curs general şi unul special destinat discipolilor şi celorlalţi tineri.

Maestrul iubeşte munţii. În fiecare anotimp al anului, însoţit de discipoli, face excursii pe Muntele Vitoşa. Dar, vara, merge pe Muntele Mussala. În cursul ultimilor ani, ei îşi petrec vacanţele pe malul celor Şapte Lacuri din masivul Rila, unde au trasat cărări, au construit poduri şi două fântâni din bucăţi de marmură, din care apa ţâşneşte din abundenţă. Tabăra se află lângă cel de-al doilea lac.

*

*   *

În ceea ce priveşte cunoaşterea universului, maestrul porneşte din acelaşi punct al raţionamentului ca toţi scriitorii ocultismului şi chiar ai budismului. Dar nu vorbeşte niciodată în mod special despre asta, căci discipolul trebuie să verifice totul el însuşi: credinţa lui trebuie să fie cunoaştere, nu superstiţie. Această concepţie pe care o are despre cunoaşterea universului nu e o ipoteză sau o teorie, ci o realitate superioară, bazată pe experienţa personală. Pe această realitate superioară îşi construieşte maestrul învăţătura despre viaţă şi de aceea cuvintele lui sună ca o revelaţie.

Natura este vie şi raţională. Nimic nu e rodul întâmplării. Totul se face conform unui plan determinat. Viaţa este continuitate. Moartea, în sensul pe care i-l dau oamenii, nu există. Naşterea şi moartea sunt procese interne: murim şi ne naştem zilnic. Murim dintr-o viaţă ca să ne naştem în alta. Unde sunt raiul şi iadul? Există ele? „Zi de zi, intrăm în rai şi în iad şi ieşim de acolo. Dacă vă comportaţi după legile lui Dumnezeu, sunteţi în rai; dacă-L părăsiţi pe Dumnezeu, sunteţi în iad. Viaţa e în Dumnezeu. În afara Lui, e moartea, iar ceea ce oamenii numesc moarte nu se poate opune mişcării continue şi evoluţiei vieţii: este doar o transformare exterioară, aşa cum gheaţa se topeşte şi devine apă”.

În general şi în mod superficial, învăţătura maestrului Peter Deunov este considerată ca fiind a unei secte, în realitate, dacă luăm definiţia lui Tolstoi, fiecare religie e o sectă, căci se consideră ea însăşi ca purtătoare a Harului lui Dumnezeu, socoteşte că dogmele ei sunt cele adevărate, acuzând celelalte religii că greşesc. Numai că învăţătura lui Peter Deunov nu este a unei secte şi nu este o religie. In plus, nu intră în contradicţie cu nicio religie şi nu contestă niciuna, oricare ar fi ea.

„Religia este un veşmânt al Adevărului. Prin «religie» se subînţeleg forme: este ceva exterior. Veşmintele pot să fie diferite, dar Adevărul e unic. Se spune că nu trebuie să existe o singură religie. Îi este oare posibil unui copac să trăiască cu o singură frunză? Trebuie să existe o legătură exterioară între ele, dar nu să fie unice. Dumnezeu n-a creat oamenii nici ortodocşi, nici catolici, nici protestanţi, nici ocultişti, nici de vreo altă religie, nici de vreun anumit rang ierarhic sau social; toate acestea au venit după aceea, şi asta nu e important. Important este ce vine de la Dumnezeu, şi acesta este omul. Omul nu este creat pentru religie, ci religia este creată pentru om. Cărei religii îi aparţine omul exterior n-are importanţă; important este ce anume e interior”.

Şi cei care vor să-l urmeze pe maestrul Peter Deunov nu sunt nici botezaţi, nici înregimentaţi, nici supuşi vreunei formalităţi, nici vreunui rit. Căci învăţătura lui nu este nici sectă, nici religie, ci e o şcoală liberă - învăţătura vieţii -, o universitate liberă, ale cărei porţi sunt deschise pentru toţi cei care intră şi ies după voia lor. Poţi să crezi sau nu, să fii de acord sau nu, o faci pe răspunderea ta. „De ce vorbesc? De ce străluceşte soarele? Propovăduiesc pe răspunderea mea: doar acolo unde gândirea voastră se încrucişează cu a mea, aceasta vă va fi de folos”.

Puteţi întâlni lângă maestrul Deunov oameni de diferite religii, de diferite convingeri. Nu contrazice, nu contestă pe nimeni. „Nu vreau să vă distrug profesiunea de credinţă”. Nu este nici măcar împotriva ateismului. Acesta este şi el doar o formă, dar o formă de gândire. „Dumnezeu Se manifestă prin intermediul fiecărei persoane care are un ideal, care luptă pentru Bine în lume, care trăieşte pentru El şi-L slujeşte în mod dezinteresat, chiar dacă nu e conştient de asta, chiar dacă se consideră ateu”.

Sau:

„Dacă o religie îmi edifică viaţa, o accept. Dacă îmi pune piedici, o resping. Profesiunea voastră de credinţă de astăzi nu trebuie să fie asemenea celei de ieri, nici cea de mâine asemenea celei de azi. Trebuie să dobândim zilnic ceva nou. Apostolul Petru a zis: *Noi toţi nu vom muri, ci ne vom transforma.* Trebuie să ne naştem zi de zi”.

Materialism, sau idealism?

„Există oameni care sunt exterior idealişti, dar interior materialişti, în timp ce alţii sunt exterior materialişti şi interior idealişti. Important este ce eşti interior. Zici că nu crezi în Dumnezeu, ci doar în omenire. Ne putem înţelege amândoi”.

Maestrul Deunov nu respinge nicio concepţie asupra vieţii, din moment ce încurajează omul să se perfecţioneze spiritual. Nu respinge nicio opinie, oricare ar fi, din moment ce omul care o are ia din ea forţa necesară ca să slujească Binele în lume, ca să-L slujească pe Dumnezeu. „Toţi oamenii, indiferent de religie şi doctrină, care poartă în ei un ideal înalt, care, într-un mod cinstit şi altruist, luptă pentru Bine, pentru sublimul din lume, pentru starea de bine a întregii omeniri, trebuie să-şi întindă mâna. Diferenţele lor exterioare vor aduce doar frumuseţe în diversitate”. Este clar că într-o astfel de învăţătură nu există loc pentru cuvântul „sectă.

Dar, nerespingând nimic, maestrul Deunov ne arată doar o cale: calea Iubirii. „Numai iubirea de Dumnezeu aduce plenitudine vieţii. Aceasta este calea perfecţionării interioare pe care fiecare trebuie s-o urmeze singur. Acolo are loc sinteza dintre individualism şi colectivism. Drumul tău e trasat de cei care sunt mai avansaţi decât tine. Şi trebuie să trasezi drumul pentru cei care sunt mai în urmă decât tine. Cel mare îl ajută pe cel mic. Mare nu e cel care e slujit, ci cel care slujeşte”. Ajutoarele invizibile se găsesc la un nivel mai ridicat decât oamenii. „Omul este un lucrător al lui Dumnezeu. Cu cât creşte, cu atât i se încredinţează mai multe sarcini responsabile”.

Cel ce caută perfecţiunea şi prosperitatea pentru el însuşi rămâne la acelaşi nivel, deoarece este detaşat de Tot, deoarece a ieşit din planul general. Şi viaţa nu există decât în Tot şi doar în Tot putem creşte. Spiritul omenesc, spiritul omenirii conduce viaţa pe pământ. Toate fiinţele omeneşti sunt doar organele lui, doar slujitorii omenirii, omului cosmic. Şi, pentru că slujitorii se

ceartă şi se bat, fiindcă fură şi fiecare crede doar în el, treburile Stăpânului nu merg şi suferă şi ei.

Maestrul Deunov vrea să facă din elevii lui luptători ai voinţei lui Dumnezeu. De aceea trebuie ca ei să-şi anihileze orice teamă. Şi, ca să reuşească asta, trebuie neapărat să aibă o credinţă absolută, o încredere absolută în natura vie. Şi aceasta, într-o viaţă pură, o inimă pură, o gândire pură, un corp pur. Este nevoie de o echitate absolută, de o cinste şi un altruism absolute. „Fiţi întotdeauna fideli, sinceri, puri şi buni! Discipolul trebuie să-şi călească voinţa: niciun obstacol nu trebuie să-l facă să se poticnească. De exemplu, dacă a fost prevăzută o excursie în munţi şi în acel moment începe să plouă, să ningă, să se facă foarte frig sau se dezlănţuie o furtună, trebuie să se plece la ora stabilită, fără a fi luate în seamă elementele dezlănţuite ale naturii. În această viaţă, discipolul va întâlni cele mai mari furtuni: trebuie să înveţe să le suporte. În orice condiţii se va afla, discipolul trebuie să lucreze, căci în toate condiţiile va fi întotdeauna ceva favorabil. „Oriunde veţi fi plasaţi, trebuie să lucraţi”. „Lumea le aparţine celor muncitori”. „Alternaţi munca fizică cu munca intelectuală. Discipolul trebuie să înveţe de peste tot şi de toate. Maestrul Deunov nu respinge ştiinţa, dar, după ştiinţa oficială, există o alta pe care omul o va învăţa de la natura vie. Chiar şi maestrul îşi ia de la ea cunoştinţele. „Nu poţi să treci în clasa următoare dacă n-ai terminat-o pe prima. Întâi, trebuie să studiezi lumea fizică - vei învăţa toate ştiinţele care se învaţă la şcoală şi în universităţi şi apoi vei începe să studiezi ştiinţa lumii spirituale”.

Iubirea de studiu este tipică la discipoli. Ei termină mai multe facultăţi la universitate. Există mulţi care n-au mers la şcoală şi îşi fac studiile secundare şi intră la universitate. Există cazuri în care oameni de şaizeci de ani abia la acea vârstă încep să înveţe să citească şi să scrie. „Nu există bătrâneţe. Este bătrân doar cel care nu munceşte, care zice: *Timpul meu a trecut deja!* Cel care munceşte şi studiază este întotdeauna tânăr. Vreau să fiţi mereu tineri”.

El recomandă în mod special muzica. Muzica este simbolul armoniei cu legile naturii vii. Numărul celor care au terminat Academia de muzică din ţara noastră este proporţional foarte mare. Pictura, poezia înnobilează şi ele sufletul.

Maestrul Deunov nu respinge viaţa. El nu le cere discipolilor să fie asceţi. Ei trebuie să lucreze în toate domeniile vieţii unde se creează bunurile materiale şi spirituale - fiecare după capacităţile lui dar să se distingă prin cinste şi altruism şi să fie conduşi de Marea Iubire Divină. „Fiţi în lume, dar nu fiţi din lume”. Viaţa pe pământ este cea mai importantă. Omul nu e răspunzător doar de el însuşi, căci de înălţarea sau de căderea lui depind înălţarea sau căderea tuturor fiinţelor care se găsesc sub el. Pământul se află în prezent într-o sferă de influenţe cosmice dintre cele mai favorabile. Ceea ce se întâmplă acum pe pământul nostru nu s-a mai petrecut niciodată înainte. A venit vremea ca fiecare cap să se maturizeze. Lumea invizibilă le cere oamenilor să-şi organizeze viaţa după legea Iubirii. Dar, dacă vor rămâne surzi, catastrofa va fi inevitabilă. „Să fim fericiţi pentru ceea ce trăim pe pământ şi pentru ceea ce va veni într-o zi, care va aduce pacea şi bucuria tuturor oamenilor”. Sau: „Sarcina noastră este să instaurăm împărăţia lui Dumnezeu pe pământ, să devenim vehiculele legilor lui Dumnezeu. Păcatul e un munte care desparte pământul de cer. Hristos a străpuns acest munte, dar puţini sunt cei care pornesc pe cărarea îngustă”. Sau: „Tatăl, mama, căminul sunt primele instituţii de pe pământ. Să fii maestru înseamnă să dai naştere cuiva. Întâi, educaţi-vă pe voi înşivă. Este liber doar cel care este unit cu Dumnezeu, cel care duce o viaţă conştientă”. Sau: „Dumnezeu şi Hristos sunt cele două principii. Dumnezeu este germenul minţii, baza pe care se construieşte viaţa, în timp ce Hristos este Principiul raţional provenit din Dumnezeu Unitar şi conduce şi salvează toate fiinţele vii”.

Sau: „Dumnezeu înseamnă gânduri plăcute în mintea noastră. Sau: „îl căutaţi pe Dumnezeu în cer? E cu voi atunci când suferiţi. Sau: „Prima condiţie pentru ca Dumnezeu să trăiască cu voi este modestia”.

Impresia pe care o ai prima dată când asculţi conferinţele maestrului Deunov este fragmentarea. Ai impresia că orice legătură este exclusă. Aceasta pentru că se exprimă în metafore şi simboluri. Vorbeşte despre o realitate superioară, realitatea noastră vizibilă fiind doar reflexia ei. Şi, ca s-o exprime, foloseşte metafore şi simboluri din viaţa zilnică, din literatură, din ştiinţă. Şi doar cel care l-a ascultat mult timp sau este înzestrat cu capacitatea înnăscută de a înţelege latura

interioară, spirituală a lucrurilor, doar acela care se obişnuieşte cu limbajul şi simbolurile lui începe să priceapă legătura interioară dintre diferitele metafore.

Se ştie că maestrul Deunov a făcut studii de medicină, în afara cunoştinţelor din domeniul biologiei şi al ştiinţelor naturale, din exemplele folosite în conferinţe sare în ochi marea sa erudiţie. Cunoaşte bine limbile şi literaturile engleză, rusă, poloneză şi bulgară. Cunoaşte foarte bine istoria lumii. A studiat toate marile filosofii ale Antichităţii, ale Evului Mediu şi ale epocii noastre moderne. Cunoaşte ştiinţele matematice şi astronomia. Cunoaşte foarte bine istoria şi muzica. El însuşi e un bun muzician şi cântă deseori la vioară. Pe lângă melodiile cântate de discipolii lui, a creat compoziţii pentru vioară. Ele sunt caracterizate de blândeţe şi intensitate mistică. Se execută foarte des pastorala lui. Ne impresionează în mod deosebit cunoştinţele sale aprofundate de mitologie antică şi orientală. Este şi o sursă inepuizabilă de anecdote şi episoade din viaţa marilor personalităţi din toate secolele şi de la toate popoarele. Urmăreşte toate evenimentele politice şi sociale atât din ţara noastră, cât şi din lumea întreagă, dar şi ştirile despre descoperirile noi din ştiinţă, tehnică, medicină. Îşi ia metaforele şi exemplele din toate aceste domenii ca să-şi exprime ideile. De aceea zice deseori: „Nu-mi luaţi cuvintele întocmai, ci interpretaţi-le”. Deseori, face el însuşi aceste interpretări.

Maestrul Deunov nu urmăreşte popularitatea, dar numărul discipolilor săi creşte de la an la an. Numai în Bulgaria are aproape 40.000 de discipoli (*Nu se poate face o actualizare a acestui număr (n.ed.)*). Dar are şi în America de Nord şi de Sud, în câteva ţări din Balcani şi din Europa. Multe conferinţe ale sale au fost traduse în franceză, italiană, engleză, dar şi în spaniolă, germană, esperanto, japoneză etc.

Lângă Frăţia din Sofia se află o şcoală unde se învaţă după o metodă pedagogică nouă, în conformitate cu natura.

*

* *

Ceea ce se spune despre învăţătura maestrului Deunov este infim. Nu este cu putinţă s-o cuprinzi pe toată, s-o închizi în cadrul unei definiţii sau s-o treci într-o categorie. Este o mină inepuizabilă de înţelepciune şi ştiinţă generatoare de viaţă, din care fiecare ia ce doreşte în funcţie de propria-i dezvoltare. Este

o mină inepuizabilă de înţelepciune din care ia fiecare, cu condiţia să nu fie însufleţit în viaţă de stimularea unei cupidităţi vulgare. Nu contează dacă este credincios sau necredincios, idealist sau materialist, este de ajuns să fie un om cu gândirea curată.

Când maestrul vorbeşte, ai impresia că e aşezat pe malul mării, că ia din ea şi umple recipientele mici ale auditorilor, după volumul lor. Şi se simte că această abundenţă nu poate să înceteze niciodată.

Mara Belcieva

MĂRTURIA UNUI GRUP DE FRANCEZI ÎN BULGARIA ÎN 1939

În vara anului 1939, exact înainte de începutul războiului, câţiva francezi şi-au concretizat planul de a veni în Bulgaria ca să-l întâlnească pe maestrul P. Deunov şi să ia contact cu discipolii săi de aici. Ei cunoşteau existenţa maestrului de un an sau doi. Un elveţian, care locuia atunci la Paris şi participase la această călătorie, le-a trimis unor prieteni, în noiembrie 1939, scrisoarea următoare, care este o mărturie emoţionantă, ce nu mai are nevoie de comentarii.

Francezi în Bulgaria în august 1939, printre discipolii maestrului. Săgeata îl indică pe autorul mărturiei care urmează. Maestrul este în centru

Lausanne, 19 noiembrie 1939

Dragi prieteni,

Recunosc că nu prea ştiu cum să procedez ca să vă scriu. De când aţi părăsit Parisul, au avut loc evenimente care ne-au marcat viaţa. Pentru noi nu mai contează acum decât, ghiciţi asta, Frăţia, maestrul, Rila, Izgrev.

Ar trebui probabil să vă putem vorbi îndelung, direct, despre ce-am trăit la Izgrev şi la Rila, ca să puteţi întrezări cât de cât cine este cu adevărat maestrul, ce este Frăţia.

Ceea ce am găsit la Rila şi la Izgrev ne-a depăşit aşteptările. Există acolo un fel de zori ai noii omeniri; există acolo un foarte mare maestru, al cărui nume trebuie să fie rostit cu respect.

Mi-aţi dat de înţeles în ultima scrisoare că ceea ce voi simţi ar putea să fie un fel de stimă sau de admiraţie intelectuală pentru maestru. Nici vorbă de aşa ceva. Maestrul este unul spiritual şi învăţătura lui este în întregime christică.

Trebuie să încercăm să vă istorisim ce-am trăit acolo? Ar fi nevoie de o carte întreagă şi eu trebuie s-o fac în câteva pagini...

Întâi, câteva cuvinte despre călătoria care avea să fie marcată de multe incidente materiale. Aveam un număr enorm de bagaje (eram optsprezece); trebuia să stăm opt zile la Izgrev, foarte aproape de Sofia, într-o climă comparabilă cu cea de la Nisa, apoi cincisprezece la o altitudine de 2.200 m, la Rila, unde temperatura este, noaptea, apropiată de zero grade. La Rila, trebuia să locuim în corturi individuale, lucru nou pentru şaptesprezece dintre noi! Această viaţă în două feluri de condiţii climatice diferite impunea bagaje destul de complicate, mai ales pentru oameni lipsiţi de experienţă ca noi. In afară de bagaje, aveam şi patru colete mari şi un cort mare pliat (cadoul francezilor pentru maestru). În fine, aveam aparatele foarte grele de înregistrat discuri de gramofon. Toate astea făceau peste şaizeci de bagaje mari, pe care era imposibil să le ţinem în trei compartimente şi care blocau culoarul vagonului. Mai mult decât atât, a fost nevoie de mai multe transbordări şi de mai multe treceri la vamă. Călătoria fusese foarte prost organizată de o agenţie; eram frânţi fizic. Ba chiar am auzit un participant murmurând (ne aflam abia la Milano) că, dacă ar fi

ştiut cum e, n-ar fi plecat niciodată. După două zile, plângea de bucurie şi de emoţie, căci primirea de la Izgrev a fost de-a dreptul înduioşătoare.

Un frate de acolo ne-a aşteptat la frontiera bulgară, astfel încât ultimele operaţii vamale au trecut pe neobservate, la fel şi formalităţile pentru introducerea de devize, care ne-au pricinuit o oarecare îngrijorare.

Apoi am ajuns la Sofia, unde vreo douăzeci de fraţi ne-au primit la gară şi ne-au eliberat de grija acelor multe şi stânjenitoare bagaje. Am fost conduşi imediat într-o mare clădire de băi, din centrul Sofiei, unde am putut să ne odihnim şi să scăpăm de praful strâns după trei zile şi trei nopţi de mers cu trenul.

La nici douăzeci de minute de centrul oraşului, am ajuns cu autobuzul la Izgrev, un parc natural foarte frumos, cu câteva căsuţe albe în mijlocul naturii. Acesta a fost primul nostru contact cu acel Izgrev despre care ni se vorbise.

Cea mai mare parte a Frăţiei aflându-se la Rila pe timpul verii, la Izgrev ne-au primit doar vreo cincizeci de fraţi şi surori. Dar această primă primire avea să ne producă deja o impresie profundă. Acei cincizeci de „ambasadori ai Frăţiei erau grupaţi la intrare şi, ca bun-venit, au cântat în cor melodii compuse de maestru. Această primire era frumoasă şi emoţionantă prin simplitatea ei. Dar cel mai mult ne-a surprins faptul că am observat pe mai multe chipuri o expresie, o lumină, o privire, mai ales, care aparţine doar fiinţelor foarte dezvoltate spiritual, celor care nu trăiesc viaţa oamenilor obişnuiţi.

Evident, am fost găzduiţi la cei care ne puteau primi şi am aflat că mulţi dintre ei îşi părăsiseră camerele ca să se instaleze într-un pod, ba chiar într-un beci. Seara am luat prima masă bulgărească sau, mai curând, prima masă la Frăţie.

Frugalitatea hranei membrilor Frăţiei a fost alt motiv de uimire. Dar ce savoare în această frugalitate! O supă groasă de legume, destul de condimentată, cu usturoi, două felii de pâine; uneori primeam pepene verde şi brânză la desert, atâta tot. I-ai fi putut crede subalimentaţi, dar am remarcat o mare rezistenţă şi robusteţe atât la tineri, cât şi la cei mai în vârstă.

După masa de seară, adică abia coborâţi din tren, au dorit să ne ofere muzică. Mulţi dintre fraţii de acolo sunt muzicieni, şi unii, de prim ordin: îşi duc traiul acompaniaţi de cântece şi de

muzică de dimineaţă până seara (în perioada vacanţei, bineînţeles). Maestrul cântă şi el la vioară şi pian; a compus cântece admirabile, ca şi toată muzica paneuritmiei.

A doua zi, la şase dimineaţa, eram deja toţi adunaţi pentru paneuritmie. La Paris, executaserăm deja câteva mişcări, dar nu simţiserăm toată puterea şi frumuseţea acestei paneuritmii. Dar, din acea primă dimineaţă petrecută la Izgrev, am fost cu toţii cuprinşi de inexplicabila acţiune binefăcătoare a acelor mişcări, de frumuseţea nobilă a gesturilor şi a muzicii. Pe plan pur ritmic, acele mişcări sunt deja admirabile; când le cunoşti sensul profund, simţi mai mult decât admiraţie. Fiinţa, în manifestarea sa exterioară, ca şi în realitatea sa interioară, se ridică la un nivel estetic, la o calitate de armonie necunoscută până atunci de cei mai mulţi dintre noi, aşa presupun, necunoscută de mine, cu siguranţă. Amintesc, la întâmplare, numele câtorva mişcări: trezirea, purificarea, biruinţa, înălţarea, frumuseţea, ţeserea, bucuria pământului etc.

Există 28 de mişcări şi totul durează 45 de minute. La Izgrev, la prima noastră participare, a fost doar o orchestră mică de muzicieni, toţi ceilalţi fiind la Rila. Uneori, cântă aproape o orchestră simfonică, cu 20-30 de muzicieni.

Uitasem să vă spun că, înainte de paneuritmie, am făcut cele şase exerciţii de gimnastică, cunoscute deja de prietenii noştri parizieni.

Dar primul nostru contact cu Izgrev avea să fie scurt: la două zile de la sosirea noastră, noaptea (la două dimineaţa), aveam să plecăm spre Rila. Cu o seară înainte, câteva surori veniseră să coasă pânze groase în jurul valizelor noastre, transportul fiind prevăzut să se efectueze cu catâri pe o porţiune mare de drum.

Deci plecarea, noaptea; trei ore de autocar printr-un şes arid. Apoi, apar peisaje în care vegetaţia devine din ce în ce mai abundentă, peisaje ca din Munţii Jura. Trebuie atunci pornită pe jos ascensiunea în masivul Rila, până la altitudinea de 2.200 metri. Asta înseamnă şapte ore de mers. Nu e nevoie să fii foarte antrenat ca să ajungi cu bine la ţintă; apropiata întâlnire cu maestrul ne dădea forţă tuturor.

De altfel, câţiva fraţi coborâseră până la jumătatea drumului, aducând un ceaun mare. Ne-au făcut apă caldă,

faimoasa apă caldă *(topla vodă),* faimoasă asemenea celor şase exerciţii, adevărat panaceu.

Apoi, pe când ne apropiam de ţintă, alţi fraţi şi alte surori ne veneau în întâmpinare, cei mai tineri şi mai curajoşi, cei cărora nu le era teamă să repete partea cea mai abruptă a urcuşului, doar din simpla plăcere de a ne însoţi. Pe măsură ce ne apropiam, alţii ne ieşeau în întâmpinare, astfel încât, cu puţin înainte de a ajunge, formam un cortegiu de peste două sute de persoane. De fiecare dată când un grup ni se alătura, o făcea intonând o melodie foarte frumoasă de întâmpinare, pe care o cântam apoi cu toţii în cor şi care răsuna în toţi munţii. Această primire era emoţionantă; eram impresionaţi întâi pentru că primirea era plină de o bucurie profundă şi naturală, vizibilă pe toate chipurile, apoi, pentru că simţeam că ne apropiam de, că luam contact cu fiinţe spirituale mai avansate decât noi. Şi ei erau emoţionaţi, deoarece era prima oară când un grup destul de mare făcea o călătorie atât de lungă ca să vină să-l salute pe maestru. Apoi, am ajuns în locul în care se afla tabăra, unde am fost întâmpinaţi cu cântece.

Dar nu străbătuserăm, încă, ultima etapă. Am fost adunaţi rapid şi am fost conduşi la cortul maestrului. Acel cort domina tabăra. Mai trebuia să urcăm cinci minute pe o pantă abruptă ca să ajungem la el. În ciuda oboselii, acest ultim efort ne-a costat cel mai puţin. Maestrul era în picioare în faţa cortului. Ne-am apropiat, unii după alţii, ca să-l salutăm. Fraţii bulgari se aflau în jurul nostru şi cântau. Emoţia era intensă; mulţi plângeau; cei care nu plângeau făceau eforturi mari ca să-şi stăpânească lacrimile, lacrimi de bucurie aşa cum cred că nu le este dat prea des oamenilor să aibă.

Maestrul a rostit câteva cuvinte foarte simple despre iubire, care ne-au fost traduse.

Nu vreau să descriu impresia pe care ne-a făcut-o personalitatea maestrului. Tot ce pot să spun este că, pentru noi toţi, acest prim contact cu el, acolo sus în munţi, a fost un moment care va marca o cotitură în existenţa noastră.

Seara, am avut primele experienţe de tabără. Toate corturile noastre fuseseră montate de gazde, dar a trebuit să ne instalăm acolo. Între saltelele de paie era un culoar de doar douăzeci de centimetri; acesta era tot spaţiul de care

dispuneam ca să circulăm şi să aşezăm valizele. Problemă spinoasă!

A doua zi, la 4:30 (era încă întuneric), suntem treziţi de o trompetă. Aproape pe bâjbâite, la lumina unei lumânări sau a lanternelor, ne îmbrăcăm în grabă. Luăm cuverturi, căci e destul de frig, şi urcăm pe un pisc de piatră, încă amorţiţi de somn. Cu faţa spre răsărit, ne aşezăm, strânşi unii în alţii, căci muntele e abrupt, suntem mulţi şi terasa stâncoasă pe care ne aflăm nu este foarte mare. Ne rugăm şi medităm câteva clipe. Soseşte maestrul; ne ridicăm să-l salutăm. Când apar primele raze de soare, răsună un cântec admirabil: „Duh al lui Dumnezeu, Duh inefabil...”, cântat încet, ca o rugăciune. Urmează alt cântec, după Evanghelia Sf. Ioan: „La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era Dumnezeu...”

După aceea, maestrul vorbeşte şi spusele lui sunt traduse frază cu frază, iar unii dintre noi le notează imediat, toate conferinţele, lecţiile şi conversaţiile maestrului sunt astfel stenografiate şi tipărite într-un răstimp destul de scurt.

După rugăciune coborâm, trecem prin tabără şi mergem pe un mare teren plat, lângă lacul al doilea, unde facem paneuritmia. E probabil între şapte şi opt şi soarele începe să ne încălzească. Ne aflăm într-un decor montan feeric, lângă un lac mic cu apa transparentă, şi executăm acea admirabilă paneuritmie. Tot ce se petrece acolo poate să încânte inima şi sufletul unui muzician, al unui artist, al unui îndrăgostit de natură şi al unei fiinţe spirituale.

E aproape nouă şi avem burta goală. Ne întoarcem în tabără şi fiecare îşi pregăteşte micul-dejun în cortul lui. Apoi, restul dimineţii este consacrat altor treburi: toaletă, lemne pentru bucătărie, pregătirea mesei de prânz, copierea conferinţelor, convorbiri particulare cu maestrul etc.

Masa de prânz se ia în comun. Maestrul se află în mijlocul nostru, la o masă mică. La sfârşitul mesei, cântăm cu toţii în cor melodii sau asistăm la execuţii muzicale ale unor solişti foarte buni. Dacă nu e foarte cald în cort, putem să facem o mică siestă, altfel, e mai bine să mergem la plimbare. Putem escalada mici creste, de unde se poate admira priveliştea splendidă a celor şapte lacuri din masivul Rila.

Seara, masă individuală în cort, apoi adunare în jurul focului de tabără, unde cântăm şi facem muzică.

Mergem la culcare frânţi de oboseală. Depunem o activitate fizică atât de intensă de la şase dimineaţa la zece seara, încât şederea la Rila înseamnă mult sport.

De aceea, în ciuda saltelei tari, dormim profund.

Din păcate, n-am putut să duc decât doar opt zile această viaţă minunată. M-am aflat printre cele patru persoane care au fost nevoite să coboare înaintea celorlalţi la Izgrev ca să se ocupe de înregistrarea pe disc a paneuritmiei, a câtorva cântece şi a unor diferite bucăţi din folclorul bulgar.

După câteva zile, ni s-a alăturat întreaga tabără de la Rila. Congresul anual se ţine întotdeauna în acea perioadă şi el aduce la Izgrev multă lume din toată Bulgaria, astfel încât locul suferea de suprapopulare!

Dar se apropia momentul întoarcerii în Franţa. Plecarea de la Sofia a fost imposibil de descris.

Între două sute şi trei sute de persoane ne însoţeau la gară cântând de-a lungul traseului, în plin centrul Sofiei, ocupând mai multe tramvaie. La gară, am urcat în vagonul nostru cu braţele pline de flori şi de cadouri, până şi de borcane cu dulceaţă şi un recipient mare încărcat cu vinete fripte!

Trăim acum cu amintirea intensă a tot ce am trăit în atât de puţine zile. Erau acolo atâtea lucruri inedite pentru noi, încât am fost puternic bulversaţi. Abia acum înţelegem în profunzime splendidul mesaj christic pe care ni-l aduc învăţăturile maestrului; abia acum are loc acţiunea spirituală, acum îşi arată roadele Rila şi Izgrev.

Ne întrebăm deseori de ce mai degrabă noi decât alţii am avut bucuria imensă de a trăi tot ce am trăit acolo.

Probabil pentru că trebuia să ne numărăm printre primii care să încerce să le transmită altora ce ne-a adus acel „ceva” nou pe care l-am descoperit şi l-am simţit în acele clipe scurte, dar intense, la întâlnirea cu maestrul şi discipolii lui într-un cadru şi în condiţii de neuitat.

R.F.

IV. TEME DIVERSE

MUZICA

Muzica este una dintre cele mai puternice pârghii care se găsesc în lucrarea spirituală a maestrului. După tema iubirii, despre muzică a vorbit cel mai mult. Maestrul le recomanda discipolilor săi să cânte din gură şi la câteva instrumente muzicale. În plus, spunea că trebuie să trăim muzical. Exista ceva remarcabil şi unic în felul în care cânta la vioară. Arcuşul îi aluneca încetişor pe coarde şi această atingere făcea să se nască melodii care, deşi duioase, purtau în ele o forţă emoţionantă.

Nu toţi cei din anturajul maestrului percepeau acea forţă, ci de preferinţă doar muzicienii, precum şi cei care aveau ureche muzicală şi sufletul sensibil la arta muzicală. Aceştia au învăţat de la el ce trebuiau să caute şi să aprecieze la o interpretare muzicală. Unii muzicieni şi cel mai des cântăreţii încearcă să obţină celebritatea, ca mari interpreţi, abuzând de efecte exterioare care, departe de a ridica simţul muzical la auditori, îl coboară. Unii dintre ei, înzestraţi cu o mare forţă vocală, uzează de toate posibilităţile şi ajung să-i asurzească pe auditori. Ceea ce numim forţa vocii, calitate dependentă de amplitudinea undei sonore, nu e mai preţios şi mai captivant în voce. Este doar o

valoare fizică şi este o bogăţie; ca orice altă bogăţie, trebuie să fie folosită într-un mod cultivat şi raţional.

Maestrul vorbea deseori despre intenţia muzicienilor:

„Dacă cineva cântă la un instrument sau vocal ca şi cum ar da un concert, ar trebui să alunge din conştiinţă auditorii şi s-o facă doar pentru muzica însăşi şi pentru sufletul lui. Oamenii să asculte, dar interpretul să cânte pentru el însuşi. Nu e vorba de egoism. A cânta pentru tine însuţi înseamnă să cânţi pentru Divin, pentru ceea ce se află dincolo de sine. În acest caz, muzica ta se transformă, pe căi necunoscute, într-o manifestare a Iubirii.

Cântăreţii trebuie să tindă să cânte cu o voce joasă. Aceasta înnobilează. A cânta tare este mai curând o manifestare a voinţei. Dacă vreţi să puneţi ceva sublim în gândirea şi în sentimentele voastre, trebuie să cântaţi încet. Astfel veţi conferi un conţinut preţios cântecului vostru. Când cântaţi încet, atrageţi fiinţe divine dintr-o categorie mai înaltă şi o cultură spirituală mai elevată”.

Bineînţeles, registrul vocal este şi el o mare calitate pentru un cântăreţ. Cu ajutorul lui, se pot manifesta mari efecte. Totuşi, nu asta emoţionează. „Registrul, la fel ca forţa vocală, poate doar să ne uimească, nu să ne emoţioneze”.

Calitatea cea mai preţioasă a vocii, din punct de vedere spiritual, constă în timbrul său. Şi nici chiar în timbru ca valoare fizică a vocii, în raport cu numărul şi natura acompaniatorilor, ci în altceva, ce nu s-ar putea analiza într-un laborator de fizică, ci care se produce în sufletul auditorului. Ne lipsesc termenii ca să-l definim, dar fiecare simte şi evaluează aceasta în funcţie de gradul de emoţie şi de frumuseţe interioară pe care le simte ascultându-l pe cel care cântă. Cine ştie dacă nu cumva înalta cultură muzicală, formaţia anterioară a sufletului, a intelectului şi a emoţiilor nu i se transmit vocii prin vibraţii deosebite şi insesizabile? Şi deci tocmai acest insesizabil emoţionează până la lacrimi, fiind un element de inspiraţie. Deci, prin felul în care cânta, maestrul ne făcea să gustăm tocmai acest element al muzicii şi de aceea nu raportam interpretarea lui la cea a unei serii de interpreţi virtuozi pe care îi ascultaserăm; ne dădeam foarte bine seama că acei muzicieni, de pe scena lor de executanţi, aveau tot ce le trebuia, dar le lipsea singurul lucru pe care maestrul, la vioara lui, ni-l demonstra în plenitudinea sa.

Maestrul interpreta una dintre compoziţiile numite *Idilă bulgară.* Sonoritatea şi efectul său aveau o intensitate psihologică atât de puternică, încât auditorii n-o puteau uita până la sfârşitul vieţii. Când o ascultam, ni se părea că legiuni de fiinţe luminoase mergeau în rânduri strânse, în triumf, ca să transforme prin razele lor întunericul, aducând o lumină strălucitoare. Paşii miraculoşi ai acestei „armate cereşti” cucereau unul câte unul toate colţurile şi colţişoarele universului şi ele deveneau parte a împărăţiei cereşti.

Cântecele Frăţiei au luat naştere într-un mod foarte original. Se întâmpla chiar ca, în mijlocul cursurilor de la Şcoală, maestrul să înceapă să fredoneze o melodie care îi venise în minte. Treptat, aceasta căpăta formă. În câteva minute, se năştea un cântec nou. Credeam cu fermitate că aceste mici cântece, cele aparte pe care maestrul le numea exerciţii spirituale, vor deveni într-o zi o sursă de inspiraţie pentru muzicienii din viitor, ca să fie creată noua muzică spirituală. Consideram crearea de cântece de către maestru un fenomen prin care, prin căi alchimice spirituale necunoscute nouă, ideile se transformau în muzică. Si aceasta este cauza pentru care fiecare dintre aceste cântece exercită o influenţă riguros definită asupra auditorilor.

Astfel, multe cântece au fost editate într-o culegere specială; ele pot să fie împărţite în două categorii. În prima sunt cele ale maestrului şi cele compuse de discipoli pe motive create de el. Specific celor din prima categorie este că poartă marca primilor paşi ai acelei ucenicii, atunci când sufletul omenesc caută o consolare în sprijinul plin de devotament şi de speranţă, în mila cerească. Exerciţiile din a doua categorie, numite „exerciţii spirituale”, au în ele ceva nou, necunoscut muzicii contemporane, o structură a melodiei şi a arhitecturii muzicale care marchează o forţă şi o profunzime interioară. Nu sunt cântece obişnuite, ci melodii care ne unesc cu Cuvântul, dat fiind că între Cuvânt şi muzică există o legătură strânsă care permite să se ajungă la unicitate.

Muzica n-a ocupat un loc primordial în şcolile iniţiatice din trecut. Nu se poate obţine un rezultat dacă gândirea nu ajunge la concentrarea necesară. Fiecare ton, fiecare cuvânt trebuie să treacă prin conştiinţa omului, prin gândirea lui.

Aici trebuie să facem o remarcă. În Frăţie erau încurajate, şi continuă să fie, tot felul de manifestări de ordin creator. Nimeni nu poate să-i interzică vreodată cuiva să creeze în arta care îi place. Maestrul se bucura de fiecare impuls creator şi acorda atenţie la tot ce i se prezenta. Şi în acest fel a apărut o întreagă serie de opere literare, muzicale şi de artă plastică. Unele dintre ele au o valoare contestabilă, dar altele pot să treacă cu succes examenul unei critici serioase. Majoritatea acestor opere ale fraţilor şi surorilor noastre este formată din cântece. Ele cuprind texte acceptabile, precum şi melodii foarte plăcute, care totuşi n-au nimic comun cu muzica spirituală despre care este vorba în conferinţe. Există melodii foarte lungite şi oarecum naive, care duc cu gândul la cântecele melodramatice, la textele instructive şi cuvintele dulcege ale serilor intime, dar ele se află la o distanţă astronomică de cântecele maestrului încărcate de un apel mistic, uneori riguros şi categoric. Alteori, cântecele lui erau impregnate de o tristeţe profundă, cosmică, s-ar zice, care îi aminteşte celui care cântă că este deja mântuit şi că nu-i mai rămâne decât să se bucure de propriul merit pentru această „mântuire”.

Au fost realizate povestiri, poeme şi tablouri. Dar puţine dintre ele ar fi putut atrage atenţia unui ochi avizat. Nimeni nu reneagă aceste opere. Totuşi, cântecele, ca şi operele literare şi poeziile, trebuie să poarte numele autorului, ca să nu fie confundate cu opera maestrului, care a luat naştere în cursul procesului lucrării la şcoala spirituală.

Este foarte adevărat că maestrul a declarat frecvent că nu voia să fie citat literal şi cu fanatism; totuşi, orice citat care nu face parte din conferinţe, plasat între ghilimele, ar trebui să poarte şi numele autorului. Ar putea fi „un extras”, un rezumat personal, o poezie de „x”, o povestire de „y”, un cântec de „z”... un tratat de filosofie indiferent de cine sau, după cum e cazul lucrării de faţă, o operă elaborată de un colectiv de discipoli care au avut la dispoziţie anumite materiale despre viaţa şi opera maestrului.

Aceasta este etica muncii creatoare în lumea întreagă, în toate cazurile în care este vorba despre probleme ideologice şi concepţii despre univers.

Să revenim la muzică. În timpul unei conversaţii, pe care o reproducem pe scurt mai jos, maestrul şi-a exprimat concepţiile

fundamentale şi originale cu privire la aceasta. El îşi prezintă atitudinea faţă de muzică drept un mijloc puternic de înălţare a sufletului omenesc.

Să retrăim deci una dintre acele zile de primăvară de o puritate de cristal, când soarele, traversând punctul vernal al echinocţiului, radiază din înaltul cerului senin ca să trezească fiecare fir de iarbă şi orice viaţă aţipită în zilele şi nopţile de iarnă. La adăpost, pe pajiştea de la Izgrev, se adunaseră după paneuritmie câţiva fraţi şi câteva surori. Ei ascultau cu atenţie conversaţia dintre maestru şi Boian Boev. Maestrul era deosebit de bine-dispus, deoarece vorbea despre unul dintre subiectele lui preferate: *muzica.* Asculta cu răbdare până la capăt întrebările lui Boev, deşi acest frate ar fi fost în stare să pună întrebări zile şi nopţi în şir.

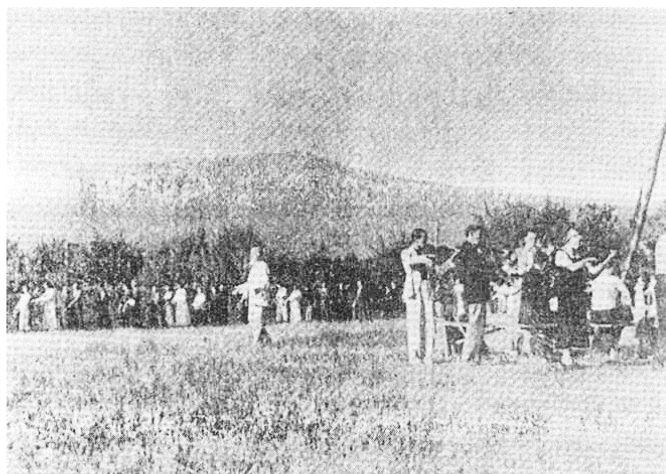
- Spuneţi-ne gândurile fundamentale pe care le aveţi despre muzică nu ca artă, ci ca forţă puternică pentru dezvoltarea spirituală, a spus fratele Boev.

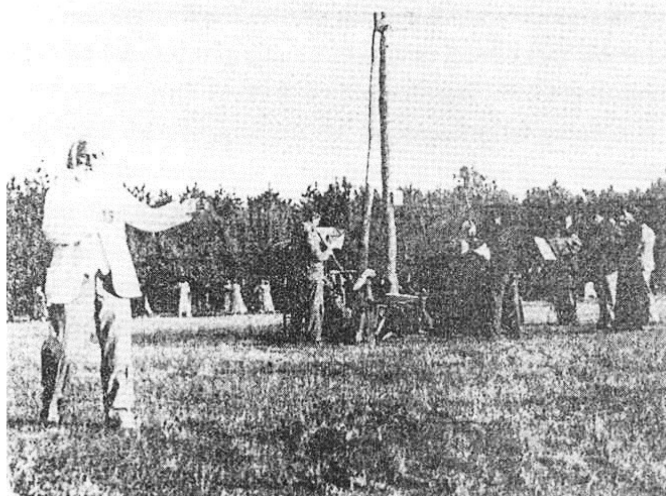
Maestrul şi-a îndreptat privirile spre fratele Boev şi a răspuns imediat:

- Muzica este viaţa. Acolo unde e viaţă, este şi muzică. Acolo unde nu e muzică, e împărăţia morţii. Dacă omul n-ar cânta, în sensul cel mai larg al termenului, n-ar ajunge la nimic. Oamenii au pierdut muzica adevărată când au părăsit raiul. Fiecare om poate să facă o experienţă cu el însuşi. Dacă nu vă simţiţi bine, cântaţi un cântec. Dacă starea nu vi se schimbă, mai cântaţi unul şi încă unul, şi veţi vedea că se va produce o schimbare.

- În ce fel influenţează muzica organismul şi sufletul omului?

Când el începe să cânte, are loc o dilatare a capilarelor, circulaţia devine mai uşoară, irigarea sangvină a diferitelor părţi şi organe e completă şi astfel se obţine o ameliorare a stării generale. Durerile pe care le simţim deseori sunt provocate de îngustarea capilarelor. Deoarece muzica facilitează circulaţia, durerile încetează. În plus, când începem să cântăm, atragem atenţia anumitor entităţi superioare care, invizibile, vin la noi şi ne ajută. La fel, când vreme de mulţi ani nu reuşim să realizăm anumite lucruri, este de-ajuns să cântăm câteva melodii ca să le ducem la bun sfârşit foarte repede.

Paneuritmia executată pe peluza de la Izgrev (Sofia).
ÎN FOTOGRAFIA DE SUS, SE ZĂREŞTE MUNTELE VITOŞA

Oricine poate să se ajute cu muzica?

- Da, oricine. Dar oamenii şi-au dezvoltat simţul muzical în grade diferite. Unii au un simţ dezvoltat al tempoului, alţii al ritmului, alţii al melodiei. Multe persoane au, în principiu, o voce frumoasă, dar nu şi-au dat osteneala s-o cultive. Când cineva capătă obiceiul să cânte şi să se ajute astfel singur, atunci întunericul nu mai are putere asupra lui. Forţele întunericului atacă omul îndată ce nu mai cântă.

- Putem să ajutăm oamenii prin muzică? a întrebat fratele Boev.

- Sigur că da, şi chiar foarte eficient. Când vă duceţi la un bolnav, nu-i vorbiţi despre boala lui, ci cântaţi pentru el preţ de cincisprezece-douăzeci de minute şi, dacă o faceţi din toată inima, cu iubire şi dorinţa arzătoare de a-l ajuta, atunci îi veţi ameliora considerabil starea. Şi, dacă veţi persevera, îl veţi ajuta astfel să părăsească patul. De aceea, trebuie să ne rugăm la Dumnezeu să ne dăruiască o artă cu care să putem alina suferinţele.

- Putem obţine rezultate cu orice fel de muzică?

- Fiecare muzică e folositoare. Dar discipolii trebuie să ştie cu ce fel de muzică să trateze o anumită stare negativă. Căci fiecare stare cere o muzică corespunzătoare. Voi nu ştiţi ce lucrare importantă, deşi invizibilă, realizează muzicienii în lume. Poate fără să ştie nici ei, transformă starea oamenilor. Un întreg popor poate să se schimbe, să fie încurajat şi inspirat de muzicieni. Aceştia sunt un bine pentru omenire. Nu ştiţi ce mult alină ei suferinţa oamenilor şi câte persoane au salvat de la disperare!

Fratele Boev a reflectat la aceste cuvinte ale maestrului, în timp ce toţi cei care ascultau se priveau, cu un zâmbet înduioşat pe buze.

- Dacă aţi cunoaşte legile tainice şi aţi fi discipoli perfect devotaţi, aţi şti nu numai să schimbaţi starea timpului şi să abateţi furtuna, ci şi să vă întineriţi. Şarpele se lasă şi el fermecat de muzică. Vi s-a întâmplat să vă întrebaţi cum poate o melodie să adoarmă cele mai cumplite cobre, al căror venin aduce moartea instantanee? Toate lucrurile bune în viaţă se concentrează asupra celui care cântă. Muzica spulberă toate dificultăţile.

- Oare muzica de care dispun oamenii este suficientă ca să-şi poată veni în ajutor graţie ei?

- Trebuie introduse unele elemente în muzica din lumea noastră. Această muzică este urmată de muzica spirituală. Aceasta nu este încă destinată oamenilor, pentru că ar putea să abuzeze de ea. Există o muzică ce ar putea să stimuleze creşterea unei anumite flori, iar alta ar putea să ţină în frâu o furtună.

- Fiecare om e capabil să devină muzician?

- Există genii ale muzicii care se nasc cu acest dar. Totuşi fiecare om poate să încerce să cânte din gură sau la un instrument. Fiecare fiinţă care a trăit după voia lui Dumnezeu are un simţ muzical şi cântecul ei căpătă forţă. Cel a cărui viaţă este egoistă şi nu s-a iubit decât pe sine n-are simţ muzical. Muzicianul adevărat are abnegaţie. Şi-a organizat viaţa. Materia însăşi se poate organiza sub influenţa muzicii. Trebuie să ştiţi că muzica există în toate. Tot ce faceţi în viaţă, să faceţi muzical. Vorbiţi în aşa fel încât să aveţi muzică în vorbe. Formulele pe care le rostiţi, ca să aibă efect, trebuie să fie pronunţate muzical. Croitorul care coase haine sau cizmarul care face pantofi, dacă au simţ muzical, vor include ceva frumos în acestea şi oamenii care le vor purta vor simţi bucurie.

Soarele se ridicase şi încălzea plăcut proaspăta dimineaţă de primăvară, păsările zburau ciripind din când în când, pierzându-se apoi în adâncurile verzi ale pădurii de pini din apropiere. Exista ceva luminos, radios în acea zi cu adevărat muzicală. S-ar fi zis că se manifesta o relaţie între conversaţie şi natură. Cuvintele maestrului despre muzică acordau muzical nu numai auditorii, ci şi tot mediul înconjurător.

- Vor veni şi alte genii ale muzicii, a continuat maestrul după o scurtă pauză. Ele vor aduce omenirii o muzică nouă. Omenirii viitoare i se va acorda un nou avânt muzical. Atunci, unele suflete vigilente vor auzi corul îngerilor, care este format din 144.000 de voci. Când omul cântă din toată inima, cântă împreună cu el încă un cor de alte suflete.

- Dintre aceste cântece, care au cel mai mare efect? a întrebat fratele Boev, a cărui curiozitate nu putea să fie pe deplin satisfăcută niciodată.

- Toate. Dar acţiunea lor e diferită. De exemplu, cântecul *Sufletul meu, binecuvântează-L pe Domnul* acţionează salutar. Cu cântecul *Vino să binecuvântezi* se elimină duhurile care împiedică evoluţia, în timp ce cântecul *Aum* este un cuvânt al Duhului Sfânt.

- Ce cântece recomandaţi în mod special?

- Printre altele, cântecul *Fir-fur-fen.* Este un cântec revitalizant ce nu trebuie cântat oricând. Dacă învăţaţi să cântaţi aşa cum trebuie cântecul O *auroră minunată se ridică la orizont,* veţi beneficia de toate posibilităţile de evoluţie şi

succes. Trebuie să ştiţi că aceste cântece ale noastre sunt în acord cu legile divine. Există o muzică şi în natură. Aţi ascultat muzica florilor, corul arborilor fructiferi pe cale să-şi coacă poamele, muzica apelor vii, cea a vântului? întreaga natură este o orchestră grandioasă. Organele corpului omenesc sunt mai docile şi lucrează mai bine sub efectul diferitelor tonuri ale muzicii gamei. Muzica reprezintă viaţa. V-am spus de la început. Cântaţi din gură şi la un instrument! Astfel veţi gândi, veţi simţi şi veţi acţiona mai direct. Atunci, nu veţi mai permite niciodată ca în capul vostru să intre gânduri care să vă aducă întuneric şi tulburare. Trebuie să ştiţi că Dumnezeu se află înlăuntrul vostru. Credeţi în El, nu distrugeţi ce a construit Dumnezeu. Iubindu-L pe Dumnezeu, cântaţi. Doar atunci veţi iubi toate fiinţele. Atunci veţi şti de ce trăiţi şi de ce-aţi venit pe acest pământ.

Maestrul s-a ridicat, şi-a întors privirile spre azurul strălucitor, a zâmbit ca şi cum ar fi auzit marea orchestră a universului şi, salutând cu o mişcare a capului, a intrat lent în sală. Discipolii, în compania fratelui Boev, l-au urmat în grupuri mici. Chipurile le radiau. Conversaţia despre muzică îi copleşise cu bucurie, armonie şi cu aceleaşi daruri inestimabile pe care le putem primi când suntem în contact imediat cu maestrul nostru.

Unul dintre discipolii rămaşi pe pajişte s-a oprit un moment. Ceilalţi s-au oprit şi ei. Atunci, omul s-a întors spre fratele Boev şi l-a întrebat:

- Frate Boev, există undeva notate maxime despre muzică, pe care maestrul le-a rostit în cursul conferinţelor sau conversaţiilor particulare?

- Există, a răspuns imediat fratele Boev. Le am în cameră. Dacă vă interesează, să vină unul cu mine să le ia. Dacă aveţi timp, puteţi să le citiţi imediat pe pajişte.

Ceea ce au şi făcut. Unul dintre fraţi s-a dus în camera fratelui Boev, care i-a înmânat caietul unde notase cuvintele maestrului despre muzică. Grupul, format în majoritate din tineri, s-a instalat la capătul de sud-est al pajiştii, unde era trunchiul mare al unui copac tăiat pe care se aşezau deseori prietenii şi vizitatorii. Unul dintre fraţi a luat caietul şi a început să citească:

- Nu-L putem cunoaşte pe Dumnezeu decât ca Iubire şi prima apariţie a Iubirii, aici pe pământ, este muzica. Cele şapte tonuri ale muzicii sunt cele şapte trepte pe care înţelepciunea

conduce omul pe calea ascensiunii sale, dat fiind că manifestarea cea mai genială a Raţiunii este tot muzica. Muzica spirituală serveşte marele Adevăr. Prin muzică poate Adevărul să pătrundă în inteligenţa omului, în priceperea lui, căci ceea ce nu s-ar putea exprima prin cuvinte poate fi spus prin muzică. Introducem în noi armonie cântând din gură sau la un instrument. Atunci vom atrage acele forţe ale naturii care sunt în armonie cu noi. Când cântăm din toată inima, chemăm duhurile muzicii, care provoacă o reînnoire. Atunci, în funcţie de gradul de perfecţiune al interpretării şi în funcţie de inspiraţia pe care o avem în conştiinţa noastră, vor avea loc şi schimbările respective. Muzica este veriga de legătură dintre lumea îngerilor şi cea a oamenilor. Este limbajul duhurilor. Ele îi cunosc limbajul. Dacă vreţi să invocaţi vreun duh şi să intraţi în comunicare cu el astfel încât să vă înţeleagă, aceasta se poate realiza doar când cântaţi din gură sau la un instrument. Muzica obişnuită poate să fie executată în orice moment şi în orice stare. În timp ce, când executaţi exerciţii spirituale, trebuie să găsiţi pentru aceasta timpul potrivit, dar şi să introduceţi în fiecare ton gândire, sentiment şi voinţă. Când cântăm şi asupra laringelui acţionează doar gândirea, vocea va fi seacă. Dacă la interpretarea unei melodii acţionează doar sentimentele, atunci vocea va suferi o slăbire şi va fi atenuată. Dacă doar partea voluntară a naturii acţionează, vocea va primi doar dinamism. La modul adevărat de a cânta se ajunge doar prin coordonarea armonioasă a acestor trei elemente. Încercaţi să nu cântaţi tare. A cânta tare înseamnă doar a săvârşi un act de voinţă. Dacă vreţi totuşi să puneţi ceva sublim, precum şi un element de nobleţe în gândirea şi în sentimentele voastre, trebuie să cântaţi încetişor. În plus, cântecul executat încet e mai expresiv. Cântând încetişor, putem să atragem entităţi dintr-o cultură spirituală mai elevată. În lumea oamenilor, apariţia muzicii este legată de trezirea conştiinţei. Deşi conştiinţa de sine a apărut la oameni în urmă cu 300.000 de ani, muzica, manifestare creatoare la oameni, este de dată mai recentă, cu 3.000-4.000 de ani înainte de Hristos. Până atunci, muzica n-a existat în sensul actual al termenului. De exemplu, oamenii din rasa atlanţilor erau lipsiţi de simţ muzical. Aceasta se vede clar după examinarea craniilor lor. Fiecare om este construit pe un ton de bază care îi determină viaţa. În consecinţă, oamenii au diferite tonuri

fundamentale. Unul are ca ton de bază „do”, altul, „re etc. Trebuie să cunoaşteţi tonul spiritual al fiecărei persoane şi să vă acordaţi în consecinţă comportamentul faţă de ea. Fiecare popor are şi el un ton de bază. În cazul poporului bulgar, acest ton este „fa”. Este necesar ca discipolii să ştie că muzica este o metodă de transformare a stărilor unei fiinţe omeneşti. Există stări pe care nu le putem transforma fără concursul muzicii. Dacă cântaţi cu bună-ştiinţă cincisprezece minute pe zi, cu concentrare şi participarea gândirii, a sentimentelor şi a voinţei, într-un an veţi obţine efecte neaşteptate. Situaţia voastră se va ameliora cu cincizeci la sută în toate privinţele. Muzica suprimă toate contradicţiile personale, familiale şi sociale. În muzica actuală există multă bucurie, dar şi multă tristeţe. Muzica viitoare a omenirii, a cărei bază va conţine motive spirituale, va acţiona în mod evolutiv şi va trezi un sentiment de avânt şi de efort creator.

VIOARA

Ştiam toţi că maestrul cânta la vioară. De multe ori ne-a stârnit admiraţia minute în şir şi chiar ore, când începea să cânte, şi am simţit întotdeauna ce era extraordinar în interpretarea lui. Vioara lui răspândea pace şi calm şi, prin profunzimea şi misticismul ei, îndemna la meditaţie.

Asta înţelegeam noi, profanii. Dar muzicienii, care încearcă întotdeauna să găsească ceva mai mult decât ceilalţi, înţeleseseră în plus lucruri legate de măiestria şi de particularităţile interpretării.

Ni se pare oportun să oferim aici scurta descriere a unuia dintre fraţii noştri, care a ascultat şi a observat atent o interpretare muzicală a maestrului:

„Timp de ani întregi în care capitala noastră organiza concerte cu concursul unor muzicieni de renume mondial, fie violonişti, pianişti, cântăreţi sau orchestre, printre ascultătorii cei mai asidui din sălile de concert din Sofia descopereai cu uşurinţă silueta caracteristică a maestrului. Îi stima mult pe interpreţi, urmărea foarte atent felul în care prezentau compozitorul şi apoi, după concert, îşi spunea părerea. Pe lângă siguranţa simţului ritmului, al măsurii, al purităţii şi frumuseţii tonului, el căuta artistul, instrumentistul sau cântăreţul înnăscut.

Acorda o mare importanţă interpretării care putea să-l atragă ca auditor şi inspirator pe compozitorul însuşi.

Oricât de neverosimilă ar părea această afirmaţie, şi în afara lucrurilor posibile în spaţiul celor trei dimensiuni, este cât se poate de adevărată pentru cei care au ochii deschişi. Din acest punct de vedere, concertele reprezentau pentru maestru o solemnitate dublă, atât vizibilă, cât şi invizibilă.

Maestrul cânta din gură şi la vioară. Făcuse şcoală bună. Nu ştim cine i-a fost profesor şi cine l-a iniţiat în arta de a atinge coardele şi de a mânui arcuşul. Totuşi, în conversaţiile lui, maestrul vorbea cu entuziasm despre bunul pedagog care, ajutându-l să cunoască vioara, la primele lecţii, cânta el însuşi cu mare concentrare în faţa sa, a tânărului elev. După toate probabilităţile, acest pedagog, venit în Bulgaria după eliberare (1878), trebuie să fi fost un muzician de talent.

Pe când era student în SUA, maestrul a dat concerte în sălile universităţii, pentru colegii lui.

L-am întâlnit pe maestru când era un violonist cu părul alb care cânta în faţa discipolilor. Apoi, închis în cămăruţa lui, cânta deseori singur, ca şi cum ar fi dat un concert unor auditori invizibili.

Era în afara oricărei îndoieli că se afla în contact cu lumea superioară, cea a muzicii. Temele, cântecele şi exerciţiile muzicale pe care le interpreta erau cu totul originale, extraordinare şi purtătoarele unei mari forţe spirituale. În ceea ce priveşte notele, acestea dezvăluiau apariţia unor motive în muzică pentru prima oară pe pământ. Compozitori şi interpreţi de muzică numeau opera lui muzicală «un imn patetic al sufletului omenesc».

Limbajul muzical în care se exprima maestrul era foarte caracteristic şi pur. Cu toate că existau melodii care te duceau cu gândul la un Orient îndepărtat, el era totuşi ceva cu totul diferit şi nou. Maestrul interpreta cu o distincţie academică acele pasaje în care exista o rezonanţă clasică, în timp ce executa cântecul bulgar, vesel sau trist, de cele mai multe ori subordonat unor măsuri neregulate şi unor legato de arcuş complicate, cu o vioiciune atât de lesnicioasă, cu un asemenea antren, încât ni se părea că auzim un bulgar faimos cântând la rebec (vioară veche cu trei coarde).

Vioara, ca instrument muzical, era pentru el unul dintre lucrurile perfecte pe care omul a reuşit să le creeze. Maestrul contempla deseori formele armonioase ale structurii viorii, graţia celor două S-uri ale cutiei de rezonanţă, prin care se revărsau sunetele răsfrânte din cutia ei. Spunea despre acest instrument că era simbolul Omului şi, în aceste cazuri, menţiona mereu numele lui Stradivarius.

Maestrul cunoştea în cele mai mici detalii tehnica digitaţiei şi a arcuşului. Execuţia lui, care conferea tonurilor un colorit specific, era plină de prospeţime şi blândeţe. Numea «conversaţie furtunoasă» pe plan fizic execuţiile zgomotoase şi îndrăzneţe. De cele mai multe ori, cânta cu o atingere molcomă a arcuşului, folosind *spicatto,* arcuşul zburător, şi chiar *pizzicatto.*

Una dintre zilele remarcabile de interpretare muzicală a fost ultimul concert al maestrului, ţinut în locul unui discurs de dimineaţă, într-o duminică a anului 1943. A intrat în clasă cu vioara în mână. Discipolii şi-au ocupat locurile. După rugăciune, maestrul a coborât de la catedră şi a spus că va interpreta motivul muzical «Fiul risipitor», pe care nu-l mai cântase de mai bine de treizeci de ani. Atingerea uşoară a arcuşului a făcut să răsune câteva acorduri; astfel a verificat dacă vioara era bine acordată şi a început să cânte.

Interpretarea şi conţinutul cântecului nu puteau să fie puse pe note. Tempoul era uneori furtunos şi mişcările se succedau atât de rapid, încât nu reuşeai să le observi.

Ascultam cu toţii. Eram introduşi într-o lume muzicală extraordinară, construită din tonuri cu un conţinut atât de bogat, încât numai sufletele noastre îl puteau înţelege. Interpretarea era precisă, bogată în frumuseţe şi sonorităţi. În limita a trei octave, maestrul a narat viaţa unui suflet nemuritor, care a traversat o existenţă plină de drame, marcată pe alocuri de romanesc şi, în alte locuri, cufundată în meditaţie. «Fiul rătăcitor» îşi mărturisea viaţa prin intermediul limbajului tonurilor. Am perceput conflictele, contradicţiile şi, până la un punct, calmul pe care îl conferă speranţa radioasă a unei vieţi ţesute din lumină şi iubire. Am perceput elanurile tandre ale unei inimi iubitoare într-un pianissimo abia audibil, asemenea unei şoapte. Acea inimă căuta pacea în marea arenă a vieţii, lipsită de iubire şi de compasiune, şi unde acea inimă rămâne

încă necunoscută. În acordurile arpegiului, pline de dinamism şi forţă şi derulate într-o linie armonios ascendentă, am simţit cum Voinţa supremă îi întinde mâna vagabondului, îi dirijează destinul din lume în lume şi-i conferă minţii sale siguranţa că drama începută va avea un deznodământ fericit.

Naraţiunea s-a terminat cu câteva acorduri solemne...

Degetele care fuseseră aşezate pe coarde şi cele care ţinuseră cu grijă arcuşul au pus vioara în cutia ei.

Concertul luase sfârşit. Şi a fost ultima mare interpretare a maestrului în faţa discipolilor”.

PANEURITMIA

O altă formă de activitate caracteristică şi originală pentru Frăţie este paneuritmia. Ea este o succesiune cu totul aparte de dansuri şi mişcări ritmice executate în comun dimineaţa, cu acompaniament muzical. Paneuritmia are o foarte mare importanţă atât pentru sănătatea fizică, cât şi pentru vitalizarea armonioasă a organismului omenesc.

Maestrul a precizat sensul adevărat al paneuritmiei din punct de vedere spiritual prin următoarele cuvinte, pline de semnificaţie: „Paneuritmia este un schimb reciproc raţional de energie cu forţele naturii vii”.

Dacă privim cu atenţie şi perspicacitate sensul profund al vieţii omeneşti şi cosmice, vom descoperi că fiecare manifestare a vieţii microscopice este repercusiunea sau rezonanţa unei vieţi bogate care se iveşte din macrocosmos. Omul care s-a trezit din somnul existenţei sale biologice s-a străduit întotdeauna să confere o expresie acestei vieţi superioare a spiritului atât prin mijloacele de exprimare ale muzicii, picturii, arhitecturii, cât şi prin cele ale artei coregrafice. Mişcările omului, chiar cele executate în viaţa obişnuită, sunt expresia unei idei. Şi, dacă am avea răbdarea şi privirea pătrunzătoare a unui cercetător, am putea să le clasificăm după ideile şi stările sufleteşti pe care le exprimă.

Orice mişcare este expresia unui gând. Arta coregrafică ar trebui să fie atât de perfectă încât observatorul să poată primi, pornind de la executarea mişcărilor, acel gând spre care ele ne orientează. Repetarea unei anumite figuri de dans trebuie să ne ducă la ideea, la gândul şi la ceea ce simţim în interior, în

consecinţă, dansul însuşi poate să devină o expresie a principiului spiritual la om. Astfel, dansul ritmat ne duce la ideea ritmului cosmosului.

Cele 28 de mişcări ale paneuritmiei, reproduse după natura vie, sunt o expresie a stărilor ascendente ale omului. Ele sunt calme, lipsite de impetuozitatea îmbătătoare şi insistentă a emoţiilor, marcate de marea simplitate a lucrurilor utile şi minunate. Ele sunt executate dimineaţa devreme, la ceasul când se trezeşte viaţa, când marele dar al iubirii divine se revarsă în valuri mari din inima lumii.

Dansul în cerc al paneuritmiei este o mică imitaţie a enormei roţi universale prin care se efectuează scurgerea forţelor vieţii din macrocosmos. În aceste dansuri sunt ascunse toate stările pozitive care traversează viaţa omului. Astfel, prin acest exerciţiu executat în zori, fiecare poate să ajungă la un acord armonios cu forţele binefăcătoare ale naturii vii. Şi, graţie influenţei exercitate de ea, încolţesc şi cresc micile seminţe depuse în sufletul omului.

„În ora frumoasă şi sfântă”, zicea maestrul, „când natura întreagă freamătă de bucurie, formăm cercul viu al paneuritmiei. În zori, în natura radioasă, începem exerciţiile ritmice, în care îşi găsesc realizarea cele şapte principii fundamentale ale vieţii divine”.

Iată cum le defineşte ermetismul:

Întâiul principiu este raţiunea. Aceasta înseamnă că totul în lume este raţiune.

Al doilea este principiul conformităţii. El se poate explica astfel: există o similitudine între toate lucrurile din lume, o conformitate. Filosofia ermetică exprimă aceasta astfel: „Tot ce este sus este la fel cu ceea ce este jos”. De exemplu, există o corelaţie între idee, ton, formă, mişcare şi număr. Există o armonie şi o corelaţie între diferitele planuri ale vieţii: fizic şi spiritual. Tot ce este în cer se găseşte şi pe pământ. „Soluţia unei serii de probleme de ordin ştiinţific, filosofic şi spiritual este obţinută în acelaşi fel ca în geometrie, căreia trebuie să-i cunoaştem principiile de similitudine”.

Al treilea principiu este cunoscut sub numele de „principiul vibraţiilor”. Acesta spune că totul este mişcare, că totul vibrează. Ştiinţa contemporană edifică totul şi explică toate fenomenele cu ajutorul frecvenţei despre care e vorba în acest

principiu fundamental. În acest fel se determină fenomenele următoare: sunetul, căldura, lumina, razele Roentgen, emanaţiile radioactive etc.

Al patrulea este principiul polarizării. Totul în natură este polarizat. Şi această activitate sau polarizare este o lege fundamentală a naturii. Există principii masculine şi feminine, două feluri de sarcini electrice, doi poli magnetici şi o întreagă serie de polarizări în natura organică şi anorganică.

Al cincilea principiu este ritmul. Acest principiu ne vorbeşte despre periodicitatea fenomenelor. Anotimpurile au ritmul lor, succesiunea zi/noapte este un fenomen ciclic, ritmic, bătăile inimii, fluxul şi refluxul mării, la fel. Aproape toate fenomenele astronomice sunt ciclice, aşa cum există indicii ale ritmurilor în istorie.

Al şaselea este principiul cauzelor şi consecinţelor. Fiecare fenomen este provocat de o cauză şi orice cauză, atât în viaţa fizică, cât şi în viaţa spirituală, are consecinţe inevitabile.

Al şaptelea şi ultimul este principiul unicităţii şi înrudirii. Totul în natură este înrudit, provenit din Marele Tot. Când căutăm urmele unor fenomene diferite, vom descoperi că ele se reunesc toate într-un focar, într-o cauză generatoare, că există o legătură între tot ce se petrece în viaţă, atât în cea a fiinţei izolate, cât şi în cea a Totului. Aşadar, am putea privi universul întreg ca pe un organism infinit de mare. (Aici, termenul „infinit" este folosit în sensul de dificil imaginabil şi de o lume şi mai greu de determinat de noţiunile şi gândurile noastre.) Paneuritmia executată în masivul Rila (jos, unul dintre cele şapte lacuri)

Să ne întoarcem la paneuritmie. Doar vorbind, omul execută mişcări. Dacă vom încerca să transformăm un cântec, oricare ar fi, în mişcări, vom observa că aceste mişcări exercită asupra noastră o oarecare influenţă. Se pare că, cu ajutorul acestor mişcări, tonurile şi cuvintele cântecului devin mai vii. Aşa s-au născut dansurile. Paneuritmia se bazează pe legea corelaţiei dintre idei, cuvinte, muzică şi mişcări.

Paneuritmia pune omul în contact cu fiinţele mai avansate decât el. În al doilea rând, ea trezeşte calităţile şi capacităţile

latente dintr-o anumită fiinţă. Prin ea devine aptă să perceapă forţele vitale de care e plin universul. Ea o face să rezoneze în armonie cu aceste forţe. Care sunt ele? Potrivit maestrului, ele sunt: binele, dreptatea, raţiunea, armonia, frăţia, libertatea, ca şi posibilitatea de a ajunge la Iubirea cosmică.

Într-o anexă a ediţiei muzicale a paneuritmiei, printre alte explicaţii date despre importanţa şi semnificaţia profundă a acestor dansuri, găsim un text din care cităm un fragment:

„De ce exerciţiile paneuritmiei încep în fiecare an la 22 martie şi de ce paneuritmia este dansată în zori? Răspunsul la această întrebare este dat de un citat din cartea *În împărăţia naturii vii.* Dimineaţa, când răsare soarele, pământul are o polarizare negativă. În acest moment acumulează cel mai mult. Acest fapt este de o mare importanţă pentru a aprecia semnificaţia răsăririi soarelui. De aceea, la răsăritul soarelui, organismul omenesc este cel mai apt să perceapă energia solară. Dimineaţa este mai multă prana sau energie vitală decât la amiază. Atunci absoarbe organismul mai multe energii pozitive.

Pământul însuşi este mai negativ la începutul primăverii decât în celelalte anotimpuri, atunci absoarbe şi acumulează cel mai mult. De aceea razele soarelui acţionează într-un mod mai curativ primăvara. Cea mai bună perioadă pentru revitalizare este 22 martie - 22 iunie. În acest răstimp, omul trebuie să se deschidă el însuşi şi să perceapă cu iubire forţa dătătoare de viaţă în care este cufundat.

Acţiunea paneuritmiei asupra omului este enormă şi totală. Ea are importanţă pentru dezvoltarea şi metabolismul organismului. Mişcările paneuritmiei nu sunt obositoare, deoarece sunt armonioase şi frumoase. În cursul acestor dansuri sunt solicitate toate părţile corpului, fără vreo tensiune inutilă. Muşchii se dezvoltă, respiraţia şi circulaţia se intensifică, sistemul nervos se stabilizează.

Mişcările paneuritmiei nu sunt întâmplătoare, ci sunt rodul unei cunoaşteri a forţelor vitale ale naturii care se trezesc în organismul omului”.

Deoarece mişcările exerciţiilor şi dansurilor paneuritmiei sunt însoţite de o muzică specială, pentru fiecare exerciţiu, această combinaţie exerciţiu-muzică creează la om o bucurie şi o plăcere estetică, ridică tonusul şi creează bună-dispoziţie.

Când aceste dansuri sunt executate în compania multor persoane, efectul este mai mare, te simţi inclus într-un proces ritmic ce pare o prelungire a ritmului naturii şi al cosmosului.

Referitor la efectul dansului asupra omului, în anexa citată găsim şi ceea ce urmează:

„Acţiunea exerciţiilor de paneuritmie este triplă:

- Ele acumulează în organism forţele constructive ale naturii şi cooperează la dezvoltarea sa; aceste forţe sunt însufleţitoare;
- Deoarece sunt în armonie cu ritmul cosmic, mişcările paneuritmiei trezesc forţe latente în sufletul omului;
- Prin intermediul paneuritmiei, trimitem forţe, gânduri şi idei în lume, toate continuând să lucreze în sens pozitiv".

Este posibil ca unele persoane, ignorând fenomenele ascunse ale vieţii universale, să-şi zică: „Care poate fi sensul unor astfel de dansuri pentru viaţa Totului?" O astfel de întrebare nu s-ar putea pune decât de oameni care trăiesc în greşeală şi izolare şi care încă n-au înţeles că tot ce se întâmplă în lume se reflectă în întreaga viaţă. În consecinţă, gândurile omului, sentimentele şi acţiunile sale umplu un spaţiu raţional, numit plan spiritual, care este uneori atât de poluat de gândurile, dorinţele şi acţiunile negative ale oamenilor, încât se impune cu necesitate o „ozonare", pentru ca o viaţă ulterioară şi o armonie relativă să fie posibile. Ar putea să pară ciudat, dar e un fapt dovedit că armonia, iubirea şi gândurile optimiste care domnesc într-o familie determină într-un grad înalt starea de sănătate a membrilor săi. Puţin mai departe în textul anexei, stă scris:

„Mişcările noastre, chiar când sunt inconştiente, nu sunt întâmplătoare. Pentru un bun observator, mişcările noastre spun multe lucruri. Mişcările mâinilor, picioarelor, mişcarea involuntară pe care o facem ca să ne ducem mâna la cap sau în altă parte sunt mişcări cu care ne eliberăm de energia acumulată acolo unde este în surplus sau cu care transferăm energie acolo unde ea lipseşte. Nu întâmplător, atunci când ne doare capul, îl sprijinim cu palma sau, dacă ne dor dinţii, o punem pe obraz".

La fel se întâmplă în cazul unui orator. Prin diversitatea mişcărilor, acesta arată intensitatea gândirii sale în diferite părţi

ale discursului, aşa cum un actor alege, în cursul recitalului, gesturi care să fie sincronizate psihologic cu cuvintele.

„Orice idee, fiecare calitate a sufletului - se poate citi în textul ediţiei amintite - corespunde unei anumite mişcări. Există mişcări ale binelui, ale carităţii, ale dreptăţii. Iubirea are mişcările sale curbe. La fel şi frumuseţea. Toate virtuţile au mişcările lor. Trebuie să învăţăm asta. Pe această bază este construită paneuritmia. Oamenii care au dus o viaţă rea devin urâţi, la fel şi gesturile lor. Iată de ce este indispensabil să includem elemente conştiente în viaţa subconştientă”.

Semnificaţia paneuritmiei devine evidentă în privinţa a ceea ce numim „corelaţia din natură”. Există o corelaţie între toate lucrurile. Aceasta este bazată pe unitatea pe care se sprijină întreaga viaţă. În sistemul periodic al elementelor chimice, după fiecare şapte elemente urmează alte elemente care au proprietăţi analoage. La fel stau lucrurile cu spectrul luminii sau cu octavele muzicii. Aceeaşi situaţie există şi în cazul vibraţiilor electromagnetice.

Se pot menţiona anumite lucruri din scrierile Sfântului Yves d’Alveydre, adunate în lucrarea intitulată *Arheometrul.* Această deviere aparentă ne va arăta felul în care au fost stabilite legătura şi raporturile dintre ton, formă şi idee. Potrivit acestui ocultist francez, o formă a spaţiului poate fi considerată cristalizată, încremenită, sub forma unei muzici. D’Alveydre afirmă că măsurile date în *Biblie* în cartea Exodului, capitolul 25, sunt măsurile Tabernacolului. Acestea nu sunt arbitrare şi, în ansamblu, formează o simfonie muzicală. Autorul face aceeaşi analiză şi trage aceleaşi concluzii în privinţa descrierii Templului lui Solomon din cartea lui Iezechiel, capitolele 40-43. Sfântul Yves d’Alveydre descrie metodele după care putem incorpora o formă muzicală într-un edificiu sau într-un ornament. Aceasta ne permite să judecăm cât de vastă este sfera influenţei muzicale. În plus, autorul pretinde că numeroasele forme ale naturii reprezintă muzică cristalizată.

De aceea se consideră că formele mişcărilor paneuritmiei, care se conformează anumitor perioade ale ritmului vieţii cosmice, acţionează puternic în sens pozitiv asupra organismului şi psihicului omului.

În concluzie, vom spune că paneuritmia este un dans ale cărui forme sunt apte să exprime, prin muzică şi cuvinte, ideile

noi despre viaţă care formează învăţătura maestrului Frăţiei Luminii şi pe care le poate transmite nu numai individului, ci şi vieţii universale.

Numărul de discipoli din Frăţie creşte, deşi concepţiile ştiinţei oculte care confirmă exact concepţiile discipolilor Frăţiei spun că nu devii discipol în Ştiinţa Divină decât atunci când a venit timpul când sufletul se trezeşte din somnul său secular. Este cazul celui care a trecut deja prin experienţele şi încercările vieţii sale anterioare şi prezente şi s-a convins singur, fără să fie influenţat de propagandă sau forţat prin violenţă, că această cale este singura pentru evoluţia lui, dar şi singura concepţie despre lume care suprimă contradicţiile fundamentale ce chinuie omenirea.

Nu există nicio problemă a ştiinţei şi a artei despre care maestrul să nu se fi pronunţat şi cu privire la care să nu fi oferit, într-o formă uşor de înţeles, preţioase gânduri fundamentale şi directive care sunt căi sigure ce duc la adevăruri şi mai sigure. Dacă oameni de specialităţi diferite ar începe să caute în sutele de volume şi de conferinţe ale sale, ar găsi indicaţii unice, fiecare în specialitatea lui. Maestrul vorbea mai ales despre medicină, istorie naturală, astronomie, astrologie, pedagogie şi muzică. Nu avem posibilitatea să înfăţişăm tot ce l-ar interesa pe omul contemporan, avid de lumină în toate privinţele. Dar, ca ilustrare, vom oferi aici câteva gânduri şi concepţii de bază ale maestrului cu privire la medicină şi sănătate. (Extrase din conferinţe.)

PROBLEMA SĂNĂTĂŢII

Filosofii monişti afirmă că lumea este una şi unică. Nu există mai multe lumi diferite. Totuşi, mii şi milioane de oameni vor spune, despre această lume unică pentru noi, lucruri cât se poate de contradictorii. Pentru unii, această lume este o povară anevoioasă, un nonsens şi o obligaţie dură. Pe alţii, nimeni n-ar putea să-i abată de la sentimentul că lumea este ţesută din gânduri minunate şi splendide, din impulsuri pure, din înaltă înţelepciune, Iubire şi Lumină, care sunt suporturile eterne ale unei vieţi infinite şi eterne!

Viaţa noastră se scurge într-un mod minor, sau major? Faptul că lumea ne pare întunecată sau luminoasă depinde de

acele stări pe care le numim boală sau sănătate. Deznodământul tuturor conflictelor dramatice sau sociale este determinat, până la urmă, de forţele spirituale şi fizice ale individului. Sănătatea sau boala, forţa sau infirmitatea, progresul sau decăderea, acestea sunt direcţiile fundamentale şi decisive din evoluţia fiecărui proces vital.

Dacă Hristos n-ar fi făcut decât să propovăduiască, fără să vindece infirmi, gloria Sa ar fi fost mai mică. Forţa şi măreţia Sa constau în metodele pe care le-a oferit oamenilor ca să transforme slăbiciunea în forţă, ceea ce înseamnă că stările dureroase şi negative sunt transformate în stări pozitive, evolutive, salutare. Fiecare rău şi fiecare tulburare din viaţă sunt legate de o dizarmonie, în timp ce fiecare bine şi fiecare bucurie sunt produsele unei perfecţiuni elaborate. Cei mai mulţi dintre noi se lovesc de probleme de medicină şi de sănătate. Iată de ce concepţiile medicale se elaborează în virtutea experienţelor trăite nu numai de cercetători în acest domeniu, ci şi de oameni nespecializaţi, ignoranţi şi învăţaţi, ţărani şi orăşeni, meşteşugari şi profesori, pe scurt, oameni de toate categoriile.

De matematică se ocupă specialişti ca matematicienii; fizicienii atomişti se ocupă de domeniul atomic. În schimb, doar în medicină găsim nu numai medici specializaţi, ci şi, în plus, oameni de cele mai diferite profesii, care dobândesc un renume pentru marele număr dintre tratamentele lor care sunt încununate de succes. Prin ceea ce am spus, nu avem intenţia să subestimăm medicina oficială învăţată în universităţi, şi aceasta mai ales în domeniul chirurgiei, care face minuni. Totuşi, aceste exemple ne arată că, pentru a acţiona în acest domeniu pur biologic, nu este de-ajuns să cunoaştem perfect anatomia, fiziologia, patologia, precum şi celelalte părţi ale artei vindecării, ci mai curând trebuie să avem o percepţie directă, fineţe, intuiţie, ca să înţelegem fondul ritmului vital al individului.

Paginile de faţă sunt scrise pentru cei pentru care vederea reprezintă ceva în plus decât optica elementară. Vederea lipsită de forţă de pătrundere nu va putea să profite de studiul problemelor biologice. Vederea care se opreşte şi se fixează asupra punctelor materiale ale vieţii nu poate să perceapă nici ceea ce este veşnic viu în ea, nici măreţia cosmosului. Aşa cum, pentru a înlătura cauzele unor deranjamente în funcţionarea

unui aparat sau a unei maşini, este indispensabil să dispunem de schema sa de construcţie, suprimarea tulburărilor unui organism cere cunoaşterea structurii şi a funcţiilor sale. De aceea, orice practică medicală se raportează atât la o teorie medicală bine determinată, cât şi la concepţiile specifice din domeniu. Maestrul spunea că omul este în acelaşi timp un corp şi un suflet. În consecinţă, este format dintr-o substanţă constituită dintr-o materie grosieră şi totodată fină şi super-subtilă. Şi aceste trei părţi componente au relaţii reciproce bine determinate şi foarte complexe, dar componenta cea mai subtilă domină, pe când celelalte îi sunt subordonate.

Vom exprima părerea maestrului despre raporturile şi legăturile dintre materie, suflet şi spirit printr-o comparaţie.

Să ne imaginăm că omul ia un mijloc de transport, un automobil, un avion sau o ambarcaţiune. Se foloseşte de el, călătoreşte. Primul sistem reprezintă o organizare tipic materială şi tehnică. Al doilea este intelectual, emoţiile pe care le dirijează vehiculul; al treilea este ideea care dirijează raţiunea însăşi pentru care este făcută această călătorie. Dacă încercăm să percepem până la capăt acest exemplu, fără idei preconcepute, vom înţelege că atât fără spiritul, fără raţiunea, fără voinţa omului, cât şi fără ideea supremă şi iniţială, vehiculul n-ar avea nicio importanţă, nici măcar n-ar exista şi n-ar avea niciun sens. Maşina nu se poate construi ea însăşi, singură. Ea este un produs al raţiunii, al cunoştinţelor şi al artei oamenilor. Este produsul unei inteligenţe. La fel stau lucrurile în cazul corpului omenesc şi al tuturor organismelor care sunt produsul unei inteligenţe. Corpul omenesc, ca orice organism, este produsul unor forţe inteligente creatoare din imensul laborator secret al naturii. De aceea, numim evoluţie spre spiritual treptele conştiinţei omeneşti care duc la cunoaşterea Adevărului. În schimb, numim involuţie spre substanţa grosieră sau densă treptele care duc la un sistem mai limitat şi subordonat. Cunoaşterea acestei substanţe solide este de o importanţă primordială pentru medicină, dat fiind că organismul omului, ca şi al oricărei fiinţe vii, este creat de inteligenţă şi de factori care dirijează tot în laboratorul raţional şi viu al naturii.

Maestrul, care cunoştea medicina modernă, avea o atitudine pozitivă faţă de o parte dintre metodele medicale ale epocii noastre, mai ales în ceea ce priveşte chirurgia. Dar

acorda prioritate îndeosebi tratamentelor făcute prin mijloace naturale. Principiul iniţial este concepţia că procesul curativ nu constă înainte de toate în efectul exercitat de un anumit medicament fizico-chimic (chimioterapie), ci în posibilitatea de a stimula organul respectiv să-şi mărească activitatea, de unde decurge o însănătoşire naturală. De la maestru veneau, ca dintr-un izvor viu, metode curative naturale utilizând apa, aerul şi lumina, exerciţiile respiratorii şi gimnastica, care cuprindeau şi paneuritmia, referitor la care am prezentat deja câteva principii fundamentale.

Trebuie ştiut că, în perioada în care în Bulgaria nu existau nici măcar noţiuni elementare despre aceste metode de terapeutică naturală, când discipolii Frăţiei ieşeau în zori să facă gimnastică la soare, societatea ignorantă considera că era vorba despre un cult păgân. Totuşi, în zilele noastre, tot ce era atunci subiect de zeflemea şi de ironie se practică în masă. Cei mai în vârstă dintre discipolii Frăţiei îşi amintesc de timpurile trecute, atunci când maestrul conducea grupuri de apropiaţi pe Muntele Vitoşa şi când pe coastele acelui munte nu se zărea niciun turist. În prezent, vedem nenumăraţi turişti şi mulţi dintre ei beau deja apă caldă, care alungă oboseala, fără ca acesta să fie considerat „obiceiul ciudat al unor oameni bizari”.

Maestrul este un izvor deosebit de original de metode psiho- terapeutice. Bazându-se pe concepţia că foarte multe tulburări îşi au originea în viaţa spirituală a individului, el a oferit un număr impresionant de combinaţii de acest fel de tratamente.

Pe una dintre paginile carnetului unuia dintre fraţii noştri, citim rândurile pe care le reproducem ca să ilustrăm una dintre metodele de tratament ale maestrului. Când spunem „metode”, aceasta nu înseamnă că este o terapeutică accesibilă tuturor. A oferit metode în cadre mult mai largi, dar prezentăm aici cazul unei vindecări pe care maestrul putea să-şi permită s-o efectueze când credea de cuviinţă, deoarece „pacientul” o merita pentru o întreagă serie de motive.

„în 1925”, stă scris în notele fratelui nostru, „m-am îmbolnăvit de angină pectorală. În 1922, când mi se întâmplase să sufăr de dureri de cap oribile pe care nu le putea alunga niciun medicament, recursesem la maestru, care m-a eliberat. De aceea, am hotărât să recurg tot la el, în ultimă instanţă.

Deşi bolnav, am reuşit să ajung la maestru, la Sofia, pe strada Opalcienska nr. 66. Simţeam junghiuri dureroase în piept şi nu puteam sta în picioare. Ghemuit pe un scaun, îl aşteptam. Când şi-a făcut apariţia, m-am ridicat cu un mare efort, i-am sărutat mâna, apoi m-am ghemuit din nou pe scaun. A dorit să ştie ce aveam şi am reuşit, gâfâind şi cu cuvinte întretăiate, să-i explic de ce sufeream şi să-l întreb ce trebuia să fac.

Maestrul stătea în picioare în faţa mea şi, în timp ce mă răsuceam de durere, am remarcat că faţa îi părea veselă şi că pe buze chiar îi apăruse un zâmbet. Deodată, tot zâmbind, mi-a ordonat:

- Ridică-te!

Am reuşit să mă ridic şi m-am uitat în ochii lui.

- Respiră profund, mi-a cerut întinzându-şi spre mine mâna dreaptă, îndreptată spre piept, ţinând braţul orizontal, cu palma în jos, degetele întinse şi lipite.

Apoi, s-a apropiat de mine lent şi, când mâna lui a ajuns la vreo zece centimetri de pieptul meu, a început să mişte degetele de sus în jos. Am simţit că trecea prin mine un fluid care, în câteva secunde, a suprimat durerea intolerabilă. Pieptul, până atunci contractat de suferinţă, s-a dilatat. Am simţit că plămânii îmi erau plini de aer şi că respiram fără nicio dificultate. M-am simţit cuprins de un sentiment de uşurare şi de bucurie.

- Mai ai dureri? a întrebat maestrul.

- O, maestre! Nicio durere, nicio durere!

Am reuşit cu greu să-i răspund, atât de mare îmi era emoţia.

Am plecat sănătos, revitalizat, foarte bucuros. Aveam sufletul plin de ceva minunat, uriaş. Nu era doar recunoştinţă. Era ceva ce nu puteam să exprim în cuvinte...”

Vom încheia acest capitol cu câteva pasaje din conferinţele maestrului despre probleme privind sănătatea.

„Fiecare boală este consecinţa unor greşeli comise în trecut sau în prezent. În epoca noastră, bolile iau amploare, în loc să scadă. Până când vor continua? Până când oamenii vor deveni conştienţi că trebuie să caute cauzele bolilor lor în ei înşişi şi, după ce le vor găsi, să le elimine. Când încălcăm legile Marii Naturi raţionale, ne îmbolnăvim. Bolile de stomac şi ale

sistemului digestiv provin din sentimentele false ale oamenilor, în timp ce dizarmonia conştiinţei provoacă boli nervoase.

Oamenii care se folosesc tot timpul de minciună şi de înşelătorie încep să sufere de boli specifice. Stările maladive apar în organism în urma unor anxietăţi, unor frământări. Toate gândurile rele, sentimentele şi acţiunile rele au repercusiuni asupra sănătăţii prin stări maladive. Dacă oamenii ar putea suprima din ei teama, ura şi anxietatea, n-ar mai suferi de atâtea boli diverse. Stările negative din om creează depuneri şi intoxicaţii în organism. Oamenii care păstrează, acumulate în mintea lor, idei învechite şi apără fanatisme sunt afectaţi de o slăbiciune considerabilă a memoriei. Îndoiala, bănuiala, ca şi lipsa de încredere devin frecvent cauza unor tulburări ale ficatului. De aceea, este indispensabil ca fiecare să găsească în el însuşi forţa să transforme aceste condiţii rele, precum ura, invidia, gelozia, neîncrederea, şi să se elibereze de ele ca de nişte otrăvuri periculoase, căci, cultivându-le permanent, se expune la pericolul bolilor.

Dacă omul va trăi în mod raţional, va fi sănătos, indiferent că e bogat sau sărac.

Potrivit concepţiilor mele, este sănătos cel care păstrează o stare de spirit pozitivă, chiar când există mari dificultăţi; cei care îşi pierd buna-dispoziţie cu ocazia dificultăţilor vieţii se îmbolnăvesc.

Curăţenia este fortăreaţa cea mai puternică împotriva bolilor.

Faceţi deseori excursii în munţi. Aceasta vă va ajuta să vă scuturaţi de acea inerţie ce duce la indolenţă. Nu lăsaţi să treacă orele dimineţii, când atmosfera este saturată de energie vitală. Luna aprilie şi luna mai au o importanţă deosebită.

Cel care îşi cruţă energiile este puternic şi ajunge la o vârstă avansată. Există regula care spune să acumulăm mai mult şi să consumăm mai puţin. În asta se ascunde secretul longevităţii.

Evoluaţi permanent şi înălţaţi-vă spiritual, căci cel care nu mai evoluează îmbătrâneşte prematur”.

O CONVERSAŢIE CU T.P

POVESTEA PALATULUI DE GHEATĂ

Maestrul era foarte tolerant faţă de toate doctrinele, şcolile şi societăţile existente, dar era categoric când trebuia să demaşte minciunile inserate pe furiş în dogmele lor şi instaurate fie într-un scop interesat, fie în urma unui fanatism obscurantist. Odată, când a venit vorba despre literatura şi doctrina teozofice, pe care aproape toţi discipolii Frăţiei le folosiseră datorită conformităţii lor cu Adevărurile lui Hermes Trismegistul (care e considerat a fi fondatorul ştiinţelor oculte), maestrul nu numai că nu a negat importanţa acestei literaturi, ci, în plus, a recomandat-o, subliniind totuşi că e indispensabil ca, în ocultism, totul să fie transpus pe baza perfecţiunii absolute a învăţăturii lui Hristos. Această învăţătură se bazează nu numai pe cunoştinţe, despre care se vorbeşte atât de des în ocultism, ci şi pe dezvoltarea tuturor virtuţilor, printre care el plasa în primul rând Iubirea de Dumnezeu şi Iubirea de aproapele nostru.

În cursul unei conversaţii pe acest subiect, unul dintre fraţii noştri, T.P. din oraşul Iambol, i-a vorbit maestrului despre impresiile pe care i le-a lăsat cartea *Crezul creştin* scrisă de Leadbeater şi îndeosebi despre pasajul în care acesta relatează că, în momentul în care sfinţea pâinea şi vinul Euharistiei, L-ar fi văzut pe Hristos ieşind din potir. (Trebuie să precizăm că Leadbeater era nu numai teozof, ci şi episcop al Bisericii Anglicane.)

Maestrul a rămas tăcut câteva clipe, apoi, cu o voce serioasă, dar blândă, i-a spus:

- În fiecare primăvară, îl văd pe Hristos ieşind din potirele florilor de pe pământ şi din copaci. Dacă Leadbeater nu-L vede pe Hristos ieşind decât din potirul Sfintei Taine, e puţin.

Aceste cuvinte ale maestrului conţin diapazonul pe care îşi aşază concepţiile despre lume şi viaţă. Aşa îl vede şi îl înţelege el pe Hristos. Pentru el, Hristos este reincarnarea Duhului Universal care participă nu numai la viaţa omului, ci şi a întregii naturi. Pentru maestru, Hristos este manifestarea completă şi universală a lui Dumnezeu în toate domeniile Creaţiei.

Pentru toţi discipolii maestrului şi pentru cei care îl vizitau, era clar că încântarea pe care maestrul o trezea în sufletul interlocutorului provenea direct din prezenţa lui. Acea încântare se revărsa ca un fluid, ca un torent invizibil de forţe şi de certitudine care vindecă omul de indispoziţiile sale şi îl ajută să depăşească greutăţile şi contradicţiile. Acest torent acţionează

asemenea câmpurilor de forţă. Cufundat în această influenţă, omul dobândeşte siguranţa că, în vastul ocean agitat în care domneşte îndoiala şi în care cuvintele omului nu sunt de cele mai multe ori decât un paravan, în spatele căruia se ascunde înşelătoria, în faţa lui se află un om căruia i se poate spune totul şi care ştie să ne dezvăluie, în cuvinte uşor de înţeles, adevăruri verificate de mai bine de o mie de ori.

Cu maestrul se putea vorbi foarte uşor şi fără cea mai mică jenă chiar despre evenimentele cele mai obişnuite ale vieţii. Felul în care putea să tragă o lecţie înţeleaptă din lucrurile cele mai banale ale vieţii de zi cu zi şi să i-o sugereze interlocutorului prin maxime spontan enunţate era întotdeauna foarte interesant şi util.

Acelaşi frate T.P. povestea următoarele:

În 1925, la Sofia a sosit un număr mare de emigranţi ruşi. O întreagă serie de motive politice şi personale îi constrânseseră pe acei oameni să caute ospitalitatea Bulgariei. Unul dintre acei emigranţi s-a instalat într-o locuinţă din acelaşi imobil în care locuia atunci T.P. În principiu, bulgarul este ospitalier şi, dacă nu întotdeauna, cel puţin în anumite cazuri a dat dovadă de multă încredere în cei cu care se împrietenea. Cu ruşii, pe care îi consideră apropiaţi şi din aceeaşi familie etnică, este deseori foarte deschis şi în mod special încrezător. Astfel, între prietenul şi fratele nostru şi acel emigrant s-a născut o prietenie foarte cordială.

Într-o zi, rusul l-a rugat pe T.P. să-i găsească 10.000 de leva, căci avea intenţia şi o posibilitate sigură de a deschide un restaurant. La început, fratele nostru a reflectat îndelung, apoi i-a fost milă şi, după ce a primit asigurări insistente că banii lui nu vor fi pierduţi, a împrumutat 10.000 de leva din acea perioadă, sumă pentru care a semnat poliţe. Rusul Konstantinovici a deschis într-adevăr un restaurant şi a început să câştige bine. Acel restaurant ajunsese să fie foarte frecventat. Konstantinovici a angajat o formaţie de cântăreţi la balalaică ce atrăgea clientela. Foarte repede, umilul emigrant a început să-şi dea aere de stăpân. Fratele nostru l-a rugat pe noul lui prieten de mai multe ori să-i dea din bani, ca să-şi poată achita datoria, dar acesta i-a răspuns de fiecare dată că nu putea să se lipsească de acea sumă. Trebuia să-şi extindă restaurantul.

S-a întâmplat ca T.P. să fie nevoit să lipsească un timp din oraş şi, la întoarcere, a avut parte de o mare surpriză: Konstantinovici dispăruse din Sofia. După ce-şi abandonase restaurantul, părăsise ţara! Şi fratele nostru a fost nevoit să plătească toţi banii împrumutaţi.

Într-o zi, fratele T.P. l-a văzut pe maestru pe pajiştea de la Izgrev şi a simţit nevoia să-i destăinuie păţania sa şi marea decepţie pe care o trăise. S-a îndreptat spre el şi, mai înainte de a începe să-i povestească ce i se întâmplase, maestrul l-a primit zicându-i cu insistenţă, dar cu faţa luminată de un zâmbet plin de blândeţe:

- Nu-i este permis unui discipol din Şcoala spirituală să facă comerţ, indiferent sub ce formă.

După acest avertisment, a enunţat:

- Nu oferi festinuri lupilor! Nu face înţelegeri cu vulpea! Nu te împrieteni cu urşii! Nu intra în competiţie cu leii! Nu te juca cu şarpele!

Apoi a zâmbit, a făcut un gest cu mâna şi s-a îndepărtat.

După acea conversaţie, fratele nostru, deşi păcălit, a simţit o mare linişte. Nu se ştie cum, dar, din acel moment, a început să i se pară că acei 10.000 de leva nu erau o sumă chiar atât de mare pierdută, în comparaţie cu frumoasa lecţie pe care o primise prin sentinţele originale rostite cu acea ocazie.

Fratele T.P. s-a gândit şi a înţeles că lupii, vulpile, urşii şi toate celelalte animale, cu calităţile lor proprii, trăiesc în om ca trăsături specifice şi părţi integrante ale caracterului său. Atunci, şi-a amintit cuvintele rostite de maestru într-o conferinţă: „Pe pământ se nasc patru feluri de suflete: sufletele angelice, omeneşti, animalice şi satanice. Fiţi atenţi cu cine aveţi de-a face”.

*

* *

Fiecare persoană care avusese o conversaţie cu maestrul era convinsă că avea de-a face cu un reprezentant al unei lumi superioare în care nu exista înşelăciune. Fiecare primea confirmarea sau un avertisment că un gând, un sentiment sau o acţiune eronată provocau obligatoriu o decepţie, şi asta devenea cât se poate de evident, fără nici cea mai mică îndoială. O astfel de acţiune nu putea să fie exercitată decât de înţelepciunea emanată din cuvintele „bunăvoinţă” şi „putere”.

Atitudinea discipolului faţă de maestrul lui, influenţa tăcută exercitată asupra lui sunt de o natură atât de iraţională încât nu se pretează la un examen şi nu pot fi tratate ca acele lucruri din viaţa de zi cu zi care nu cer dovezi evidente şi banale.

Un singur contact cu maestrul era de-ajuns ca să înţelegi că nu era o persoană obişnuită. Discipolii resimţeau asta cel mai puternic, în timp ce aceia care nu erau iniţiaţi în cunoştinţele spirituale simţeau că avea în el ceva extraordinar, ca un farmec specific naturii sale.

Înţelegându-l astfel - ca pe un om având o viaţă spirituală puternică şi inepuizabilă şi cunoscând perfect toate stările omeneşti -, pictorul Boris Gheorghiev l-a pictat cu ochii închişi, concentrat în sinea lui, radiind o lumină interioară.

Chiar şi persoanelor cu o sensibilitate scăzută, maestrul le apărea ca o lumină ce le permitea să citească scrierea dificilă a vieţii. În schimb, vizitatorii care veneau la el „cu uşile şi ferestrele închise", cu intenţia de a observa ca să poată scrie vreo absurditate în „presa tânără", simţeau cum se închidea în el şi se transforma într-o oglindă în care îşi vedeau propriul neant spiritual.

Dacă e necesar să amintim câteva trăsături caracteristice ale înfăţişării sale, se poate spune că maestrul era de statură mijlocie. Avea corpul dezvoltat armonios şi dădea impresia să corespundă regulii de aur a geometriei vii. Stătea întotdeauna foarte drept. Mersul îi era întotdeauna ponderat, elegant şi frumos; gesturile îi erau armonioase şi elegante. Maestrul, căruia îi albiseră părul şi barba, dădea impresia unui om care îşi păstra tinereţea. A avut acest aspect până la sfârşitul vieţii.

Maestrul Beinsa Douno avea o privire blândă, călduroasă, care emoţiona sufletul. Lumina din ochii săi pătrundea profund în interlocutor. Acea lumină aducea pace şi linişte. Totuşi, în conferinţele sale, când aborda subiecte despre minciuna şi perfidia din viaţa noastră din prezent sau evoca cuvinte hulitoare contra a ceea ce este sublim şi sfânt în Creaţie, atunci lumina blândă care emana din privirea lui se transforma în fulgere ieşite din norii nobilei mânii divine.

Maestrul cunoştea toate profunzimile sufletului omenesc. Ştia imediat la ce nivel ajunsese cel care venea la el şi acţiona în conformitate cu cele pe care le văzuseră ochii săi spirituali,

fără a aduce atingere libertăţii acelei persoane şi fără a proiecta asupra ei umbra autorităţii sale.

Punând întotdeauna în practică poruncile lui Hristos, care zisese: „N-am venit pentru cei drepţi, ci ca să le cer păcătoşilor să se căiască”, maestrul le acorda mai multă atenţie celor care, încurcaţi în mirajele păcatului cu numeroase faţete, încercau să se elibereze. Pentru el, totul în această viaţă era o porţiune mai mică sau mai mare a evoluţiei; maestrul avea darul de a lămuri şi de a explica cu înţelepciune toate lucrurile care păreau nu foarte importante. El putea să facă asta, căci, deşi în exterior părea un om obişnuit, trăia în regiuni inaccesibile pentru neiniţiaţi şi de aceea previziunile, sfaturile, deciziile şi acţiunile sale ni se păreau deseori surprinzătoare. Abia mai târziu, după ce evenimentele îi confirmau spusele, înţelegeam mai bine despre ce fusese vorba.

Maestrul avea acces liber la lumi străine persoanelor obişnuite şi de aceea putea să cunoască trecutul, prezentul şi viitorul unor indivizi, dar şi ale unor popoare întregi. Ştia ce lucruri erau karmic inevitabile şi care puteau să fie înlăturate. Din cauza unui avertisment pe care i-l trimisese regelui Ferdinand al Bulgariei, prin intermediul unor personalităţi apropiate de Curtea regală (cum că, în Primul Război Mondial, intrarea în război a Bulgariei va aduce o catastrofa), maestrul a fost întemniţat în oraşul Varna. Mai târziu, evenimentele au dovedit cu claritate că avusese dreptate.

Ca să precizăm trăsăturile spirituale ale maestrului, vom adăuga alte cuvinte pe care le-a rostit ca răspuns:

„Unii dintre prietenii mei vor să vadă în mine manifestările lui Hristos. Nu, nu e corect. Nu-L veţi găsi pe Hristos decât în învăţătura Sa. Dacă vreţi să ştiţi cine sunt, vă voi răspunde că sunt fratele dintre cei mai mici din împărăţia lui Dumnezeu. Eu, cel mai mic, vreau să împlinesc vrerea lui Dumnezeu, să-I sfinţesc numele şi să-I mulţumesc cu toată recunoştinţa mea.

Celor dintre voi care cunosc adevărul ştiinţelor oculte le voi spune că este caracteristic pentru epoca noastră că intrăm sub influenţa Vărsătorului. Energiile specifice acestui semn zodiacal sunt îndreptate spre planeta noastră ca să creeze aici o cultură nouă. Oricât de conservatori ar putea să fie oamenii care încearcă să împiedice venirea acestor valuri revoluţionare, eforturile lor vor rămâne sterile. Planul cosmic este mai presus

de toate planurile omeneşti şi eforturile de păstrare a vechii ordini a lucrurilor vor părea ridicole. Oricât de severe, categorice şi ameninţătoare sunt legile şi sancţiunile susţinătorilor fanatici ai regimurilor politice, pe nesimţite, încet, dar cu putere interioară, *noul* va pune stăpânire pe mintea şi pe voinţa oamenilor. Peste tot, în gândirea filosofică, în ştiinţe, în literatură, ca şi în toate artele, se percep elementele unei noi concepţii despre lume şi aceasta vine din interior, ca o vizită. Vechile concepţii sunt inapte şi absurde faţă de paşii gigantici făcuţi de ştiinţă şi de noua sensibilitate a unor indivizi din tânăra generaţie. Adevăruri care erau considerate până acum naivităţi sau absurdităţi capătă deja aspectul unei realităţi, în timp ce însuşi cuvântul *realitate,* pe nesimţite, dar rapid, îşi extinde limitele".

Omenirea pare saturată de explicaţii ale vieţii lipsite de fundament, ajustate în mod artificial, care au apărut de mai bine de un secol, timp în care gândirea omului care avansa trebuia să lupte contra superstiţiilor şi fanatismului Evului Mediu. Tocmai pentru acel timp a fost creată doctrina materialistă, care şi-a trăit deja traiul şi este cu totul inaptă în faţa nevoilor epocii noi.

Apărătorii perseverenţi a ceea ce este vechi, fie ei dogmatici religioşi sau atei, luptă ca să nu-şi părăsească poziţiile, deoarece ştiu că *noul* care vine nu numai că le va aerisi grota, ci le va şi spulbera filosofia. Ei seamănă cu acei suverani despre care ne vorbea maestrul. Ca să ilustrăm mai bine felul metaforic şi plin de veracitate al cuvintelor sale, considerăm că este potrivit să cităm aici povestea „Regelui gheţarilor", pe care ne-a istorisit-o în cursul unei conversaţii improvizate.

A fost odată un suveran bogat şi puternic, dar foarte capricios. Era o iarnă grea şi pământul se acoperise cu blocuri enorme de gheaţă. Acest amator de gheţari a poruncit să vină slujitorii şi le-a cerut să-i găsească cel mai bun meşteşugar ca să-i construiască un palat minunat din gheaţă. Acel suveran nemilos credea că acea iarnă, atât de aspră, nu va mai pleca niciodată. Sfetnicii săi, mai cu judecată, au fost foarte surprinşi. Dar nimeni n-a îndrăznit să-i spună că un palat aşa cum şi-l dorea el nu putea să dureze mult timp. Au adus deci cei mai renumiţi meşteri din ţară şi l-au ales dintre ei pe cel mai bun. Nu se putea face altfel. Muncitorii, la ordinele constructorului-şef,

au început să taie blocurile de gheaţă şi să le aranjeze aşa cum li se spunea.

N-a trecut mult şi în centrul imperiului tiranului a fost ridicat un palat imens şi minunat. Rece şi ameninţător, el atrăgea atenţia oamenilor, mai ales a celor înclinaţi spre ură. Din toate părţile, soarele palid al iernii îl făcea să strălucească cu reflexe albastre-verzui, dar nu-i putea schimba falsa splendoare. Luna, în nopţile senine, crea spectacole feerice cu lumina ei fosforescentă.

- Ce splendoare! Ce splendoare! spuneau oamenii privind turnurile şi arcadele, tivite cu ghirlande de gheaţă, care se înălţau spre cerul îngheţat.

Dar n-a durat mult. Într-o zi, norii pufoşi care acopereau cerul s-au risipit. Lumina a strălucit şi în grădinile tiranului a început să cânte mierla. Deodată, au prins să bată vânturi calde. Atunci, splendidul edificiu de gheaţă a început să se deformeze şi să-şi piardă din frumuseţe.

- Aduceţi lanţuri şi frânghii ca să-mi consolidaţi palatul! striga tiranul, furios la culme.

Şi sutele de muncitori au început să consolideze bolţile, coloanele şi turnurile.

Totuşi, se apropia primăvara. Noapte de noapte, vântul din sud bătea din ce în ce mai tare şi în fiecare dimineaţă soseau noi stoluri de păsări şi peste tot răsunau trilurile lor vesele. Edificiul de gheaţă devenea de la o zi la alta mai jalnic şi se lăsa în jos într-un mod ameninţător. Suveranul răcnea, ameninţa, pedepsea în neştire muncitorii pentru că nu reuşeau să-i salveze palatul iubit, dar asta nu schimba nimic.

Într-o noapte, căldura plăcută a primăverii a ajuns deasupra întunecatului imperiu şi palatul de gheaţă s-a prăbuşit cu un zgomot îngrozitor. Vacarmul i-a trezit pe oameni din somn.

A doua zi, printre ruinele hidoase, în mijlocul frânghiilor şi lanţurilor, susura apa unui pârâu care se avânta vesel la vale, sub soarele care îi surâdea cu mărinimie.

VENIREA PE PĂMÂNT A MAEŞTRILOR

În cursul fiecărui ciclu bine determinat de timp, care durează câteva secole, pe Pământul nostru se incarnează un maestru, a cărui misiune este să arate calea adevărată celor

care o caută, celor care au ieşit deja din visul seducător al iluziilor. Acest maestru îşi găseşte discipolii, lucrează împreună cu ei, acţionează asupra poporului în mijlocul căruia a venit, lăsând o urmă scânteietoare: o nouă schimbare a evoluţiei eterne.

Maestrul Frăţiei Luminii din Bulgaria este unul dintre aceşti trimişi ai Cerului şi care, într-un mod îndrăzneţ şi categoric, spune adevărul despre viaţa epocii contemporane lui şi arată modalitatea ieşirii din criza secolului nostru şi a celui viitor.

Printre alte lucruri, un astfel de maestru reprezintă un „transformator” care schimbă acumulările de gânduri şi de sentimente negative din atmosferă în gânduri luminoase, optimiste şi pline de speranţă.

Dacă n-ar efectua acest proces alchimic în tăcere şi cu atâta iubire, din sufletul omenesc ar dispărea treptat tot ce e sfânt şi viaţa ar începe să semene cu o ruină spirituală. În atmosfera spirituală astfel ozonată, reînsufleţită, se manifestă forţele pozitive, evolutive şi creatoare ale unui popor. De aceea, oricât ar putea să pară de absurd, odată cu venirea unui astfel de maestru începe „o cultură nouă”.

Maestrul Frăţiei Luminii din Bulgaria, Beinsa Douno, marchează cu venirea lui pe Pământ un jalon pe calea evolutivă şi este precursorul Culturii Iubirii.

DESPRE IMAGINEA SPIRITUALĂ A MAESTRULUI

Învăţătura Frăţiei Luminii are propriile trăsături specifice dintre diferitele variante ale Ştiinţei Divine. Am mai vorbit despre asta. Ea constă în faptul că maestrul a pus bazele care permit ajungerea la înalta cunoaştere a lui Dumnezeu, a Creaţiei şi a Vieţii, pe temeiul principiului că Hristos înlocuieşte în multe locuri cuvântul *Aum,* al filosofici lui Hermes Trismegistul, cu vorba *Iubire.* Totuşi, dacă ar trebui să înfăţişăm în linii generale principiile şi postulatele fundamentale ale învăţăturii Frăţiei, trebuie să convenim că, în liniile lor generale, nu se deosebesc de învăţătura Ştiinţei Ermetice, care a dat naştere unor variante precum Şcoala lui Pitagora şi Iudaismul, ce reprezintă cea mai puternică fortăreaţă a monoteismului, precum şi doctrinele ariene din Orient, care îşi găsesc exprimarea cea mai puternică în vechea filosofie hindusă.

În ştiinţa ocultă, există trei postulate de bază, numite legi fundamentale, care suprimă toate contradicţiile din liniile generale ale vieţii omeneşti. Acestea sunt: legea evoluţiei, legea cauzelor şi consecinţelor (karma) şi legea reincarnării sufletului.

Pentru a oferi o imagine mai clară a acestei unităţi de concepţie dintre legile fundamentale ale doctrinei teozofice şi celei a Frăţiei Luminii, vom reproduce aici un scurt extras dintr-o conversaţie cu maestrul, în care este vorba despre *esenţa Egoului.*

Unul dintre cei care veneau la Izgrev i s-a adresat maestrului şi i-a povestit următoarele:

- Acum o săptămână, după dejun, m-am culcat să-mi fac siesta. Înainte să adorm, pe jumătate aţipit, am înţeles că mă aflam în picioare într-o cameră şi-mi priveam corpul pe pat. Am observat că eram mai mare decât corpul meu şi cineva care se găsea în spatele meu, dar pe care nu-l vedeam, mi-a zis: „Tu eşti acolo”. Atunci, l-am întrebat: „Dacă eu sunt acolo, cel care îmi priveşte corpul cine e, dacă nu sunt eu?”. Am simţit o tulburare. Cel din spatele meu mi-a zis: „îţi voi arăta cine eşti”. După ce-a spus asta, m-a dus spre corpul meu, în care m-am cufundat, şi apoi m-am trezit de-a binelea.

- Cel care privea este cel real, a răspuns maestrul. Cel aflat pe pat era habitaclul lui provizoriu. Dublura, care se afla în afara corpului, are şi ea ochi, nas, gură şi urechi. Acea dublură se afla în cameră, iar pe pat era culcat corpul tău. Dacă o persoană experimentată în astfel de lucruri ar pune o bucăţică de zahăr în gura dublurii, cel aflat pe pat ar zice: „E zahăr”. S-au făcut multe experienţe de acest gen.

- Ce va rămâne din noi după moarte? a întrebat vizitatorul.

- Când vei ieşi din corpul tău, vei avea altul invizibil - un corp transparent pentru vederea celor de pe pământ -, în care va sta conştiinţa.

Ca să scurtăm această conversaţie, vom adăuga că maestrul a continuat să vorbească despre corpul omenesc astfel:

„Omul are un corp fizic, o dublură eterică, un corp astral, şi, în sfârşit, un corp divin”.

Aceasta corespunde cu descrierea omului făcută de Swami Vivekananda, conform căreia fiinţa omenească are un corp

astral şi un corp cauzal. Diferenţa constă în faptul că filosofia yoghină este bazată pe hinduism, în timp ce învăţătura Frăţiei urmează învăţătura lui Hristos.

După ce a terminat conversaţia cu vizitatorul, maestrul a continuat:

- Dacă trăiţi după legile lui Dumnezeu, căile vă vor fi deschise. Dar, dacă faceţi greşeli, firesc că vor apărea dificultăţi. În lume, există două feluri de ordine, cea veche, a omului, şi ordinea divină.

- Cum vom ajunge să dobândim calităţile necesare ca să trăim în ordinea nouă, ordinea divină? a întrebat unul dintre cei care asistau la conversaţie.

- În acelaşi fel în care violonistul reuşeşte să-şi dobândească virtuozitatea, a răspuns maestrul. Făcând exerciţii şi apropiindu-se treptat de ce a fost stabilit ca ideal.

„TESTAMENTUL RAZELOR COLORATE” (POLICROMIILE)

Există documente şi semne care, deşi îndeajuns de voalate de remarcabila modestie şi discreţie a maestrului, marchează şi dezvăluie momente importante din activitatea sa spirituală.

Discipoli din Frăţia Luminii, care au urmărit opera maestrului în aspectele ei cele mai diverse, indică anul 1897 ca o etapă extrem de importantă a căii sale pământeşti. Am vorbit deja despre acest an, dat fiind că, alături de alte momente importante ale conştientizării misiunii sale spirituale, maestrul a publicat atunci, într-un număr limitat de exemplare, cartea intitulată *Testamentul razelor colorate (Policromiile).*

Lectura acestei cărţi arată cu claritate cu câtă grijă şi profunzime a lucrat maestrul pe textele întregii *Biblii,* verificând veridicitatea multora dintre ele şi clasificându-le astfel »

Încât să le facă adecvate şi să le includă în ordinea razelor colorate. Din cuvintele profeţilor din *Biblie,* el a reuşit să ia impulsurile creatoare ale Creaţiei, dat fiind că Sfintele Scripturi sunt doar o ilustrare verbală a impulsurilor ritmice ale evoluţiei omului şi a Totului, dăruite omenirii de Sublimul Duh Universal. Astfel, prin pătrunderea sa spirituală în Verbul Vieţii Vii, maestrul a perceput procesul sublim care a convertit neantul în Creaţie.

În privinţa lui Hristos, omenirea nu cunoaşte documente mai serioase şi mai autentice decât cele patru Evanghelii şi, mai târziu, Epistolele apostolilor. Exact pe această comoară au fost clădite (volumul nefiind dintre cele mai mari) cultura (deşi nu pe deplin aplicată, din cauza grandorii sale interioare) şi civilizaţia creştinismului.

Asemenea apostolilor (în urmă cu aproape douăzeci de secole) care au transmis imaginea lui Hristos cu o inspiraţie supraterestră, nu rareori discipolii Frăţiei (care au tras învăţăminte) răspândesc după posibilităţi cuvintele maestrului care dezvoltă învăţătura lui Hristos în cadre nelimitate, ca să devină o cunoaştere actuală a omului, a naturii şi a lui Dumnezeu.

MANIFESTĂRI EXTRAORDINARE

Am menţionat de mai multe ori în aceste pagini marea şi înţeleaptă modestie cu care maestrul evita să arate şi să facă tot ce era în stare. Din marea şi bogata sa entitate, n-a manifestat decât ceea ce noi, discipolii lui, eram în stare să înţelegem şi să aplicăm.

Totuşi, în pofida reţinerii sale, s-au petrecut unele lucruri care nu puteau să scape ochilor atât de numeroşi ai discipolilor. Să menţionăm aici un caz ciudat, deşi aparent simplu.

Cu mulţi ani în urmă, una dintre surori, care a devenit mai târziu colaboratoarea unui institut superior, a venit din oraşul Târnovo, s-a prezentat la maestru şi l-a anunţat cu bucurie că-si terminase studiile secundare şi că nu-i mai rămânea decât să se prezinte la un examen de limbă şi literatură bulgară. Venise la maestru sâmbăta şi i-a spus că trebuia să se întoarcă la Târnovo a doua zi, duminică, dat fiind că examenul trebuia să aibă loc luni. Maestrul a ascultat-o cu seninătate şi i-a spus că nu era necesar să plece duminică şi că putea să mai stea o zi cu ai ei.

- Dar, maestre, cum aş putea să rămân duminică, dacă examenul începe devreme, luni dimineaţă la ora opt? Dacă nu mă prezint, voi pierde un an şcolar!

- Poţi să-ţi petreci şi ziua de mâine cu ai tăi, a adăugat maestrul şi şi-a văzut mai departe de treabă.

Sufletul tinerei s-a umplut de sentimente contradictorii şi de îngrijorare. Cum să rămână? Nu va rata examenul? Pe de o

parte, voia să urmeze recomandările maestrului şi, pe de altă parte, era chinuită de gândul că ar pierde un an întreg, din cauza unei singure materii, şi, în plus, s-ar lăsa întrecută de colegii ei. Până la urmă, ataşamentul şi credinţa pe care le avea faţă de maestru au fost mai puternice şi a rămas la Sofia.

Când a ajuns luni la Târnovo, întrebându-se cum va reuşi să obţină să fie examinată prin excepţie, a fost anunţată că examenul fusese anulat din cauza unei nereguli oarecare.

Abia atunci sora a înţeles motivul pentru care maestrul i-a recomandat atât de calm să nu se grăbească să călătorească duminică.

Conştiinţa celui care trăieşte în lumi cu alte dimensiuni, acolo unde trecutul, prezentul şi viitorul formează un tot şi fuzionează, are o altă esenţă, mult mai vastă.

PAGINI DIN JURNALUL INTIM AL SURORII E.J.

În această lume, se găsesc întotdeauna şi peste tot oameni care trăiesc într-o permanentă anxietate din cauza problemei nemuririi sufletului, rămasă încă fără rezolvare. Există şi oameni a căror dezvoltare este destul de înapoiată. Ei îşi trăiesc existenţa biologică şi, chiar dacă au o oarecare cultură, n-au ajuns încă la problema arzătoare a morţii şi a nemuririi. Pentru aceşti oameni, zilele se succed calme şi liniştite, fără vreun conflict. Bineînţeles, viaţa le pune în faţă tot felul de probleme, dar ei le găsesc soluţii după metodele convenţionale aflate la dispoziţia lor şi în funcţie de cerinţele propriilor interese.

Alţi oameni duc o viaţă mai grea, căci în adâncul conştiinţei lor s-a trezit un foc neliniştit, care pâlpâie, le arde din când în când sufletul şi le ţine gândurile treze şi mintea încordată. Nu le place că totul pare o mare absurditate, deoarece vine o zi în care bogăţiile, ca şi gloria şi viaţa întreagă se năruie în faţa morţii. Unii dintre ei, ale căror forţe de rezistenţă sunt mai slabe, se prăbuşesc mai repede, pierd orice speranţă şi-şi sfârşesc cu tristeţe viaţa.

A treia categorie de fiinţe gânditoare, cu o natură mai activă, devin suflete îngrijorate, care caută veşnic, dar cu perseverenţă, în dorinţa lor de a atinge un punct pe planul lor mental şi emoţional în care ezitarea lor să ia sfârşit şi să ajungă

la o pace relativă faţă de întrebarea pusă de Hamlet: „A fi sau a nu fi?”.

Jurnalele intime şi notele autobiografice ale unor fraţi şi surori - discipoli ai maestrului - permit să se distingă cu claritate aceşti oameni care fac parte din a treia categorie şi care în căutarea lor neliniştită n-au găsit pacea decât în momentul în care l-au întâlnit pe maestru. Dar atunci au luat sfârşit toate contradicţiile care îi chinuiau. Bineînţeles, karma lor rămânea aceeaşi, căci, odată ce legile echilibrului universal au fost încălcate, acest echilibru trebuie să fie restabilit. Dar întrebarea „a fi sau a nu fi” persistă.

Să aruncăm o privire în jurnalul intim al unei surori de la Târnovo şi să ne oprim asupra unor lucruri scrise aici.

În perioada în care îşi începea studiile secundare, ea era deja urmărită cu o forţă fatală de întrebări privind existenţa lui Dumnezeu şi a altor lumi în afară de a noastră. În epoca aceea, la liceu existau ore de educaţie religioasă şi elevii erau duşi în fiecare duminică la biserică. Ritualul şi solemnitatea religioasă a cultului ortodox trezeau în ea un sentiment de veneraţie; totuşi, întrebarea fundamentală rămânea fără răspuns. Considera că nu era îndeajuns să aprinzi o mică lumânare, care avea să se stingă după câteva minute. Ce sens să aibă acest act în faţa acelei Fiinţe supreme? Nu putea să găsească răspuns la această întrebare, mai ales că preoţii nu erau nici ei în stare să-i ofere o credinţă sigură.

Într-o zi, sora EJ. l-a întrebat pe profesorul de psihologie dacă sufletul omului este nemuritor. Profesorul a bătut-o uşor pe umăr şi, zâmbind mirat, i-a răspuns: „Copila mea, până astăzi, niciun filosof n-a reuşit să determine ce este sufletul”.

Începând din acea zi, tânăra nu şi-a mai pus întrebări.

Trăind astfel cu această enigmă nerezolvată, ea şi-a terminat studiile secundare în 1896 şi şi-a luat rămas-bun de la prieteni, ca şi de la frumoasele zile de şcoală. După câţiva ani, a ajuns institutoare în oraşul Gabrovo. Doi ani mai târziu, s-a căsătorit.

Maestrul a venit la Târnovo în 1905. A ţinut acolo câteva conferinţe despre frenologie. În sala înţesată de lume de la Casa de Cultură, maestrul, cu ajutorul unor scheme, dovedea justeţea ştiinţelor oculte, arătând într-un mod convingător că nici structura corpului omenesc, nici cea a craniului nu sunt deloc

arbitrare, ci depind de trecutul generaţiilor din care provine omul studiat. La fel stau lucrurile şi cu structura sa psihică, cu gândurile şi înclinaţiile sale. Şi invers: morfologia corpului fizic - înainte de orice, capul şi expresia feţei - oferă indicaţii despre trăsăturile fundamentale şi tendinţele individului. Această corelaţie între individul „exterior" şi individul „interior" a făcut o impresie puternică asupra sufletului sensibil şi încă nemulţumit al surorii E.J. Ea a văzut în acea conferinţă despre frenologie un început de răspuns la întrebarea care o tulbura atât de mult.

Maestrul a făcut la Târnovo o serie de măsurători frenologice care constituie o perioadă interesantă şi activă din opera sa despre studiul trăsăturilor specifice ale poporului bulgar în sânul căruia venise să lucreze.

De la prima conferinţă, sora E.J. a simţit dorinţa de a-i mulţumi maestrului pentru felul în care îi luminase conştiinţa. Chiar dacă acea conferinţă nu-i deschisese uşa spre lumea extraordinară unde o aştepta probabil răspunsul la întrebarea ce o tulbura, cel puţin o întredeschisese...

Câteva luni mai târziu, maestrul a revenit la Târnovo. Atunci, sora E.J., împreună cu soţul său, a avut ocazia să se apropie de el, dat fiind că efectua mai multe examene frenologice, printre care al ei şi al soţului. Atunci a putut să-şi dea seama de aproape în ce măsură maestrul era un om extraordinar şi cât de puternică îi era influenţa.

Această soră a înţeles mai târziu forţele şi puterile extraordinare şi supraomeneşti pe care le avea maestrul când soţul ei, mutat în alt oraş, s-a îmbolnăvit subit. Rămasă singură, într-un mediu necunoscut, s-a simţit la un pas de disperare. „Acum, numai Dumnezeu ne mai poate ajuta", şi-a zis ea. În timpul nopţii, a auzit în vis o voce care îi şoptea să meargă să ceară ajutorul maestrului. Dar îngrijorarea încă stăruia, deoarece nu-i cunoştea nici adresa, nici „profesia", ca să-i poată trimite o scrisoare. Cu toate acestea, a adresat o scurtă misivă pe numele maestrului. Şi s-a întâmplat ceva neaşteptat. Câteva zile mai târziu, maestrul a sosit în acel oraş şi i-a vizitat, zicând: „Dumnezeu mi-a cerut să vin la tine, căci, culcând bolnavul în pat, ai zis că numai Dumnezeu îţi poate veni în ajutor".

Stupefiaţi, l-au întrebat cum de ştia toate astea. Atunci, maestrul le-a răspuns cu un calm perfect: „Pentru cei care aud şi văd, nu există nici distanţă, nici barieră". După aceste

cuvinte, maestrul a cerut să i se aducă un pahar cu apă proaspătă. Soldatul care era ordonanţa soţului surorii E.J. a adus un pahar cu apă. Atunci, maestrul a luat o linguriţă, a umplut-o cu apă şi i-a dat-o bolnavului s-o bea. După nici o jumătate de oră, bolnavul s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră. Stomacul îi era foarte uşurat şi, deşi slăbit şi epuizat, în cursul serii s-a simţit însănătoşit complet. Maestrul i-a spus că-şi putea relua lucrul de a doua zi.

La puţin timp după aceste fapte, medicul de serviciu însărcinat să vegheze asupra stării bolnavului a venit la domiciliu. Îndată ce a intrat în cameră şi l-a văzut pe pacient plimbându-se vesel şi sănătos, a zis: „Numai o minune poate să explice această ameliorare atât de neaşteptată. Mă aşteptam ca tratamentul să dureze nu zile, ci săptămâni întregi”.

Medicul a făcut cunoştinţă cu maestrul şi au discutat îndelung despre diferite subiecte. Printre altele, maestrul i-a explicat că, în afara mijloacelor medicale, există şi alţi factori care pot salva un om. În urma acestei conversaţii, maestrul a fost invitat de serviciul unde lucra soţul vindecat, ca să ţină o conferinţă. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Odată, cu ocazia unui sejur al maestrului în casa lui E.J., ordonanţa soţului l-a văzut pe fereastră pe maestru rugându-se. Întreaga cameră era luminată de o lumină extraordinar de blândă. Dimineaţa, a întrebat-o pe sora E.J.: „Ce fel de domn e oaspetele vostru? Nu-i un om obişnuit. Hainele lui străluceau şi în toată camera se revărsa acea lumină”. Ea a încercat să-l convingă că era un efect al imaginaţiei sale, dar el a persistat să susţină contrariul. Aşa că, neavând încotro, sora E.J. i-a povestit tot ce ştia despre maestru.

La fel, mai târziu, în luna februarie a aceluiaşi an 1905, familia surorii E.J. a fost martora unor lucruri şi fapte uimitoare, care dovedeau cât se poate de clar că oaspetele lor era un om extraordinar. În cursul unei excursii împreună cu soţul lui E.J., maestrul i-a trecut pe deasupra unei prăpăstii, ducându-i teferi în vârful spre care se îndreptau. În cursul aceleiaşi excursii, maestrul a manifestat o bucurie evidentă în momentul în care, pe neaşteptate, a început să ningă, ca şi cum asta ar fi adus varietate călătoriei, preschimbând monotonia zilelor care treceau. Odată, ajunşi la un torent adânc şi vijelios, imposibil de trecut prin vad, li s-a adresat însoţitorilor descurajaţi zicându-le:

„Nu vă îngrijoraţi! Va sosi curând un om cu maşina şi ne va trece torentul”.

Într-o zi, în timp ce urcau pe munte, o haită de câini ciobăneşti au abandonat turmele care treceau prin jur şi s-au repezit spre ei. Erau atât de feroce, încât E.J. a crezut că-i vor face bucăţi. Atunci, maestrul s-a aşezat în faţă, calm, şi, când câinii s-au apropiat cam la un metru, s-au oprit, au aruncat o privire, s-au întors scheunând, ca şi cum acolo, în jurul maestrului, s-ar fi ridicat o barieră insolită.

Încă ceva a impresionat-o profund pe sora E.J. după întoarcerea din excursie. Între timp, se mutaseră şi locuiau la Târnovo. Atitudinea maestrului s-a schimbat când l-a văzut pe soţul ei tăind un cais plin de fructe. Maestrul s-a închis în camera lui şi a refuzat mâncarea timp de trei zile. După trecerea acelor trei zile, i-a spus surorii: „Ştii că doborârea unui arbore poate să atragă o nenorocire? Trebuie să respectăm tot ce e viu şi a fost creat de Dumnezeu”. Atunci au înţeles gazdele motivul postului de trei zile.

Sora E.J. a mai notat un fapt ciudat: „Când a fost asasinat Stambolov (*Mare om de stat din acea perioadă (n.ed.)*), maestrul era la noi la Târnovo. În cursul cinei, ni s-a adresat şi a spus: «A fost asasinat Stambolov!». Am întrebat dacă această ştire îngrozitoare fusese anunţată în ziare şi el a răspuns: «Crima tocmai a fost comisă şi ziarele n-au reuşit încă să comunice ştirea». După câte îmi amintesc, acelaşi lucru s-a întâmplat şi la asasinarea ministrului Petkov”.

Sora E.J. a mai scris: „Maestrul ne-a prezis că fratele meu, care se afla pe front în timpul războiului balcanic, se va întoarce rănit. «îl vei primi la Târnovo, după ce va cădea Adrianopole!», ne-a spus el. Şi aşa s-a şi întâmplat”.

Sora E.J. a notat încă multe întâmplări pe care nu le vom aminti aici, căci nu este singura. Un mare număr de fraţi şi de surori au scris lucruri interesante. Totuşi, nu se pot aminti toate într-un singur volum.

În încheiere, vom cita cuvintele maestrului: „Dacă bulgarii urmează căile lui Dumnezeu, vom poseda teritoriul care se întinde până la linia Enos-Midia; dacă se lasă împinşi de spiritul lor, vor trece prin multe încercări. Într-o zi, va trebui ca ţările balcanice şi slavii să se unească. Acesta e planul lui Dumnezeu.

Dacă n-o fac, vor fi învinşi separat, deşi, mult mai târziu, vor căuta o cale de înţelegere”.

UN INCIDENT PE FRONT (RELATAREA LUI G R.)

Această relatare a fratelui G.R. ne arată şi ea că maestrul, în anumite împrejurări, ridica un colţ din vălul care îi acoperea eul spiritual şi le oferea unora dintre discipoli posibilitatea de a întrezări ce ascundea cu atâta grijă.

La vârsta de vreo 15 ani, fratele G.R. l-a văzut pentru prima oară pe maestru în oraşul Iambol, în 1908. Reuniunea din acel oraş, cu ocazia prezenţei maestrului, a avut loc în casa părinţilor săi. Deşi foarte tânăr încă, a ascultat conferinţa cu cel mai viu interes. La sfârşit, în suflet i-a rămas o întrebare fără răspuns: „Ce este Dumnezeu?”. Mai auzise rostit acest nume, „Dumnezeu”, fără să aibă vreo idee despre ce putea să reprezinte.

Într-o zi, după una dintre conferinţele ţinute în familia lui, maestrul a plecat, dar tânărul s-a ţinut după el, obsedat de aceeaşi întrebare la care nu găsea răspuns. Continua să meargă în spatele maestrului fără să găsească curajul să-i pună întrebarea care nu-i dădea pace. Deodată, maestrul s-a întors spre el şi, fără să fie întrebat ceva, i-a zis:

- Dumnezeu este o Entitate al cărei centru se găseşte peste tot şi periferia, nicăieri.

Astfel a primit G.R. răspuns la întrebare; sensul acestuia nu l-a putut înţelege imediat, dar a devenit pentru el subiect de meditaţie. Abia mai târziu a priceput că nu putea să vorbească despre Dumnezeu în mod concret, ca despre un obiect sau despre o fiinţă vie din lumea noastră, ci ca despre ceva care n-ar putea fi conceput în întregime de raţiunea omului. Au trecut anii şi fratele G.R. a ajuns la vârsta serviciului militar. Atunci, a căzut pradă unui mare conflict de conştiinţă, provocat de exigenţele jurământului militar şi învăţătura Frăţiei, conform căreia nu trebuia să ucidă.

În 1914, maestrul a venit într-o zi la Iambol. Fratele G.R. l-a rugat să-i ofere o soluţie la această dilemă. Maestrul i-a spus:

- Dacă omul e pe cale să doarmă şi se rosteşte asupra lui un jurământ în numele lui, omul nu este răspunzător. Discipolul Frăţiei este în afara războiului. Chiar dacă l-ai trimite în fundul

iadului, trebuie să ştie că şi acolo există suflete care au nevoie de ajutorul lui. În cazul în care conştiinţa discipolului nu este de acord cu ceea ce este obligat să facă, de exemplu, jurământul prestat în afara voinţei sale, atunci nu este răspunzător.

Asta s-a şi întâmplat. Războiul a fost declarat în decembrie 1915. Armatele bulgare au invadat Serbia. Pe frontul unde se afla fratele G.R., lucrurile s-au aranjat în aşa fel încât, atunci când regimentul se afla pe câmpul de luptă, compania lui G.R. a fost rezervă. Şi asta s-a făcut de la sine, spontan, fără intervenţia cuiva.

Puţin mai târziu, fratele G.R. a fost transferat pe frontul din Salonic, la frontiera sârbo-greacă. Inamicul luase poziţie în câmpie, în timp ce armatele noastre ocupau un loc ridicat în munţi. Noaptea, trebuiau să se deplaseze în posturi secrete. În faţa unităţilor noastre militare se găsea un teren a cărui pantă era de aproximativ 30°. La stânga, se afla o stâncă abruptă, la care se putea ajunge pe un drum aproape orizontal, în timp ce, în partea de jos, panta la început era lină, ca apoi să devină brusc verticală. Sus de tot, puţin la dreapta stâncii Petrenik, se găsea plasat un post secret.

Într-o noapte, exact la ora douăsprezece, fratele G.R. se afla la postul lui de santinelă. Deodată, postul nostru de lângă stâncă a deschis focul. Tirul era îndreptat spre locul în care stătea G.R. Nimic nu se vedea în întunericul nopţii, dar fratele G.R. a înţeles că regimentul era în stare de alertă şi că-şi ocupase poziţiile. Inamicul n-a reacţionat. Noaptea următoare, pe când fratele G.R. era tot de santinelă, s-a întâmplat acelaşi lucru. A treia noapte, fratele G.R. se afla din nou de gardă lângă o stâncă de mărimea unui om. A răsărit luna şi el a început să se gândească la distanţa mare care îl despărţea de casă şi la flagelul care era războiul, pentru omenire. Gândurile i se îndreptau spre prietenii de la Iambol, apoi spre soarta omului, a cărui evoluţie era atât de departe de ideile Frăţiei. La un moment dat, aruncând o privire spre sud, a observat în depărtare oameni care făceau incursiuni spre muncelul unde se afla postul. Totuşi, nu se auzeau împuşcături dinspre Petrenik: soldaţii dormeau adânc. În acel moment, G.R. nu era în stare să decidă ce trebuia să facă. Dacă îi trezea, ar fi început să tragă şi să pună regimentul în stare de alertă. Dacă n-o făcea, trupele inamicului puteau să-i captureze de vii. În ambele cazuri, ar fi

existat victime. Şi G.R. nu voia să fie el cauza. Se găsea într-o situaţie foarte neplăcută. Era o adevărată încercare din care ar fi putut scăpa fără să-şi încalce principiile de discipol. Şi, în acea noapte de angoasă, şi-a amintit cuvintele maestrului, care spusese că discipolul Frăţiei Albe este în afara războiului, în acea stare de anxietate, dar şi de rugăciune, privirile i s-au îndreptat în faţă şi, în penumbra nopţii luminate de razele lunii, a văzut imaginea maestrului, care, până la mijloc, părea să plutească în spaţiu. A observat că purta un cordon la haină. A auzit o voce care a zis de trei ori: „Nu e nimic!” După ce a auzit aceste cuvinte, G.R. a observat dispariţia imaginii. După ce totul s-a terminat, fratele G.R. a trezit santinela care trebuia să-l schimbe şi aceasta a remarcat şi ea acea incursiune a unor oameni venind dinspre câmpie. Ceilalţi soldaţi s-au trezit şi ei, dar G.R. le-a spus să nu tragă, că răspunde el de toţi.

Încurajat de acea viziune, fratele G.R. a zis că o să coboare spre câmpie ca să verifice personal ce se întâmpla. Ajuns la capătul de jos al pantei, a constatat că la poalele stâncii se găseau tufe mari de ferigă ce se legănau în bătaia vântului, creând iluzia unor oameni care înaintau pe furiş.

A trecut mult timp de la acel eveniment, care se ştergea treptat din memoria lui G.R. În plus, el a început să se îndoiască de acea viziune de noapte, zicându-şi că fusese doar o iluzie sau o halucinaţie. A continuat să-şi îndeplinească sarcinile până în ziua în care i s-a acordat o permisie. Înainte să plece spre Iambol, s-a oprit o zi la Sofia şi s-a dus să-l vadă pe maestru, care locuia atunci pe strada Opalcienska nr. 66. Maestrul l-a primit în prag şi a început să vorbească cu el. În timpul discuţiei, G.R. a avut ideea să-l întrebe despre acea viziune, dar l-a reţinut timiditatea. Cum maestrul avea, probabil, şi alţi vizitatori, a hotărât să-l elibereze de prezenţa lui. Când să-şi ia rămas-bun, maestrul i-a zis: „Nu-mi uita adresa!”. Fratele a răspuns că ştia bine adresa, strada Opalcienska nr. 66. „Nu, nu, în caz de nevoie, să mă chemi din nou!” a replicat maestrul. Abia atunci a avut fratele G.R. curajul să întrebe: „Maestre, a fost adevărat ce mi s-a întâmplat în noaptea aceea?” - „A fost adevărat şi, în caz de nevoie, să mă chemi din nou!”, a răspuns maestrul. Fratele G.R. a fost stupefiat de memoria maestrului, care avea întâlniri atât de numeroase cu multe persoane din diferite oraşe ale ţării.

Maestrul vedea şi ştia, cu o claritate extraordinară, tot ceea ce-i privea pe cei care îi urmau învăţătura.

Vom reproduce încă o altă conversaţie pe care G.R. a avut-o cu maestrul, deoarece este foarte semnificativă.

Pe la sfârşitul verii anului 1918, se afla din nou în permisie. Când şi-a părăsit oraşul natal ca să vină la Sofia, era foarte deprimat, căci se gândea că războiul va dura încă mult timp, în plus, în tren era o îmbulzeală atât de mare de soldaţi, încât i s-a stricat ceasul. Asta l-a întristat şi mai mult, deoarece a văzut în asta un semn că nu se va întoarce acasă viu.

Ajuns la Sofia, fratele s-a dus să-l vadă pe maestru şi l-a rugat să-i spună cât se poate de simplu dacă nu cumva de data asta i se va sfârşi viaţa.

Maestrul a păstrat un moment tăcerea, apoi privirile i s-au fixat deasupra orizontului. La un moment dat, a fost străbătut de un fior şi fratele G.R. s-a tulburat, aşteptându-se ca maestrul să-i confirme temerile. Dar maestrul s-a întors spre el şi l-a întrebat:

- Te-ai aflat pe o înălţime unde se află un luminiş în mijlocul fagilor? Şi acolo, în acel luminiş, au fost mulţi morţi din amândouă taberele?

- Am trecut printr-un astfel de loc, dar regimentul nostru luptase acolo cu două zile înainte. Ba chiar au fost lupte corp la corp şi luminişul era plin de cadavrele soldaţilor bulgari şi sârbi.

G.R. aştepta cu nerăbdare urmarea. După o scurtă tăcere, maestrul a spus:

- Vei merge pe front şi te vei întoarce!

Foarte vesel, fratele G.R. i-a mulţumit şi a plecat.

În ziua de 18 august 1918, francezii a străpuns frontul şi au încercuit o mare parte din armata bulgară. Senegalezii i-au făcut prizonieri pe soldaţi! bulgari şi i-au dus la Salonic. Familia lui G.R. a fost anunţată că acesta fusese dat dispărut. După aceasta, tatăl lui G.R. l-a întâlnit pe maestru la Târnovo, în momentul Congresului din 1919.

- Maestre, ce s-a întâmplat cu fiul meu? a întrebat tatăl, disperat. Se va întoarce teafăr acasă?

- Da, se va întoarce, a răspuns maestrul.

- Peste cât timp?

- Cât timp a stat Iosif în închisoare?

- Doi ani, a răspuns tatăl.

- În acest moment, tocmai trece printr-un examen şi îl vei vedea peste doi ani.

Doi ani mai târziu, la 19 august, fratele G.R. s-a întors la Sofia.

MONEDA DE CINCI LEVA

Odată, în cursul uneia dintre călătoriile sale, maestrul se afla la Varna. Acolo, l-a întâlnit pe librarul ambulant T.A., bine cunoscut în acea perioadă. T.A., foarte entuziasmat de întâlnirea cu maestrul, a hotărât să-l invite la masă la un restaurant vegetarian care tocmai fusese inaugurat. T.A. şi unul dintre apropiaţii lui, pe care i-l prezentase maestrului, s-au îndreptat spre restaurant. Pe drum, T.A. a fost cuprins de o mare tulburare. Îşi amintise că, schimbându-şi de dimineaţă costumul, îşi uitase portofelul şi n-avea niciun ban. I-a venit ideea să se întoarcă acasă, dar ar fi pierdut foarte mult timp. Mărturisirea adevărului i se părea umilitoare şi jenantă, după ce făcuse acea invitaţie. Pe măsură ce timpul trecea, neliniştea îi devenea tot mai mare... şi se apropiau deja de restaurant... Deodată, cei trei bărbaţi au văzut strălucind la picioarele lor o monedă de cinci leva. Maestrul s-a oprit, a arătat cu degetul moneda de cinci leva şi i-a şoptit lui T.A.:

- Frate A., uite banii pentru dejun! Nu-ţi face griji!

T.A. s-a simţit eliberat de o povară grea, dar cel mai mult s-a minunat că maestrul îi citise parcă gândurile pline de nelinişte.

FĂRĂ MINCIUNĂ

În cursul unuia dintre ultimii lui ani de pe Pământ, maestrul a simţit într-o zi dorinţa să meargă pe Muntele Musala. L-a chemat pe fratele Boian Boev şi i-a zis:

- Putem să organizăm o excursie până la Musala?

Entuziasmat, fratele B.B. s-a ocupat imediat de tot ce era necesar. S-a dus repede la fratele B.N. şi l-a informat ce dorea maestrul. Cei doi fraţi au început să se gândească cum să procedeze. Problema era procurarea unui automobil cu care să meargă până la Ciam-Koria. Maşinile erau supuse atunci unei

reglementări severe, ca urmare a lipsei de benzină. Se făceau economii şi era foarte greu să se obţină autorizaţia pentru folosirea benzinei. Era acordată doar pentru cazurile cele mai urgente. Fratele B.N. i-a zis lui Boian Boev:

- Voi merge la agenţie ca să obţin un permis.

S-a dus şi a văzut că la ghişeu era o coadă lungă. Funcţionarul de la ghişeu era nepăsător, rece şi distant ca un idol. Nu elibera permis decât pentru transportul bolnavilor. Pentru celelalte cazuri, era neînduplecat, limitându-se să rostească un „nu” scurt şi categoric.

Pe când îşi aştepta rândul, fratele B.N. era foarte tulburat, deoarece nu prea ştia ce motiv să invoce. Apoi, şi-a zis: „Fratele Boian chiar e bolnav, îl doare rău piciorul. Asta ştie toată lumea”. Acel motiv ar fi putut fi de folos, totuşi B.N. nu se simţea cu conştiinţa împăcată. În fond, nu era acelaşi lucru... Gândindu-se astfel, a ajuns la ghişeu. Altă soluţie nu exista.

- O maşină pentru Ciam-Koria, a zis B.N.

- Motivul?

- Este vorba de un bolnav, a răspuns B.N.

Permisul a fost eliberat. B.N. l-a pus în buzunar şi a plecat spre Izgrev. Dar nu putea să scape de un fel de tulburare. Îşi zicea că ceva nu era în ordine. La sosire, La găsit pe fratele Boian Boev, care îl aştepta cu nerăbdare.

- Am obţinut un permis, i-a spus B.N. lui Boian.

Boian a pornit în grabă spre casa maestrului şi a bătut la uşă. După un minut-două, maestrul a apărut la uşă şi Boian s-a grăbit să se laude:

- Maestre, am obţinut deja permis pentru un automobil.

Maestrul, cu un aer foarte serios, gânditor, a primit vestea cu răceală. L-a fixat un moment cu privirea pe Boian, apoi a zis:

- Nu urc într-o maşină obţinută cu preţul unei minciuni! Apoi, s-a retras şi a închis uşa.

Fratele Boian s-a întors descumpănit şi a zis abătut:

- Maestrul nu vrea maşina obţinută printr-o minciună!

Acest răspuns dur l-a lovit ca o măciucă pe B.N. Fără să ezite, şi-a luat pălăria şi s-a repezit din nou la agenţie. Nu s-a mai oprit în faţa ghişeului, s-a îndreptat direct spre biroul şefului de serviciu. Acesta era un tânăr în uniformă, cu un chip amabil.

- Maestrul nostru şi-a exprimat dorinţa să meargă la Muntele Mussala, domnule şef. Avem nevoie de o maşină ca să *mergem* până la Ciam-Koria.

Fără nici cea mai mică ezitare, tânărul a întins mâna şi a luat o foaie de hârtie dintr-un teanc de pe birou, a scris pe ea „da” şi a semnat.

Având în vedere numărul mare de oameni care se înghesuiau în faţa lui, „cerberul” de la ghişeu n-a recunoscut acea persoană care se prezenta pentru a doua oară. Bazându-se pe încuviinţarea şefului, a eliberat un nou permis.

De data aceasta, fratele B.N. a zburat pur şi simplu la Izgrev, l-a găsit pe Boian, i-a întins permisul şi i-a zis:

- Uite o autorizaţie obţinută fără minciună!

Boian s-a repezit la maestru.

- Maestre, iată un permis obţinut fără minciună, a zis el îndată ce maestrul a apărut în prag.

Maestrul a zâmbit şi a întrebat:

- Am putea să pornim la drum vineri?

Nu mai existau inconveniente. Au pregătit în grabă proviziile şi hainele de care ar fi avut nevoie şi vineri au pornit spre munte.

A fost ultima dată când maestrul a urcat pe Musala. Părea că urma să-şi ia rămas-bun de la piscurile îndrăgite, unde îşi dusese de atâtea ori discipolii şi despre care compusese un cântec.

Tot timpul cât a urcat, maestrul a fost serios, taciturn, concentrat. Mergea lent, oprindu-se deseori ca să cuprindă cu privirea panorama. Maestrul îşi lua deci rămas-bun de la munţi. Privea rând pe rând falezele, formidabile şi minunate, piscurile luminate de soare. Le privea îndelung, inspirând adânc aroma brazilor şi a ienuperilor, oprindu-se o clipă pe câte o podişcă şi cufundându-şi privirea în apa torentelor cu puritate de cristal. Maestrul îşi lua rămas-bun de la acea lume atât de frumoasă pe care ne făcuse s-o cunoaştem şi s-o iubim.

Acele trei zile, petrecute pe vârful cel mai frumos şi cel mai înalt din Bulgaria, au fost minunate... În fiecare dimineaţă, micul grup ieşea ca să salute soarele.

Acea vizită este „înscrisă” acolo, în stânci. Nimic nu se pierde în Creaţie. Gândurile şi sentimentele tuturor celor care îl

însoţeau pe maestru sunt înscrise acolo, ca şi cele ale maestrului. Într-o zi, clarvăzătorii vor citi acea „înregistrare”, în timp ce oamenii obişnuiţi vor simţi o stare de bine, o bucurie inexplicabilă, neştiind de unde vine.

Nimic nu se duce iremediabil. Totul se păstrează în viaţa Totului. Trecutul, prezentul şi viitorul sunt doar Unicul, Indivizibilul, Eternul...

DINTRE AMINTIRILE SURORII M P

În culegerea de amintiri a surorii M.P. au fost descrise cazuri din care reiese cu claritate capacitatea pe care o avea maestrul de a vedea evenimentele din lumea cazuală - lucru inaccesibil unui om obişnuit - şi de a utiliza, pe plan fizic, ceea ce văzuse, cu o siguranţă absolută, aşteptând cu seninătate evenimentele pe care le prevăzuse.

Vom reproduce câteva extrase din notele luate de această soră. Astfel, la pagina 14 citim:

„Aceasta s-a întâmplat la 12 septembrie 1933. Ministerul Instrucţiei Publice afişase ultimele liste cu numele de institutoare la Sofia. Numele meu nu apărea. Trebuia să mă reîntorc la Varna ca să-mi reiau acolo postul de institutoare.

Foarte abătută, am pornit spre Izgrev ca să-mi iau rămas-bun de la maestru şi să-mi văd câţiva prieteni. Am făcut turul pajiştii şi am băut apă din frumoasa fântână de la Izgrev. Nuanţele minunate ale toamnei înfrumuseţau apusul, în jurul fântânii, aleea era acoperită de frunze. Fără să mă gândesc, am luat mătura din bucătăria fraţilor noştri şi am început să mătur.

- A, mături! Faci bine, Milca!

Era maestrul, care se apropiase de mine fără să-mi dau seama.

Am tresărit şi m-am ridicat.

- Ce se aude cu numirea ta? m-a întrebat el.

- Nimic, maestre. Asta e ultima zi şi n-am fost numită la Sofia. Plec mâine spre Varna, să nu-mi pierd şi locul de acolo.

- Du-te imediat la Inspectorat şi încearcă din nou, m-a îndemnat el.

Maestrul vorbea cu o voce calmă, dar convingătoare.

- Dar a trecut ora de primire!

- Îţi spun totuşi să te duci acolo! a insistat el.

Cu voce blândă au fost rostite în urechile mele acele cuvinte la care n-am putut rezista.

- Termin de măturat şi mă duc, am răspuns.

Apoi mi-am continuat treaba. Maestrul mă privea cu atenţie. După ce-am terminat, am dus mătura la locul ei, am sărutat mâna maestrului şi am pornit spre oraş. Nu ştiu cum şi de ce, dar mă simţeam foarte uşoară. Eram fericită că maestrul îmi acordase atâta atenţie.

Am intrat pe culoarul întunecos al Inspectoratului fără să ştiu ce căutam acolo. Primirile se făceau doar de la 10 la 12 şi acum era aproape ora 13! Am rătăcit câteva minute din uşă în uşă, fără să ştiu unde să bat.

- O, salut, Milca! Ce faci aici?

Era vocea unei cunoştinţe, jurnalistul A.G., care ieşea din cabinetul preşedintelui.

- De o lună vin aici în fiecare zi, în legătură cu numirea mea, i-am răspuns foarte surprinsă.

Acel om ştia că familia mea locuia la Sofia, că aveam grijă de ea şi eram obligată să lucrez la Varna. N-a zis nimic, dar mi-a făcut semn să aştept şi s-a întors în biroul preşedintelui. După câteva minute, inspectorul a intrat şi el în acelaşi birou. Auzeam că se vorbea cu multă însufleţire. După nici douăzeci de minute, jurnalistul a apărut în uşă şi m-a invitat să intru în birou.

- Semnează actul de intrare în funcţie, mi-a zis el.

Am semnat documentul ca în vis. Jurnalistul m-a felicitat pentru numire şi am ieşit amândoi din birou foarte mulţumiţi.

- Domnule G., vă mulţumesc pentru marele serviciu pe care mi l-aţi făcut, am zis emoţionată. Cum se face că nu v-am întâlnit până acum?

- Şi totuşi m-ai întâlnit la momentul oportun, mi-a răspuns. Au numit astăzi o tânără din Sofia, fiica unică a unui arhitect dintr-o familie foarte avută. Dar, după ce le-am explicat care era situaţia ta materială, au fost de acord să te numească pe tine. La revedere! Mă grăbesc să ajung la ziar.

Şi a plecat.

Ca într-un vis, am zburat la Izgrev, cu actul de numire în mână, zicându-mi: «Maestre, sunt numită la Sofia! Cum aţi ştiut

în ce moment trebuia să mă aflu la Inspectorat? Ah, maestre, cât de puţin vă cunoaştem! Vă mulţumesc din toată inima!».

În minte cu aceste gânduri, nu mi-am dat seama când am ajuns la Izgrev.

În faţa sălii, înconjurat de fraţi şi de surori, maestrul vorbea. Când m-am apropiat de grup, a schiţat un zâmbet privindu-mă şi a zis cu voce blândă:

- Şi, acum, munceşte şi învaţă!

Nimeni dintre cei de faţă n-a înţeles ce se întâmplase.

Munceşte şi învaţă! Aceste cuvinte au rămas adânc gravate în conştiinţa mea. Am sărutat mâna maestrului şi m-am întors acasă ca să le duc alor mei vestea cea bună".

În alt pasaj, sora M.P. povesteşte:

„în timpul vacanţei mari, lucram pe un teren de sport pentru copii. Singura mea relaxare era să mă duc, după muncă, la Izgrev. Am hotărât să petrec acolo nopţile o lună întreagă. Mi-am găsit un cort şi am căutat în ce loc să-l instalez. Am decis să-i cer sfatul maestrului.

- Aşază-l pe locul care îi aparţine fratelui Ştefan, mi-a zis el.

- E foarte aproape de pădure... mi-ar fi frică! am zis cu glas nesigur, deşi nu eram chiar foarte temătoare din fire.

- O să-ţi trimit un paznic, a zis în glumă maestrul.

Pentru că n-aveam de ales, am acceptat. Îmi spuneam că maestrul o să mă păzească cu gândul.

În aceeaşi zi, care era din nou duminică, doi fraţi mi-au montat cortul pe locul indicat de maestru. Au construit în faţa lui o măsuţă şi o bancă mică din lemn.

Nu mai dormisem niciodată într-un astfel de mediu. Cortul era alb şi mi se părea o barcă în care navigam pe nu ştiu ce mare. Zefirul bătea în vârtejuri, în timp ce, din când în când, copacii legănau încetişor pânzele bărcii mele albe. Era minunat! Tăcerea nopţii şi a pădurii din apropiere îmi liniştea sufletul, alungându-mi toată oboseala.

În prima noapte, înainte de a mă culca, pe când legam şireturile intrării în cort, am tresărit, căci exact în faţa mea stătea culcat un mare câine-lup. În clipa următoare, asta a început să mă amuze. Mi-am zis: «Cum a găsit tocmai acest loc din faţa cortului meu, ca şi cum ar vrea să mă păzească?». M-am culcat liniştită. În zori, câinele nu mai era acolo.

Plină de antren şi relaxată, m-am dus la muncă.

Seara, m-am grăbit să mă întorc în «barca» mea. Am stat un lung moment pe bancă privind stelele. Mi se părea că sufletul se ameţise de liniştea nopţii, căci abia dacă percepeam un susur misterios.

Când steaua păstorilor a coborât mai jos, spre vest, am intrat în cort să mă culc. De fiecare dată când legam şireturile de la intrare, vedeam acel câine mare culcat în faţă.

Ce coincidenţă ciudată! Şi asta toată noaptea! Chiar era o întâmplare?

Toată luna în care mi-am petrecut nopţile în cort, câinele a venit mereu să se culce în faţa lui şi, dimineaţa, când ieşeam, nu mai era acolo.

Cine îmi trimitea un paznic tăcut?

Ah! Ce maestru minunat aveam!”

DECEMBRIE 1944

În cei 22 de ani de existenţă a Şcolii oculte din Bulgaria (1922-l944), s-au petrecut multe evenimente, atât în interior, cât şi în exterior. Maestrul le urmărea cu multă atenţie. Deseori, pe chipul lui se putea citi o grijă profundă cauzată de comportamentul oamenilor, aflat în contradicţie flagrantă cu exigenţele învăţăturii divine.

În acei 22 de ani, a ajutat multe persoane aflate în suferinţă.

A început iarna anului 1944. Luna decembrie era cu multă zăpadă şi foarte friguroasă. Ultimele zile ale anului treceau şi, odată cu ele, se scurgea şi timpul acordat existenţei şcolii. Maestrul nu mai venea la conferinţe şi în comunitatea de la Izgrev se şoptea că era bolnav. Aceasta ni se părea ceva ciudat şi chiar incredibil, dat fiind că eram obişnuiţi să-l vedem în maestru pe vindecătorul celor care sufereau, şi nu un bolnav.

Nimeni nu ştia de ce suferea. În ceasurile grele în care trebuia să părăsească acest pământ şi acel corp, rostise de câteva ori, încetişor, aceste cuvinte: „O mică sarcină a fost dusă la bun sfârşit”.

Discipolii au înţeles că nu mai avea nimic de făcut pe acest pământ într-un corp omenesc.

În ziua de 27 decembrie 1944, un ultim oftat i-a ieşit printre buze şi, a doua zi, pe 28, era culcat, parcă adormit în patul lui, pentru ultima oară, ţinând cu o mână *Biblia* pe piept, în sală, o harpă lăsa să se audă o melodie profundă şi emoţionantă, plină de durere şi, de jur împrejur, discipolii plângeau în tăcere.

În acord cu o comunicare trimisă de Gheorghi Dimitrov (*Gheorghi Mihailov Dimitrov (1882-l949) a fost un politician bulgar, lider al Partidului Comunist şi unul dintre principalii activişti ai Cominternului. A fost prim-ministru al Bulgariei în 1945-l949 (n.tr.)*), aflat în acea perioadă la Moscova, s-a acordat autorizaţia ca maestrul să fie înmormântat la Izgrev. Într-o şedinţă, Consiliul de Miniştri, printr-un protocol semnat de Anton Iugov (preşedintele Consiliului la acea vreme), a confirmat acea autorizaţie şi maestrul a fost înmormântat în grădina de la Izgrev. Până în ziua de astăzi, mormântul lui este păstrat în stare perfectă.

„În împlinirea voinţei lui Dumnezeu stă forţa sufletului omenesc”.

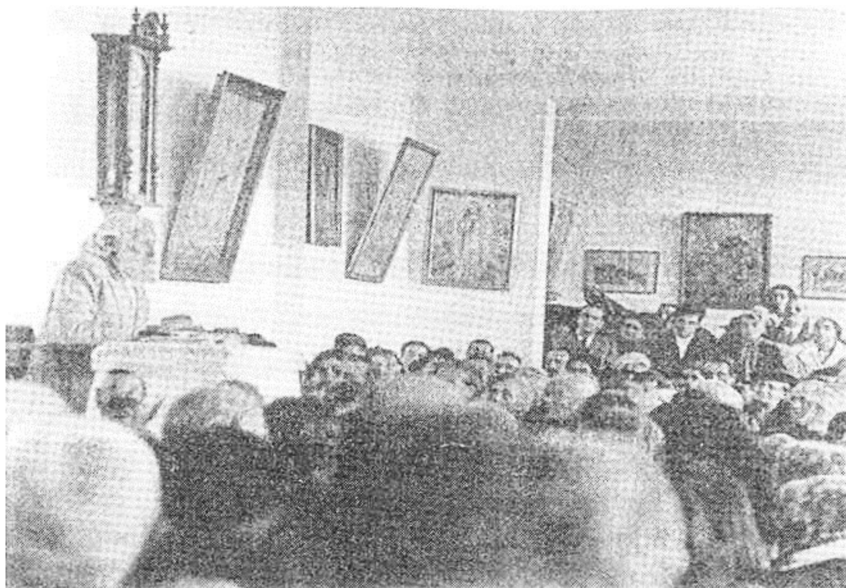
Aceasta este singura inscripţie din jurul pentagramei gravate pe mica placă rotundă, din marmură, de pe mormântul maestrului.

V. EXTRASE DIN CUVINTELE MAESTRULUI

Tot ce-am prezentat până acum despre familia sa, despre calea ciudată a tatălui său, preotul Constantin Deunovski, ca şi despre tinereţea, studiile şi calea pe care maestrul Beinsa Douno a urmat-o până în ziua în care a deschis Şcoala, apoi a părăsit această lume nu este de ajuns ca să-i putem face înţeleasă învăţătura. De aceea, în paginile următoare, vom prezenta un rezumat al operei sale imense, generatoare de viaţă, sub formă de extrase substanţiale.

La parter, sala de reuniune. La etajul întâi, CAMERA MAESTRULUI (BALCON)

Sala de reuniune (vedere parţială)

CONVERSAŢIE DESPRE RĂDĂCINĂ, TRUNCHI ŞI ALTOI

Credem că sarcina noastră principală în viaţă este să ne găsim adevărata cale. Cum trebuie să înţelegem „calea adevărată”? Ea este calea care îl face pe individ să înţeleagă sensul existenţei sale şi drumul care-i va permite să fie cel mai util aproapelui şi propriei evoluţii.

Reproducem o conversaţie dintre maestru şi un grup de discipoli, care s-a transformat pe nesimţite în conferinţă pe un anumit subiect.

Nu de puţine ori se întâmpla aşa fie pe pajiştea de la Izgrev, în zilele însorite, după exerciţiile de paneuritmie, fie în cursul opririlor de la plecarea sau de la întoarcerea dintr-o excursie pe munte. Trăiam atunci minute în care maestrul era în mod special generos. Atunci, ascultam cuvintele cele mai preţioase despre viaţă, ca şi cum, printr-o putere magică, el culegea mari adevăruri direct din ceruri.

Conversaţiile începeau ori în urma unei întrebări adresate lui, ori când maestrul se pornea deodată să transmită în cuvinte subiectul meditaţiilor sale; ne aflam atunci, într-un mod neaşteptat, în faţa unei probleme nedescoperite.

- De ce lumea de-acum este în plin avânt al reuşitei materiale? a întrebat un frate. Din moment ce lucrurile stau astfel, din moment ce interesul material personal îl conduce pe individ, nu este clar că trăim într-o perioadă în care avântul spiritual este frânat?

Maestrul şi-a îndreptat privirea în faţă, spre estul pajiştii, acolo unde prin frunzişul copacilor scânteiau ca nişte stele strălucitoare razele soarelui, deja destul de sus la orizont, şi a început să vorbească domol:

- Ar fi astfel dacă în sufletul omului n-ar exista un impuls, deseori inconştient, care salvează multe persoane, împiedicându-le să se afunde în hăurile materiei şi în umbra amăgitoare a iluziei. În pofida tuturor eforturilor pe care le fac oamenii ca să se convingă, pe ei şi pe ceilalţi, că ideea vieţii este ascunsă doar în succesul material, nu pot nici măcar să ascundă, pornind de la observarea de sine, că lucrul principal pe care l-au avut în viaţă a fost un impuls interior, pe care l-au conştientizat mai devreme sau mai târziu. Pentru ca un om să înceapă să urmeze o anumită învăţătură, o doctrină sau o filosofic, trebuie ca impulsul să vină dinăuntrul lui. Oamenii care sunt materialişti convinşi să verifice ei înşişi ca să înţeleagă că nu doar literatura pe care au citit-o, nici doar influenţele exterioare nu sunt cauza pentru care au început să urmeze acea cale. Momentul decisiv care le-a marcat primii paşi în acea direcţie sau în alta a venit din interior. Dacă n-ar fi aşa, ei ar accepta fiecare altă influenţă exterioară şi ar susţine tot felul de alte idei. Dacă asta e adevărat pentru cel care n-are nicio legătură cu realitatea spirituală, cu atât este mai adevărat pentru cei care recunosc existenţa unei cauze iniţiale. Ca să ne convingem de înalta valoare şi de importanţa impulsului interior, să ne punem întrebarea următoare: Când sunt cel mai nefericiţi oamenii de pe acest Pământ? Atunci când îşi pierd bogăţia exterioară, sau când îşi pierd siguranţa interioară? Când pierderea este exterioară şi entuziasmul interior este păstrat, totul e mai uşor de reparat. Este mai greu când dispare credinţa în ceea ce devenise pentru ei un ideal. Atunci, viaţa îşi pierde sensul. Există indivizi la care acest proces se realizează foarte rapid. Un insucces, o dificultate în viaţă pot să devină cauza unei decepţii şi a unei catastrofe. Această categorie de oameni

nu cunosc legea schimbului dintre situaţiile opuse care sunt indispensabile pentru evoluţie.

- Care este acest schimb?

- Viaţa pe Pământ este astfel încât, dacă două persoane se prezintă la un concurs, una dintre ele câştigă şi este bucuroasă, iar cealaltă este necăjită. Şi prin bucurie, şi prin tristeţe se dobândeşte ceva pentru evoluţie. Există oameni care au trăit superficial. N-au cunoscut niciodată suferinţa şi au devenit superficiali şi, într-un fel, fără consistenţă. Când te-ai murdărit, te speli cu apă... dar apa se murdăreşte. Apoi, urmând calea ciclului etern, apa se purifică şi ne putem murdări din nou. Voi nu cunoaşteţi cauza nici a frumuseţii, nici a urâţeniei. Există cazuri în care urâţenia devine frumuseţe, în timp ce frumuseţea poate să aducă nefericire. Lumea este plină de aparenţe. Nimic din ce se pierde ori vi se poate lua nu este proprietatea voastră. Proprietatea voastră este doar ce aţi adus cu voi la naştere, ceea ce, după toate schimbările şi în toate condiţiile, rămâne în voi. Dacă, în cursul vieţii, omul reuşeşte să ajungă învăţat, toată această ştiinţă este un altoi la viaţa lui. Altoiul nu este una dintre calităţile fundamentale ale copacului. Când se rupe, copacul îşi dezvăluie natura iniţială. Un învăţat îşi poate pierde ştiinţa în urma unui accident sau a unei boli. Îi vor rămâne atunci calităţile înnăscute. Există cazuri în care, în urma unor depuneri acumulate în vasele sangvine, mari învăţaţi, de reputaţie mondială, şi-au pierdut ştiinţa - valoarea lor grefată - şi au avut comportamente primitive stupefiante, grosolane şi chiar respingătoare. Multe dintre lucrurile vieţii - dintre ritualurile şi regulile bunei comportări - sunt astfel de grefe. Nu sunt elemente permanente ale eului omenesc.

- Ce este mai important să dezvoltăm în viaţa noastră? a întrebat discipolul. Câţi învăţaţi şi oameni celebri se ocupă de eul lor? Nu este adevărat că întreaga viaţă a celor care s-au consacrat studiilor se petrece în perfecţionarea specialităţii lor?

- Da, aşa este. În cazul celor mai mulţi dintre cei care se ocupă de studii, grija lor este îndreptată spre dobândirea unui număr tot mai mare de cunoştinţe. Nu e lăudabil; ci de o mare importanţă este ca omul, în procesul evoluţiei sale, să se străduiască să-şi dezvolte calităţile fundamentale înnăscute. Aceasta este în realitate dezvoltarea spirituală. Atenţia acordată

perfecţionării a ceea ce este iniţial înnăscut nu trebuie să fie mai mică decât zelul acordat dezvoltării şi perfecţionării grefei. Nu trebuie să ne mulţumim cu ce am devenit, ci să ne străduim să atingem cele mai înalte trepte ale progresului spiritual. Boul nu trebuie să se mulţumească cu coarnele lui, nici calul, cu copitele. De exemplu, cu ce ochi vede el satisfacţia unui porc? Este o satisfacţie umilitoare, respingătoare chiar. Aşa le apare celorlalte lumi superioare situaţia noastră din materia densă. Omul trebuie să fie sincer cu el însuşi şi să identifice iubirea de care s-a bucurat în viaţă cu unul dintre exemplele citate. Totuşi, nimeni nu trebuie să le facă reproşuri celorlalţi pentru felul în care au cunoscut iubirea. Trebuie să ştim că viaţa pe Pământ este serioasă şi dificilă. Pământul este o şcoală grea şi oamenii sunt în permanenţă pe cale să dea examene. Nu trebuie să avem prea mare siguranţă în noi înşine, ci să ne punem încrederea în Dumnezeu. Se cunosc cazuri în care gândurile şi convingerile oamenilor care şi-au consacrat viaţa lui Dumnezeu, atingând cele mai înalte culmi ale dezvoltării, au suferit perturbări şi au cedat. Mari învăţaţi au părăsit lumea ştiinţei lor atraşi de momeala unei frumuseţi pământeşti. Au existat cazuri în care chiar sfinţi şi-au scurtat timpul acordat vocaţiei lor ca să cedeze atracţiei unei frumuseţi pământene care le-a apărut în faţa ochilor. Pe planeta noastră, există îngeri care se plimbă şi merg de colo-colo ca nişte domni distinşi care au uitat de mult misiunea pentru care veniseră pe Pământ. De aceea, nu vă grăbiţi să emiteţi o judecată în privinţa unor procese care nu sunt încă încheiate. Nu sunteţi încă în stare să cunoaşteţi cauzele a ceea ce se întâmplă, nici chiar cum se vor dezvolta lucrurile în viitor. Comitem deseori greşeli când încercăm să emitem o judecată exactă asupra a ceea ce este bun sau rău. Nu ştim nici măcar care dintre faptele noastre sunt bune. Uneori, faceţi ceva ce consideraţi a fi rău şi vă miraţi după aceea văzând că vine un al doilea lucru rău. Se poate şi să faceţi un bine care e urmat de ceva rău. Trebuie să distingeţi cu atenţie ce este bine. Uneori, îi daţi bani unui om sărac, iar el se îmbată şi comite o crimă. Faptele oamenilor sunt atât de puţin clare, încât îi ziceţi uneori celui care e bun că e rău, şi invers. Vă voi prezenta o regulă pe care nu trebuie s-o uitaţi: *Faceţi-i bine celui în care trăieşte Dumnezeu, nu celui în care El a murit.* Am încredere în voi, discipolii, că veţi înţelege ce este viu şi ce este

mort. Vă vorbesc vouă, tuturor. Veţi înţelege, poate, în profunzime aceasta şi veţi acţiona după cum aţi înţeles. În funcţie de rezultatele pe care le veţi obţine, veţi înţelege dacă aţi urmat drumul cel drept. Demult, Lucifer a hotărât să lupte cu Dumnezeu, dar, până acum, nu s-a putut întoarce în Cer. Fiecare faptă comisă împotriva lui Dumnezeu este lipsită de binefacere şi de adevăr. O astfel de faptă se termină cu o catastrofa. Aceasta nu deoarece Dumnezeu ar fi plin de cruzime, ci fiindcă drumul întunericului duce inevitabil la catastrofa.

În acel moment, discipolul a profitat de scurta tăcere care a urmat ca să pună din nou o întrebare:

- Maestre, ne este greu uneori să răspundem la obiecţiile care ni se fac, cum ar fi: „Ce-au făcut popoarele creştine în aceste douăzeci de secole? Au urmat învăţătura lui Hristos, nu-i aşa?”.

Maestrul s-a întors spre cel care i-a pus întrebarea şi, pe un ton puţin sever, i-a răspuns:

- Popoarele care au trăit în ură şi războaie n-au urmat calea lui Hristos. În privinţa asta trebuie să fim categorici şi să nu ne amăgim. Aceste popoare pot să se numească creştine, dar au slujit o altă divinitate, care le-a învăţat să comită crime, şi asta nu vine de la acel Dumnezeu pe care Hristos îl numea „Tatăl Meu”. Învăţătura lui Hristos este încă în germene în conştiinţa oamenilor. Încă n-au pus-o în practică. Dumnezeul despre care ne vorbeşte Hristos este Iubire. El nu şi-a schimbat niciodată atitudinea faţă de om. Le vine în ajutor întotdeauna celor care îl cheamă din tot sufletul, din toată inima şi cu toate gândurile. Le va trimite un consolator. Prin „consolator” înţelegem un om luminos. Când vă vizitează un astfel de om, totul devine clar şi uşor de înţeles. Contradicţiile dispar şi începeţi să trăiţi în armonie cu universul. Dacă auziţi pe cineva zicând că are conştiinţa în întuneric, veţi şti că omul luminos l-a părăsit. Când omul care aduce lumină este absent, întunericul e cumplit. Dacă vă aflaţi în apropierea unuia dintre aceşti slujitori ai lui Dumnezeu, în conştiinţa voastră nu va pătrunde niciodată un gând negativ, sentimentele voastre vor fi întotdeauna de ordin superior şi orice teamă vă va dispărea din suflet. Şi trebuie să mai ştiţi ceva. În Sfintele Scripturi apare des cuvântul „har”. Va trebui să înţelegeţi corect acest cuvânt.

Harul nu este pentru leneşii care aşteaptă ca totul să le pice de-a gata din Cer. Chiar dacă Cerul a hotărât să primiţi ceva, va trebui să faceţi eforturi ca să-l obţineţi după cum îl meritaţi. Leneşului nu-i va pune în mână nimeni ce-i trebuie. Pe de altă parte, dacă vi se refuză ceea ce aţi cerut, încercaţi din nou în 89 de locuri, până când veţi primi.

- Ceea ce înseamnă că, totuşi, totul depinde de noi, a remarcat un discipol. Harul nu este un cadou pe care poate să-l primească şi cel care-l merită, şi cel care nu-l merită.

- Asa este, a confirmat maestrul. Harul şi Adevărul sunt în omul însuşi. Dacă reuşim să ieşim de pe drumul iluziilor şi al ispitelor înşelătoare din această lume - ispite care ne lipsesc de posibilitatea de a vedea totul clar -, vom trezi forţele care moţăie în noi şi aceste forţe sunt darul cel mai mare pe care l-am primit, în om aşteaptă o forţă foarte mare şi nebănuită, care rămâne încă nefolosită. Dacă acea forţă puternică se trezeşte, se înţelege ce era de neînţeles şi devine realizabil ce ni se părea irealizabil. Astfel, Harul se găseşte chiar înlăuntrul omului.

Discipolul care începuse această conversaţie a întrebat:

- De ce oare unele persoane care nu trăiesc după cerinţele Legilor Divine şi sunt cunoscute ca fiind lacome de câştig şi chiar sordide în afacerile lor continuă totuşi să trăiască bine si, cel puţin în aparenţă, sunt mulţumite în toate privinţele?

Maestrul a încruntat uşor sprâncenele, apoi a ridicat capul şi, cu o privire senină în care strălucea lumina unui adevăr, a răspuns:

- Nu vă bucuraţi de acest „bine” care a fost dobândit pe căi necinstite. Este o fericire iluzorie şi foarte scurtă. Oamenii pot să nu creadă asta, dar este un adevăr verificat că nu te poţi aştepta niciodată la ceva bun de la bogăţiile dobândite în mod necinstit. Ceea ce a fost dobândit în mod necinstit are o altfel de valoare. Moneda pe care ai câştigat-o urmând legile dreptăţii îţi va aduce mai multe binefaceri decât moneda de aceeaşi valoare câştigată prin înşelătorie. Dumnezeu îşi revarsă binefacerile şi harul asupra celor care nu merg pe drumul necredinţei. Dacă aţi luat în mod necinstit o parte din munca cuiva, ce aţi câştigat nu vă va aduce binecuvântarea. Aceasta nu face parte din Harul divin. Oamenii repetă deseori dictonul: „Omul este lup pentru om”. Acest dicton este rezultatul unui proces din natură despre

care n-am să vă vorbesc acum. Această problemă o putem scoate în evidenţă doar dacă ne întoarcem în urmă în viaţă, când s-a întâmplat ceva foarte dezechilibrat. Profunde sunt cauzele în urma cărora un lup a devenit lup, un urs, urs, un şarpe, şarpe. Cu toate acestea, e lesne de înţeles. Dar de ce zicem că omul e lup pentru om? în consecinţă, există printre oameni un rest din acele îndepărtate procese dominate de dizarmonie. Un lup este cel care mănâncă un om; un şarpe este cel ce se încolăceşte în jurul cuiva şi îi sfărâmă oasele. Dar care este sarcina omului? Ea constă în a depăşi aceste animale feroce din el însuşi şi a înălţa ce este caracteristic şi demn de nivelul uman al evoluţiei, ceea ce se mai numeşte şi „omenie”. Omul care a primit Harul forţelor superioare nu se deosebeşte de ceilalţi prin vreo strălucire oarecare. El trăieşte fără să atragă atenţia, dar prezenţa sa aduce pace şi bucurie. Este ca un izvor care ţâşneşte fără zgomot şi potoleşte setea tuturor celor aflaţi în jur. El a cunoscut Iubirea lui Dumnezeu, pe lângă care toate plăcerile, bogăţiile şi gloria pământeană par lucruri neînsemnate şi inutile. A dobândit cea mai înaltă demnitate, aceea de *Fiu al lui Dumnezeu,* care se dăruieşte doar celui care trăieşte neobosit în Iubirea de Dumnezeu. Între oameni şi chiar discipoli din diferite şcoli, societăţi şi confesiuni există o înţelegere diferită a cuvântului Har fiindcă i se dă acestui cuvânt un conţinut diferit. Pentru o persoană care consideră că a mânca şi a bea este starea de fericire cea mai mare, Harul este o masă plină cu bunătăţi. Pentru un ambiţios, Harul este gloria. Pentru alţii, înseamnă alte plăceri pământene. Totuşi, Harul nu este niciuna dintre aceste stări. Harul este o stare de fericire necunoscută ale cărei izvoare se găsesc în împărăţia Duhului lui Dumnezeu. Harul nu eliberează de suferinţe, ci face omul capabil să le suporte cu bună-ştiinţă şi chiar cu bucurie. Cel care este copleşit cel mai mult cu Harul cerului este Hristos, care a suferit cel mai mare martiriu pe cruce. Totuşi, Hristos ştia de ce se întâmplau toate acestea şi n-a ezitat să meargă pe calea Lui. Mulţi vor întreba: „Unde e Harul, dacă trebuie să-ţi porţi crucea?”. Harul constă în aceea că, atunci când ne luăm în spate cu bună-ştiinţă şi iubire crucea, avem posibilitatea să cunoaştem Adevărul şi Adevărul ne face liberi. Harul înseamnă că cerul ne va număra printre cetăţenii săi şi sufletele noastre se vor înălţa până la regiuni unde nu vom putea avea acces

urmând calea fericirii pământene egoiste. Nu este de-ajuns să fim credincioşi şi să ne proclamăm oficial ca atare. Nu credinţa are importanţă, ci posibilitatea de a culege roadele unei credinţe care poate să transforme viaţa. Să crezi că în munţi există un izvor abundent nu este de ajuns. Trebuie să mergi la acel izvor şi să îţi domoleşti acolo setea. A crede în existenţa unei livezi nu este de nicio utilitate. Trebuie să mergi acolo şi să guşti din fructele abundente. Noi vrem să creăm un tip nou de om credincios. Acesta trebuie să fie în stare să-şi transforme corpul, mintea, inima şi voinţa. Omul nou trebuie să renunţe la orice violenţă, la minciună şi la cupiditate. Dacă devine astfel, va urma mântuirea despre care se vorbeşte atât de mult. Asta nu va veni din exterior, ci de la Dumnezeu, care se află înlăuntrul omului. O revoluţie interioară trebuie să aibă loc în oameni ca să treacă de la moarte la viaţă. Vă pun o întrebare: Unde este Dumnezeu? Răspunsul nostru: Este peste tot şi nicăieri. Prin dilema „peste tot” înţelegem spaţiul întreg şi toate dimensiunile din toate lumile. Prin „nicăieri” înţelegem că nu se găseşte într-un loc determinat. De asemenea, există o discuţie despre Hristos. Cum va veni Hristos? De unde va veni? Unii spun că Hristos trăieşte în cutare sau cutare ţară. Nu, Hristos va veni ca lumină. Va vorbi prin intermediul tuturor oamenilor care si-au deschis inima şi sufletul pentru El. Căutaţi-L pe Hristos în voi înşivă. Căutaţi Harul şi Adevărul şi nu vă preocupaţi dacă există oameni buni sau oameni răi în lume. Fiecare se găseşte la locul lui. Dificultăţile şi contradicţiile sunt şi ele la locul lor. Sunt probleme a căror soluţie ne va ajuta să-L cunoaştem pe Dumnezeu în noi înşine. Pe Pământ există situaţii de iad şi de rai. Când suntem în rai? Când trăim cu Dumnezeu în noi înşine. Când este iad? Iadul îl formează suferinţele noastre, care provin în mod inevitabil dintr-o cunoaştere greşită de sine. Filosofii din Antichitate au zis: „Cunoaşte-te pe tine însuţi!”. În această recomandare nu se spune ce „sine” trebuie să cunoaştem. A cunoaşte „şinele” divin şi a-l sluji este un rai, dar a cunoaşte şinele limitat într-o lume materială duce la iad. Adevărata cunoaştere de sine se ascunde în aceste cuvinte: „Viaţa veşnică este să Te cunosc pe Tine, Unicul, Adevăratul Dumnezeu, şi pe Iisus Hristos, pe care Tu L-ai trimis pe Pământ”. Adevărata cunoaştere de sine este să-L cunoşti pe Dumnezeul Iubirii. Doar

cel care s-a cunoscut pe sine în acest fel s-a cunoscut cu adevărat. Doar un astfel de om ştie ce sunt Harul şi Adevărul.

Cu aceste cuvinte s-a terminat conversaţia de pe pajiştea însorită.

SĂ SUNE BINE

Pentru a explica anumite legi ale vieţii spirituale, maestrul folosea analogii extraordinar de reuşite, originale şi pline de înţelepciune. El putea să ia din viaţă exemplele cele mai eficiente ca să ilustreze chiar ce era abstract şi deci pentru care nu era uşor de găsit forma care să-i corespundă.

Maestrul afirma că lucrurile neînţelese ascundeau în ele, ca sub un înveliş de protecţie, adevăruri profunde. Totuşi, ca totul să devină clar, este nevoie de răbdare şi de voinţa de a le descoperi.

„Când lucrurile neînţelese sunt explicate prin raţiune şi înţelepciune, ele devin cu claritate evidente.

Când cineva se află în faţa straturilor terestre erodate de acţiunea perseverentă a apelor, la început nu înţelege nimic.

Mai târziu, când devine geolog, ia în considerare tot ce l-au învăţat studiile, şi atunci îi devin clare procesele care au avut loc în îndepărtatele perioade geologice.

Astfel, tot cu ajutorul a ce este cunoscut, descoperim ce este necunoscut, recunoscând existenţa unei relaţii între cele două categorii. La fel în cazul matematicii şi al celorlalte ştiinţe. O propoziţie rămâne complet de neînţeles şi n-are niciun sens cât timp nu i se adaugă un verb. Acest verb dă un sens tuturor celorlalte cuvinte, deoarece le plasează într-o anumită relaţie. Când auziţi un cuvânt într-o limbă necunoscută, rămâneţi complet nelămuriţi; dar, când îi aflaţi semnificaţia, cuvântul respectiv capătă un sens anume.

La fel în ceea ce priveşte sensul vieţii. A întreba care este sensul vieţii este acelaşi lucru cu a întreba care este sensul muzicii. Pentru un muzician, această întrebare nu se pune, căci el trăieşte permanent în puterea sa regeneratoare. O astfel de întrebare poate să fie pusă de un ignorant care n-a simţit niciodată puterea de încântare a muzicii. Astfel, întreabă despre sensul vieţii cei ce sunt săraci spiritual şi n-au simţit niciodată în suflet măreţia procesului vieţii efectuându-se lângă ei. Ei privesc

fenomenele doar din exterior şi nu se întreabă niciodată care sunt forţa motrice şi regularitatea lor.

Când privim nişte coarde de vioară puse într-o învelitoare şi aşezate într-o vitrină, nu le cunoaştem valoarea. Dar, dacă aceste coarde sunt fixate la vioara unui instrumentist genial şi pe ele se execută lucrarea unui compozitor genial, atunci le înţelegem preţul. Aceasta este atitudinea noastră faţă de viaţa divină nemanifestată, ascunsă în tot ce a fost creat. Aşa privim bobul de grâu care hrăneşte omenirea de mii şi mii de ani. Şi aşa privim omul înainte de a vedea trezindu-se în el forţele creatoare".

Unii oameni sunt de acord să-i găsească un sens global vieţii, dar nu pot să înţeleagă sensul existenţei izolate, individuale. Ce este omul din mijlocul mulţimii? Nu se pierde ca un grăunte de praf în imensa masă integrală a valului vieţii? De aici provine neînţelegerea individului luat separat, şi asta este o eroare. Dacă aşa stau lucrurile, pământul nostru, ca loc şi şcoală destinate evoluţiei, este şi el un grăunte de praf neînsemnat şi infim din edificiul maiestuos al galaxiei. El este atât de mic încât, chiar în evoluţiile sistemului solar, dimensiunile lui sunt neglijabile, fără totuşi a-i fi neglijat şi subestimat locul printre planete. Maestrul spunea că sarcina care îi revine fiecărui om chemat în arena Pământului este să reprezinte una dintre coardele harpei divine.

„Din moment ce sunteţi una dintre coardele acestui «Instrument Grandios», nu spuneţi că viaţa n-are sens. Indiferent de tonul pe care-l emiteţi, să ştiţi că trebuie să sune pur şi clar. Mulţumiţi pentru tot ce vi se întâmplă. Mulţumiţi pentru suferinţele, dificultăţile, ofensele şi micile bucurii care v-au fost făcute cadou în orele şi minutele vieţii voastre. Aceasta demonstrează că nu sunteţi într-un înveliş pe o etajeră sau în vitrina unui magazin de muzică, ci sunteţi pe Harpa Sublimului Maestru. Mâna lui vă va atinge, cu siguranţă, uşor".

„Liberul vostru arbitru, despre care vorbesc atât de des filosofii, este de a suna bine. Dacă aţi fost creaţi în aşa fel încât trebuie să sunaţi în tonul «mi», nu vă străduiţi să sunaţi ca un alt ton. Inevitabil vă veţi mulţumi să sunaţi în tonul vostru, dar străduiţi-vă să sunaţi într-un mod bun şi pur. Este singurul lucru care depinde de voi. Şi, în acelaşi timp, este ce e mai bun pentru evoluţia voastră.

Şi mai există un lucru pe care trebuie să-l ştiţi. Pe harpa *Sublimului Maestru* sunt încă multe coarde. Cu voi, uneori unul după altul sau împreună, ca un acord, răsună şi alte tonuri, ca şi cum aţi conversa ca să formaţi melodia creată de Sublimul Compozitor. Rezonanţa separată de tonuri este foarte importantă, dat fiind că fiecare dintre ele intră în melodie. În consecinţă, totul trebuie să fie pur, frumos, distins. Un om ar putea să spună că rolul lui este neînsemnat, că nu este important în ce fel sună, dat fiind că este doar un simplu «mi», dar aici comite cea mai mare greşeală. El uită că este o parte infimă din întregul ansamblu şi că e răspunzător de expresia integrală. Altui om i-ar trece prin minte ideea că nu e liber, ci în întregime dependent şi lipsit de orice iniţiativă personală, dar asta ar fi o greşeală foarte mare. O astfel de persoană trebuie să ştie că tocmai rezonanţa este misiunea ei în această viaţă: rezonanţa e formată din gândurile, sentimentele, acţiunile pe care le stăpâneşte deplin. Ca persoană particulară, omul nu este lipsit de iniţiativă, dar, în viaţa Totului, n-are altă sarcină mai mare şi mai importantă.

În viaţă se întâmplă să nu ne ocolească suferinţele. Dar cel care suferă trebuie să ştie că nu sună bine. Trebuie să-şi imagineze că harpistul a luat cheia şi a început să strângă coarda, până reuşeşte să obţină un «mi» pur. Urechea fină a virtuozului percepe totul cu cea mai mare precizie. Acest muzician nu-i poate permite coardei să sune cum vrea ea, deoarece s-a slăbit din cauza căldurii sau s-a contractat din cauza frigului. Coarda trebuie să sune cu un procent de vibraţii determinat, nimic mai mult.

Fiecare muzician trebuie să înveţe arta sublimă de a le vorbi oamenilor prin muzica lui. Fiecare pictor trebuie să lucreze cu perseverenţă până când liniile şi culorile încep să se supună concepţiei sale. Poetul trebuie să ordoneze cuvintele în aşa fel încât să exprime cel mai bine inspiraţia inimii sale.

Aceasta înseamnă că eşti credincios. Credinciosul nu este cineva care execută mecanic ritualuri pe care nici măcar nu le înţelege. Credinciosul trebuie să converseze cu Dumnezeu în acelaşi fel în care vorbeşte cu prietenii. Dacă e muzician, credinciosul trebuie să vorbească cu Dumnezeu în acelaşi fel în care conversează cu vioara lui. Credinciosul sună bine în

orchestra divină. El înţelege voinţa Tatălui şi Tatăl e mulţumit de el.

E bine să fii credincios, dar nu trebuie ca acest cuvânt să rămână doar o noţiune căreia nu-i cunoaştem conţinutul decât în mod superficial. Credinţa este o forţă atât de puternică, încât nimic nu-i poate rezista. A avea credinţă nu înseamnă să crezi în ceva, dat fiind că fiecare crede în ceva, ci înseamnă să ai o conştiinţă de nezdruncinat. Adevăratul credincios nu este niciodată nehotărât şi deţine pe deplin dovada a ceea ce crede. Credinciosul seamănă cu un pom cu rădăcini, trunchi, crengi şi frunze. Acest pom dă fructe, luptă cu furtunile şi păsările îşi găsesc adăpost în el. Poţi să contezi pe credincios. Prietenul în care aveţi încredere poate să facă orice pentru voi fără să ezite. Chiar înainte să-i spuneţi ce vă supără, el ştie ce nevoie anume aveţi.

Omul cu credinţă n-are frică şi e puternic. Nu este dintre cei care, după ce au făcut doi paşi înainte, dau înapoi. Forţele lui sunt atât de mari, încât şi moartea i se pare neînsemnată. Câţi dintre cei care-şi zic credincioşi au aceste forţe? Credinciosul seamănă cu un om care a văzut cu propriii ochi ceea ce afirmă, chiar dacă această «viziune» nu s-a efectuat cu ochii lui fizici, ci cu ochii lui lăuntrici.

Într-un fel sau altul, cu ajutorul unor contradicţii sau revelaţii, cel care urmează calea sfântă a vieţii trebuie să iasă din întuneric; fiecare trebuie să-şi vadă propriul soare răsărind. În lumina acestui soare, trebuie să găsiţi dimensiunile reale ale tuturor lucrurilor din viaţa voastră. Fiecare om trebuie să-şi cunoască adevărata mărime, trebuie să ştie cât poate să ceară şi cât poate să dea. Nu vă subestimaţi şi nu vă supraestimaţi.

Acum învăţaţi alfabetul unei mari ştiinţe. Semănaţi cu copiii care nu ştiu la ce le vor folosi literele. Aşa cum diferitele tonuri ale unei opere muzicale, separate unele de altele, nu ştiu nimic despre frumuseţea melodiei pe care o formează, la fel discipolul acestei ştiinţe divine, pe calea căreia a pornit, nu cunoaşte toate problemele şi toate planurile veşniciei. Discipolul nu ştie care îi e locul în Sublimul Unic, dar cu iubire îşi îndeplineşte munca ce-i revine. Cu alte cuvinte, discipolul se străduieşte să sune bine.

Trebuie să învăţaţi să cereţi, dar, din moment ce nu v-aţi însuşit încă această artă, ziceţi: «Doamne, facă-se voia Ta!

Dă-mi ce-mi este mai necesar pentru evoluţia mea şi ce mă va ajuta să împlinesc Opera Ta Sfântă».

Fiţi atenţi şi când vor veni suferinţele. Studiaţi-le în mod aprofundat şi daţi-vă osteneala să găsiţi cauza apariţiei lor. Şi, dacă sunteţi siguri că sunaţi bine, să ştiţi că violonistul precis întinde coarda ca să ajungeţi la vibraţiile propriului ton.

Viaţa fiecăruia dintre voi este o sarcină. Este o ecuaţie cu multe necunoscute. Cu ajutorul relaţiei dintre cunoscut şi necunoscut, veţi descoperi necunoscutul. Aşa este relaţia dintre bucurie şi suferinţe, relaţia dintre fapte şi consecinţele lor. Fiecare suferinţă din viaţă este una dintre necunoscutele din ecuaţie. Această suferinţă se poate dezvălui la fel cum dă matematica o soluţie la probleme. La fel în cazul geologului despre care am vorbit. Cu ajutorul relaţiilor oferite de ştiinţa lui, începe să înţeleagă procesele şi să-şi facă o imagine veridică despre ce s-a întâmplat cu straturile terestre în urmă cu mii de ani.

Fiecare lucru neînţeles devine inteligibil, după un anumit timp, cu ajutorul relaţiilor dintre valorile cunoscute şi valorile necunoscute.

Omul trăieşte şi se dezvoltă. El îşi ia în considerare începutul vieţii de la data naşterii, dar nimeni nu ştie care este adevăratul început. El se pierde în veşnicie. Lumea oamenilor se îndreaptă spre perfecţionare. Ea urcă, dar vârful nu este niciodată atins. Asta e cel mai frumos în viaţă. În asta constă frumuseţea şi măreţia sa.

În această situaţie, nu ne rămâne altceva de făcut decât să sunăm bine”.

DESPRE FORŢE

În multe conversaţii, maestrul a spus că există o analogie între legile lumii fizice şi cele ale lumii spirituale. Divergenţa constă în faptul că înţelegerea şi aplicarea acestor legi, pe diferite planuri, se face în mod diferit. Diferenţa constă doar în formă, nu în sensul interior, care e acelaşi.

Din aceste cuvinte înţelegem că noţiunea de „forţă”, luată ca exemplu, nu este explicată complet nici chiar în mecanismul lumii fizice. Aici, pe Pământ, forţa este întotdeauna legată de materie, dar, dat fiind că materia nu creează, ci doar manifestă

forţă, reiese că forţa este ceva ce e în afara determinării sale definitive. În lumea fizică, judecăm forţa după efectele acţiunilor sale şi chiar aceste efecte servesc la determinarea unităţilor dimensiunilor sale.

Pe de altă parte, în limbaj curent, se zice că unele persoane au o privire „puternică”. Nu ştim în ce constă forţa privirii şi e plauzibil să-i judecăm din nou valoarea bazându-ne pe efectele sale. Ştim din practică că o privire poate să provoace ridicarea sau scăderea moralului la om şi, de aceea, în ştiinţele spirituale se spune că privirea nu trebuie să aibă un conţinut negativ. Acelaşi lucru este valabil şi pentru gânduri şi sentimente. În aceleaşi ştiinţe, se spune că nimeni nu este scutit de responsabilitate când e vorba de conţinutul pe care îl imprimă gândurilor şi sentimentelor sale. În ordinea societăţii, există organisme care vă cer socoteală când aţi stricat bunurile cuiva sau i-aţi cauzat suferinţe unui cetăţean. La fel stau lucrurile şi în lumile superioare, unde există aparate speciale care înregistrează calitatea gândurilor omeneşti, intenţiile bune ale sentimentelor şi în ce măsură noi, oamenii, prin intermediul lor, prejudiciem sau ajutăm evoluţia celor spre care le îndreptăm.

Maestrul spunea că există legi spirituale care coincid cu legile lumii fizice. De exemplu, între elementele fizice identice se creează o forţă de respingere, care este aceeaşi ca în fenomenele electrice şi magnetice. Se întâmplă deseori ca doi savanţi să nu se poată suporta. Rar se întâmplă ca doi cântăreţi să se placă. Bulgarul a exprimat foarte bine această lege, puţin cam rustic, prin dictonul: „Nu cântă doi cocoşi pe aceeaşi grămadă de bălegar”.

Maestrul zicea:

„Binele şi răul sunt forţe pozitive şi negative. Ba chiar uneori este greu să le deosebeşti, căci înţelepciunea celor care conduc evoluţia le dă formele cele mai diverse. Lucrurile percepute superficial nu exprimă încă adevărul. Oamenii ştiu că există binele şi răul. Dar n-au perceput un detaliu, şi anume că există un bine pozitiv şi un bine negativ, după cum există un rău pozitiv şi un rău negativ.

De exemplu, există cazuri în care, atunci când faceţi un bine cuiva, îl înălţaţi, dar, în alte cazuri, când îi faceţi un bine unui om, îl trageţi în jos. Există o lege: să nu-i faci un bine unui criminal, ca să nu-i facilitezi intenţiile de a comite o fărădelege.

Ar fi un bine negativ, un bine aparent. Căci binele adevărat nu duce niciodată la rezultate negative. Dar există şi un rău care este aparent, căci rezultatele lui sunt pozitive. De exemplu, un om vă opreşte pe drum şi vă interzice cu insistenţă să traversaţi podul lângă care aţi ajuns. Ba chiar recurge la forţă, pentru că vreţi neapărat să mergeţi pe acel pod. Acel om, aparent violent, ştie că acel pod e minat şi că va sări în aer în câteva secunde. Răul pe care vi-l face prin această interdicţie este un bine mascat care, la momentul potrivit, poate fi săvârşit doar în acest fel. Nu uitaţi că oaia în piele de lup nu e rea. Rău e lupul în piele de oaie.

Doar binele pozitiv este un bine indubitabil şi doar răul negativ este un rău indubitabil. Conform unei interpretări, binele adevărat, pe care îl numim «bine pozitiv», este săvârşit de o inimă iubitoare, în timp ce răul indubitabil este comis tot de o inimă, dar din care lipseşte iubirea.

Forţele din natură trebuie să se echilibreze. Dacă nu ajungem la un astfel de echilibru, obţinem explozii. Acest lucru este valabil şi pentru fiecare individ în parte, şi pentru viaţa socială. Răul împotriva căruia ne revoltăm este lăsat să existe în societate deoarece educă omul ca să poată evolua, aşa cum, până la urmă, binele învinge întotdeauna. Discipolul trebuie să fie raţional şi cel care este raţional se recunoaşte după faptul că utilizează şi binele, şi răul întotdeauna pentru bine şi pentru evoluţia lumii oamenilor. Binele şi răul sunt rezultatul unor forţe necunoscute care trasează căile şi destinul sufletelor în evoluţie.

Sărăcia este un rău, dar e o bogăţie ascunsă pentru cel care ştie cum s-o folosească. Mulţi oameni vor crede că spun asta ca să-i consolez pe săraci. Dar a gândi astfel înseamnă ignoranţă. Ce sărac, luptând împotriva destinului lui, a devenit bogat? Ce bogat, care a adunat avuţii prin violenţă, a devenit fericit? Din exterior, sărăcia este o situaţie negativă, defavorabilă şi greu de suportat, dar, interior, e pozitivă. Ea ascunde multe bogăţii. Din exterior, bogăţia este pozitivă, favorabilă, însă ascunde deseori mari pericole interioare. Adevăratul bogat este cel care nu contează pe bogăţiile sale, iar săracul adevărat este cel ce a sărăcit în sufletul lui.

Dar omul care ştie să se servească în mod raţional de forţele naturii are cunoştinţe utile. Tehnica din prezent a pus în slujba lui multe dintre aceste forţe; cu toate acestea, omul nu

este încă stăpânul lor. Însă ar deveni astfel dacă, în paralel cu utilizarea levierului şi a mecanicii, ar crea şi levierul cu ajutorul căruia să ridice şi să suporte poverile vieţii.

O pregătire este indispensabilă pentru înţelegerea tuturor acestor lucruri. Nu se poate vorbi cu acelaşi limbaj tuturor oamenilor. Celui care a făcut doar studii primare îi vorbiţi într-un anumit fel când este vorba despre înţelegerea unei probleme ştiinţifice. Cu un absolvent de bacalaureat, folosiţi alt limbaj, iar cu un academician, al treilea limbaj. Trebuie să avem acelaşi respect pentru fiecare om, ca pentru o fiinţă care merge pe calea evoluţiei, dar al cărei limbaj, prin intermediul căruia ne înţelegem, este diferit. Adevărurile vieţii spirituale pot să fie înţelese doar de cei care au ajuns la ele urmând căile cele mai diverse, dar proprii lor, specifice. Ei au dobândit o anumită sensibilitate faţă de aceste adevăruri care rezonează în alte cuvinte pentru ei. Turcii au următorul dicton: «Cel care poate să audă va percepe şi ţânţarul; cel care nu ştie să asculte, chiar dacă i-am băga în ureche un fluier şi o tobă, tot nu ne-ar auzi, nici nu ne-ar înţelege».

Natura nu dă nimic gratuit. Îşi dăruieşte forţele ca să fie folosite într-o muncă anume. Aceste forţe trebuie recompensate în mod sistematic şi înţelept pentru evoluţia omului, nu pentru producerea de explozii cu ele. Omul care a folosit rău forţele naturii va deveni debitor şi, mai devreme sau mai târziu, va pierde pentru asta.

Nu vă ocupaţi de treburile mari, de treburile mondiale. Există cineva care să le urmărească şi să le ducă la bun sfârşit. Faceţi treaba care v-a fost încredinţată. Executaţi şi acele lucrări pe care le numiţi pământeşti şi care nu vă sunt plăcute întotdeauna, dar a căror îndeplinire vă căleşte voinţa. Dacă reuşiţi, pe lângă ele, să câştigaţi un prieten pentru opera lui Dumnezeu, acele lucrări sunt utile. Indiferent dacă scrieţi cu condeiul ori săpaţi via sau ogorul, păstraţi permanent în minte gândul că împliniţi opera Lui. Important nu este atât aspectul exterior al muncii, cât conţinutul pe care îl depuneţi şi gândul cu care o efectuaţi. Nu vă scuzaţi prin condiţiile de muncă. În orice timp vă aflaţi, realizaţi-vă ideile în lucrări mici pe care nimeni nu vi le poate interzice. Nu există obstacol în lume care să poată să vă ia posibilitatea de a-i face cuiva un bine mic, chiar unul microscopic.

De obicei, cei care nu vor să-şi dea osteneala şi să lucreze cu bună-ştiinţă pentru evoluţia lor zic: «Dumnezeu Se va gândi la toate astea. N-avem de ce să ne facem griji!». Este adevărat că Dumnezeu Se gândeşte la toate, dar ştiţi cum Se gândeşte la om? El, care ne-a dăruit toate posibilităţile, îi trimite un mesaj în care îi spune: «Ridică-te şi începe să lucrezi!». Aşa stau lucrurile, căci cel care a hotărât să devină un discipol conştiincios al luminii trebuie să-şi rezolve singur problemele".

OBSERVAŢI ŞI ÎNVĂŢAŢI

„Aşa cum se poate citi urmărind liniile formelor din natură, se poate citi şi în mişcările pe care le fac toate organismele vii şi omul. După aceste forme şi aceste mişcări se pot recunoaşte gândurile, dorinţele şi aspiraţiile discipolului, ca şi instinctele, cruzimea, teama, şiretenia şi tot restul la animale. Această lege este valabilă pentru regnul vegetal, precum şi pentru regnul mineral, dar puţini oameni sunt de acord cu asta.

Nimic nu se face la întâmplare, spun ştiinţele oculte. Când un copac care a fost plantat creşte în condiţii defavorabile, el efectuează mişcările cele mai diverse, imposibil de observat de ochii omului. Cu ajutorul acestor mişcări, depăşeşte obstacolele pe care le întâlneşte în cursul creşterii şi, după ce a crescut, omul poate să vadă cazna cu care acel copac a depăşit obstacolele şi s-a ridicat deasupra pământului.

La om există semne care arată dacă viaţa pe care a dus-o până în acea zi a fost grea şi dacă a avut voinţa să depăşească dificultăţile care i s-au ivit în cale. Greutăţile de natură exterioară şi dificultăţile de natură interioară sunt diferite. Tot diferite sunt forţele şi semnele acestor forţe. Doar un ochi experimentat le poate recunoaşte. Multor discipoli, ca şi unor oameni obişnuiţi, nu le place să studieze. Ei preferă să li se servească totul de-a gata. Degeaba. Învăţăm să cunoaştem lumea cu ajutorul observaţiei şi al experienţei. Dacă vă observaţi trăsăturile şi expresia propriei feţe şi vă cunoaşteţi în parte tendinţele şi obiceiurile, aveţi deja suficiente condiţii pentru un exerciţiu profitabil. În acest fel, vă puteţi corecta unele trăsături rele. Poate credeţi că nu puteţi face nimic. Vă înşelaţi. Dacă ar fi aşa, n-ar exista niciun motiv să fiţi trimişi la şcoala de pe acest Pământ.

Ce dobândeşte discipolul prin studiul acestor lucruri şi al naturii? înainte de orice, se convinge că, prin intermediul gândirii, când ne lovim de unele dificultăţi, putem să obţinem ceva. În fiecare labirint de contradicţii există o ieşire pe unde poate să iasă cel care are răbdare.

Dacă veţi observa un om, veţi putea să înţelegeţi dacă e mulţumit sau dacă suferă. Veţi dobândi arta de a înţelege calitatea suferinţei sale şi veţi şti cum să-i veniţi în ajutor. Măcar îi puteţi spune că pe Pământ e imposibil să nu existe suferinţe. Aşa cum Pământul nu e o sferă netedă, nici viaţa de pe suprafaţa lui nu este posibilă fără obstacole. Ce viaţă şi ce şcoală ar fi lumea noastră fără dificultăţile pe care trebuie să le depăşim?

Trăsăturile feţei unui om apar şi în scrisul lui. Scrisul este imaginea grafică a stării şi a tendinţelor sale spirituale, ca şi a întregii sale firi. Scrisul este un oscilograf inconştient al unor procese fizice şi spirituale. Cel ce ştie să citească în scris va vedea tot ceea ce-l priveşte pe om. Aceasta a fost calea care a dus la ştiinţa scrisului, grafologia.

Va veni un timp, în evoluţia omului, în care toate documentele de recomandare şi referinţele privind calificările date oamenilor vor deveni absolut inutile. Sensibilitatea şi delicata percepţie intuitivă le vor permite viitorilor oameni să pătrundă în adâncul lucrurilor şi asta le va fi de ajuns ca să-l cunoască în întregime pe cel care se află în faţa lor. Până la un anumit punct, sâmburele acestei capacităţi există în fiecare individ, dar timpurile pe care le trăim nu sunt favorabile pentru a avea încredere în el.

În zilele noastre, multor oameni afirmaţiile noastre le par un mit sau o legendă fantastică; totuşi, vorbim despre lucruri cât se poate de reale. Omul poartă în el trei documente care conţin, în mod detaliat şi complet, toate aceste caracteristici. Acestea sunt faţa şi cele două mâini. Ceea ce este scris în ele nu este o amăgire. Adăugând la ele gesturile, mişcările corpului, vocea şi expresia feţei, care este semnul înţelegerii spirituale, putem fi siguri că-l cunoaştem deja pe acel om.

Dacă, bazându-se pe un os găsit în cursul unor săpături, paleontologul experimentat poate să reconstituie scheletul întreg al animalului, de ce n-am putea să reconstituim imaginea

psihologică integrală a unui om bazându-ne pe un anumit semn de pe faţa lui?

Ceea ce am spus până aici nu oferă reţete. Esenţial este ca discipolul să lucreze asupra lui însuşi, să observe, să tragă concluzii şi să studieze cu asiduitate scriitura sublimă a vieţii”.

DESPRE NATURA VIE

„Unul dintre cele mai bogate izvoare de inspiraţie pe care le are omul este natura. Este necesar totuşi să vedem Raţiunea incorporată în natură. Acesta este lucrul cel mai preţios, căci nu este vorba despre natura pe care o putem examina în exterior, ca turişti, ci despre raţiunea şi legile care îl guvernează şi îl educă pe om, amintindu-i că lumea în care trăim este condusă cu înţelepciunea şi atotputernicia unui Spirit Creator Universal. Adevărul pe care îl caută fiecare, pe căi diferite, nu se oferă de-a gata, ca un clişeu sau ca un dumicat pe care mama îl pune în gura copilului căruia îi e foame; noi singuri îl căutăm şi îl descoperim. Adevărul nu se află în faţa noastră ca o deducţie gata făcută. El este ascuns în procesele din care trebuie să-l smulgem. De aceea i-au fost date omului ochii, urechile şi toate celelalte simţuri; de aceea i s-au dat raţiunea şi intuiţia, ca să ajungă singur la acest adevăr.

Dar natura este infinită, va zice cineva. Cum s-o cuprinzi? Da, este infinită, însă, pentru voi, la un moment dat, important este acel segment din ea cu care intraţi în contact. În acel segment al naturii se află ascuns ce-i este necesar dezvoltării voastre. De exemplu, pe Pământ există apă, dar, pentru voi, importantă este acea apă pe care o aveţi în mâini şi cu care vreţi să vă domoliţi setea. Şi aerul pe care îl inspiraţi şi expiraţi este mai important pentru voi decât tot acel ocean de aer de deasupra voastră.

De exemplu, o observaţie judicioasă vă arată că omul care duce o viaţă spirituală şi emoţională armonioasă are o respiraţie regulată. Ştiinţa divină a stabilit că dorinţele şi sentimentele omului sunt curenţi care vin din exterior, de la periferie spre centrul vieţii. În schimb, curenţii gândirii sunt contrari, se îndreaptă dinspre centru spre periferie. Aceasta înseamnă că dorinţele se primesc, în timp ce gândurile se trimit. Cu alte

cuvinte, sentimentele şi dorinţele sunt inspiraţia, în timp ce gândurile sunt expiraţia.

Respiraţia este baza a toate şi reprezintă un proces foarte important. Respiraţia trebuie să fie conştientă, dacă nu constant, cel puţin în unele momente ale zilei. Oxigenul din aer ne purifică sângele şi, în acelaşi timp, ne purifică dorinţele. Acesta este un adevăr, chiar dacă nu este recunoscut încă în mod oficial. Pe de altă parte, odată cu expirarea aerului, ne purificăm şi gândurile. Dacă reuşiţi să faceţi din respiraţie un proces conştient, aţi găsit o soluţie importantă la problemele voastre.

De ce este util şi indispensabil să studiem natura? Pentru că tocmai în natură descoperim legile vieţii şi înţelepciunea Creatorului, în ea ne putem încrede fără reţinere, căci suntem o parte din unicitatea ei. Am luat ca exemplu respiraţia. Acest proces este fizico-chimic. Fizic, deoarece plămânii acţionează ca o pompă. Dar, când aerul pătrunde în plămâni, începe metabolismul substanţelor chimice: receptarea oxigenului şi eliminarea acidului carbonic, printre altele. Cu asta se termină partea fizică din procesul respiraţiei, dar urmarea acestui proces, în cursul căruia are loc eliberarea sentimentelor şi gândurilor noastre, n-a fost studiată şi, chiar dacă e un fapt din viaţă, n-a fost încă acceptat ca o cunoştinţă ştiinţifică bine stabilită.

Pentru filosofia materialistă, totul se opreşte aici, la procesul fizico-chimic. Dar, pentru ochii care pot să pătrundă mai profund şi pentru o conştiinţă superioară, cu o perspicacitate mai mare, procesele fizice şi reacţiile chimice, care sunt fenomene ce au loc în materie, precum şi procesele gândirii şi ale vieţii spirituale şi emoţionale formează un tot. Noi îl numim unicitate în viaţa divină integrală, în timp ce alţi învăţaţi, cu idei mai avansate, eliberaţi de fanatismul materialist, îl numesc monism psiho-fizic.

Lumea actuală manifestă o deschidere insuficientă, de aceea, în cadrul limitat al cunoştinţelor contemporane, fenomenele observate în natură se interpretează unilateral şi într-o manieră eronată. Totuşi, va veni o zi în care aceste fenomene se vor reuni ca să formeze un tot. Cercetătorii vor fi obligaţi să recunoască multe dintre faptele pe care le resping în zilele noastre, fie din lipsă de perspicacitate, fie din cauza unor

păreri preconcepute. Aceleaşi fapte vor căpăta atunci un aspect cu totul diferit. În acele timpuri, ştiinţa şi adevărurile vieţii vor fi unul şi acelaşi lucru. Aşa cum, în zilele noastre, omul poate fi cunoscut prin lucrările anatomistului, fiziologului, histologului şi chiar ale psihologului luate împreună, nu aplicate separat, noi putem să ajungem la adevărurile naturii vii nu urmând cărările separate ale diferitelor discipline ştiinţifice, ci reunind într-un tot rezultatele obţinute de toate aceste ştiinţe. Astfel se va îndrepta omul din viitor spre cunoaşterea lumii.

Dacă un om cu posibilităţi limitate, care nu-i permit să pătrundă în profunzimea marilor probleme ale vieţii, un om care nu ştie că există dimensiuni ce îi sunt inaccesibile, dacă un astfel de om creează o filosofie, aceasta s-ar ridica foarte puţin deasupra nivelului vieţii animalelor. Oare se întâmplă rar ca un astfel de «sistem filosofic» să devină un principiu fundamental obligatoriu pentru toată lumea?

Natura vie şi raţională nu-i permite nimănui să aducă atingere legilor ei. Dacă este adevărat că tot ce este conţinut în univers se găseşte şi în om, atunci forţa directoare care veghează la implementarea legilor în Marele Univers va veghea şi la implementarea lor corectă în «micul univers». Dacă are loc o încălcare oarecare a acestor legi, sarcina omului este s-o repare. Într-un astfel de caz, rugăciunea se prezintă ca o forţă de restabilire. Rugăciunea este un apel al sufletului adresat lumii raţionale ca să trimită «muncitori» specializaţi în repararea defectelor «instalaţiei» noastre. Dacă aceste defecte nu sunt reparate, îşi fac apariţia bolile. Când vi se întâmplă să fiţi bolnavi, nu vă întrebaţi care e cauza, ci verificaţi-vă starea gândurilor şi sentimentelor. Cum să vă simţiţi bine când păstraţi în voi atâtea gânduri şi sentimente negative? Ele sunt ca rugina care roade fierul.

«Să fiu eu bine! Altceva nu mă interesează!», zice ignorantul care nu cunoaşte legile unicităţii. Noi răspundem: Ca să fii bine, trebuie ca şi ceilalţi să fie bine. Oamenii nu ştiu că seamănă cu vecinii care cultivă grădini. Dacă apa curge în canalul uneia dintre grădini, va curge şi în cealaltă grădină. Dacă viaţa aproapelui nu merge bine, nici a noastră nu va merge bine, iar omul va avea şi mai puţine motive să creadă că viaţa lui va merge bine dacă el însuşi este cauza nefericirii aproapelui. Dacă ar putea să vadă în ce măsură destinele le

sunt legate unele de altele, oamenii ar fi extrem de prudenţi în tot ce întreprind.

Paginile istoriei sunt pline de lupte pe care oamenii le-au purtat, din cele mai vechi timpuri, pentru eliberarea lor. Totuşi, ei nu ştiu că adevărata eliberare vine doar după ce cunoaştem Adevărul. El este singura cale ce duce la libertate. Orice altă libertate în afara Adevărului este o nouă sclavie.

Într-un oraş unde există o instalaţie comună de încălzire sau de iluminat, dacă un locuitor nechibzuit, în urma unor sentimente urâte pe care le are faţă de vecin, deteriorează conducta de aducţiune a apei calde sau a curentului electric, nici în locuinţa lui nu va mai fi nici lumină, nici căldură.

Aşa cum acestui ignorant citadin nu-i este clară această relaţie, nici relaţia dintre diferiţii indivizi şi destinul fiecăruia dintre ei nu le este clară celor ignoranţi în privinţa vieţii spirituale.

Să luăm lecţii de la natura vie. Asimilaţi-i legile sublime şi irevocabile; să ştiţi că sunt asemănătoare cu legile care guvernează viaţa spirituală a omului. Studiul constă într-o meditaţie permanentă, în aplicarea a ceea ce a fost învăţat şi, de asemenea, în ajutorul dezinteresat acordat aproapelui nostru”.

O SCRISOARE A MAESTRULUI

Am avut ocazia să aud într-o zi dorinţa exprimată de unul dintre prietenii noştri de a se redacta un text care să cuprindă, într-o formă concisă şi clară, semnificaţia, conţinutul şi forma învăţăturii transmise de maestru.

Într-o zi, examinând copii ale unor scrisori autentice ale maestrului adresate unora dintre prieteni, am găsit o scrisoare care răspundea exact acelei dorinţe: o definiţie concisă, o sinteză a esenţei învăţăturii sale, aşa cum el însuşi preciza; o reproducem integral.

Varna, 26 august 1917

Către toţi prietenii

Izvoarele trebuie să ţâşnească, râurile trebuie să curgă, omul trebuie să reflecteze, să raţioneze şi să împlinească voinţa Tatălui său din Cer. Voinţa lui să fie lege pentru el. Şi voinţa Domnului, cuvântul Lui, scop pentru el. Multe frunze vor cădea, multe coji se vor desprinde până când sufletul va ajunge la perfecţiune.

Fie ca Dumnezeu să vă călăuzească cu Duhul Lui, să vă arate înlăuntrul vostru ce e bun şi drept în faţa Lui. V-am transmis o învăţătură a lui Hristos, o învăţătură de viaţă, nu un sectarism, ci o învăţătură de înţelepciune şi de iubire care poate să refacă viaţa în integralitatea ei.

Dumnezeul despre care vă vorbesc trăieşte în întreaga natură, acţionează în toate fiinţele. Vorbeşte în interiorul fiecărei inimi. Îi păstrez învăţătura, îi împlinesc voia, îi ascult Duhul Sfânt şi-mi găsesc bucuria în cuvântul Lui viu.

Ce har ar fi pentru oameni dacă ar înţelege limbajul lui Dumnezeu şi ar crede că sunt fraţi, nu duşmani! Dacă şi-ar împărtăşi durerile şi bucuriile! Se apropie ceasul în care va răsuna glasul Cerului. Pacea fie cu voi şi aveţi răbdare! Va învia, va retrăi şi, în viaţă, vor fi o singură turmă şi un singur păstor.

Fie ca binecuvântarea Tatălui lui Hristos să coboare de sus asupra tuturor celor care îl cheamă, în orice loc şi în toate timpurile!

P.C. Deunov

GÂNDURILE MAESTRULUI DESPRE IUBIRE

Iubirea este unul dintre principiile constitutive ale Celui ce n-are început, ale sublimului Creator. Această Iubire, care ne-a scos din neant, ne va face să ne întoarcem în braţele deschise ale Cerului cu inima plină de Iubire de Dumnezeu.

În multe şcoli oculte din Antichitate, calea Iniţierii a fost calea înţelepciunii, dar Iniţierea prin Iubire sau, aşa cum se numeşte, Iniţierea prin Hristos este cea mai măreaţă. De aceea, Şcoala Maestrului Frăţiei din Bulgaria este una care se poate numi Şcoala Iubirii.

O sarcină foarte importantă i-a fost încredinţată fiecăruia dintre cei care s-au născut pe acest Pământ pentru ca naşterea, viaţa şi moartea lor să nu fie zadarnice. Această sarcină este să înţeleagă Iubirea care a dat naştere lumii întregi şi acţionează în

ea. Dacă reuşim să ajungem la asta, păşim deja pe calea care duce la foarte binevoitorul, răbdătorul şi minunatul Tată, ce ne aşteaptă cu acea Iubire pentru care Hristos a zis: „Eu şi Tatăl suntem Unul”.

Nu există altă temă care să fi preocupat mai mult mintea tuturor creatorilor în literatură, filosofie şi arte, decât tema Iubirii. Totuşi, Iubirea despre care se vorbeşte în această lucrare nu este aceea pe care oamenii au redus-o la formele banale ale vieţii zilnice. Aşa cum ne este prezentată aici, ea luminează altfel viaţa. Are limite incomensurabile, îmbrăţişează întregul univers, trece prin toate lumile, triumfă în sufletul omenesc şi se manifestă ca voinţă primordială a Creaţiei.

IUBIREA PE CARE TREBUIE S-O CUNOAŞTEM

„Există o singură cale ce duce la perfecţiune şi ea este accesibilă tuturor fiinţelor din întregul univers: calea Iubirii. Urmând această cale, ele vor ajunge la ea cel mai uşor, iar perfecţiunea este scopul Creaţiei. Dacă un om rosteşte undeva cuvântul Iubire, cel care îl aude trebuie să ştie că acest cuvânt sfânt înseamnă a te apropia de Dumnezeu. Toate celelalte căi care duc la El sunt presărate cu pericole, dar lucrul principal este că nicio altă cale, în afară de cea a Iubirii, nu ne fereşte de cel mai mare pericol: orgoliul.

Este sublim să concepem ce este Iubirea. Iubirea este o forţă sfântă. Ea a creat şi susţine viaţa. Iubirea a dat naştere universului, ea este generatorul a toate. Tot ea ne va chema din nou în împărăţia minunată, inexprimabilă prin limbaj omenesc, acea împărăţie de unde am provenit cândva. De aceea, nu putem să numim întotdeauna prin cuvântul Iubire acele înfiorări care agită suprafaţa naturii omeneşti. Încă nu este Iubirea despre care vorbim aici. Este o stare din Creaţia pământeană prin care Dumnezeu îi pune la încercare pe oameni”.

*

* *

„Încă netreziţi din somnul adânc şi înşelător al iluziei, oamenii cred că sufletele slabe, sentimentale, necombative vorbesc despre Iubire. Dimpotrivă, Iubirea este o forţă foarte puternică. Nu putem să ne trăim întreaga viaţă fără s-o simţim cât de cât. Trăim pentru Iubirea care decurge din El, Sublimul

Spirit Universal; murim pentru această Iubire şi înviem din nou pentru Ea. Vă vorbesc despre Iubirea care vindecă toate rănile. Dacă omenirea continuă să trăiască în infirmităţi, dezordine şi războaie, aceasta arată că n-a înţeles încă această Forţă Divină. Dacă ar fi înţeles-o, Iubirea ar fi vindecat-o de toate suferinţele.

«Şi suferinţa noastră se va transforma în bucurie.» Aceste cuvinte din Sfintele Scripturi poartă în ele ce am spus înainte.

Toate eforturile noastre din viaţă sunt inutile, zadarnice şi jalnice dacă nu cunoaştem Iubirea. Şi, când vom muri, Iubirea ne va face nemuritori, căci moartea nu poate să ajungă până acolo unde ajunge Iubirea".

*

* *

„În ciuda tuturor eforturilor pe care le veţi face ca să înţelegeţi Iubirea în mod speculativ, nu veţi reuşi s-o închideţi în gândirea voastră şi s-o îmbrăcaţi cu noţiunile voastre. Multe neînţelegeri pot să acopere ceea ce vreţi să spuneţi despre ea, multe imagini false şi superstiţii ridicole pot să întindă o cursă raţiunii voastre. Să ştiţi că Iubirea este mai sublimă decât tot ce v-aţi putea imagina. Noţiunile vieţii voastre zilnice nu acoperă nici măcar una dintre calităţile ei. Să ştiţi că este mai presus de orice, că dă naştere vieţii şi guvernează lumile, de la cel mai mic furnicar până la cele mai înalte ierarhii din lumea îngerilor".

*

* *

„Cum poate să-L cunoască omul pe Dumnezeu şi să discearnă ceva din Entitatea Sa nelimitată? Asta depăşeşte posibilitatea raţiunii omeneşti. Singurul lucru posibil nouă este să iubim. Ce puteţi discerne despre Sublima şi Raţionala Cauză dacă nu urmaţi calea Iubirii, singura cale accesibilă vouă? Prin iubire vă aflaţi în procesul evoluţiei, aţi depăşit stagnarea din neant. Vă amintiţi de acel loc în care Hristos - întruchipare într-o formă omenească a Iubirii divine - a zis: «Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa».

Cei care vor să dobândească Iubirea - Iubirea divină despre care vorbim - trebuie să realizeze o performanţă interioară. Aceasta constă în a-i ierta pe cei care nu îi iubesc şi care le aduc prejudicii. Dacă nu pot să îndeplinească acest act de eroism greu, dar salvator, trebuie să ştie că n-au ajuns încă la nimic în cunoaşterea Iubirii. Nicio ştiinţă, nicio magie, nicio şcoală, nicio

incantaţie sau formulă nu le poate veni în ajutor. Iată cum vine Iubirea - calea cea mai accesibilă ce duce la evoluţia sufletului - după realizarea acestei victorii interioare”.

*

* *

„Uneori aud spunându-se: «Cel ce mă iubea nu mă mai iubeşte!». Aşa ceva este de neconceput pentru Iubirea divină. Aceasta nu trece niciodată. Dacă se întâmplă aşa, o iubire care a trecut, atunci nu despre acea iubire vorbim aici”.

*

* *

„Nu spuneţi că *nu aveţi nimic de iubit.* Când treceţi pe lângă un izvor, o floare sau un pom fructifer, opriţi-vă un moment şi căutaţi frumuseţea din ele. În fiecare lucru există frumuseţe şi sens. Ochii celui care iubeşte văd diferit. Văd ce e frumos în om şi chiar în toate animalele. Iubirea acoperă totul cu lumină şi eliberează omul de orice prejudecată şi de orice teamă. Încercaţi. Începeţi prin a vă ocupa de o plantă, fertilizaţi terenul şi udaţi-l. Floarea însăşi vă va arăta cât de mare e iubirea voastră”.

*

* *

„În Iubire nu există nici îndoială, nici contradicţie, în Iubire, totul e clar şi categoric. Dacă există discuţii între credincioşi, chiar de aceeaşi religie, aceasta arată că n-au ajuns încă în lumina Iubirii, care exclude contradicţiile. Nu spun că discuţia e ceva rău, dar în Iubirea lui Hristos, adică Iubirea lui Dumnezeu, ea devine inutilă”.

*

* *

„N-are nicio importanţă ce post ocupaţi şi ce rol jucaţi în arena vieţii. Puteţi să fiţi preoţi, militari, scriitori, profesori, filosofi sau oameni de stat. Puteţi să fiţi funcţionari, sau simpli muncitori, sau meşteşugari. Dacă aşezaţi Iubirea la baza vieţii voastre, ce veţi face va fi binecuvântat. Dacă purtaţi în voi Iubirea, chiar dacă nu faceţi decât să curăţaţi ceapă, veţi fi mai valoroşi decât cel ieşit de la cele mai mari universităţi. Căci a-ţi face munca fără iubire... lipsa Iubirii este iad.

Cerul va îngădui ca toate teoriile, curentele, doctrinele, regimurile şi sistemele filosofice să defileze pe scena vieţii. Dar,

dacă vin fără Iubire, vor eşua. Timpul le va birui şi omenirea le va uita. Îşi vor lăsa eşecurile, pe care alţii vor fi obligaţi să le repare. Dacă cei bogaţi, cei puternici şi notabilităţile vor guverna fără iubire, lumea va deveni una a suferinţelor. Dacă cei săraci, nevoiaşii şi cei cărora le este foame vor guverna fără iubire, nu vor ameliora cu nimic lumea. Ea va continua să rămână un iad, căci iad este locul unde Iubirea lipseşte”.

*

* *

„Fântâna ne dăruieşte apa ei venită din belşug din munţi, în acest caz, Iubirea lui Dumnezeu faţă de noi se manifestă sub o formă materială: apa care ne domoleşte setea. În creaţia materială este întruchipată o idee divină. Hrana pe care o acceptăm este un sacrificiu făcut de bunăvoie de natură şi cu Iubire”.

*

* *

„Când cineva ia cheia portativului muzical, violonistul nu poate să cânte corect. Cheia care dă un sens portativului vieţii şi fără de care chiar vioara celui mai mare interpret tace se numeşte *Iubire”*

*

* *

„Aud spunându-se: «O, mi-am pierdut prima iubire!». Profesori, filosofi, mame şi taţi zic asta. În aceste cuvinte se ascunde o neînţelegere, dat fiind că iubirea nu poate fi nici «prima», nici «a doua». Dacă o persoană vorbeşte despre prima ei iubire, asta înseamnă că a avut o a doua. Din moment ce a avut o a doua, n-a avut-o pe prima.

Iubirea este una şi indivizibilă. Este veşnică. În realitate, Iubirea ar trebui să fie starea permanentă a sufletului omenesc, dar oamenii au intervenit brutal cu sentimentele lor egoiste şi au încercat să corecteze ceva în legile sfinte ale naturii.

Iubirea despre care vorbim aici va fi necesară oricărui om ca să treacă din împărăţia morţii în împărăţia nemuririi. Traversând acest ocean, ambarcaţiunea cu care călătorim se va clătina în mod inevitabil, dar Iubirea ne va da puteri şi rezistenţa necesară ca să rezolvăm problema.

Oamenii nu bănuiesc şi nici măcar nu-şi pot imagina cum ar arăta Pământul dacă toţi ar începe să-L iubească pe Dumnezeu. Nu s-ar putea găsi rai care să rivalizeze cu un astfel de Pământ”.

*

* *

„Despre Dumnezeu nu pot să dau nicio definiţie, doar cuvintele următoare: Iubire fără degradare, cunoaştere fără erori, libertate fără limitări. Dacă nu-L cunoaşteţi în acest fel pe Dumnezeu, veţi cădea, probabil, în superstiţie şi fanatism”.

*

* *

„Printre aşa-zişii *oameni spirituali* există unii a căror lene a inventat tot felul de căi ca să ajungă cu rapiditate la pretinsa *mântuire.* «îl iubim pe Dumnezeu», spun ei. «Nu este de ajuns ca să fim siguri că am îndeplinit tot ce este necesar pentru mântuirea noastră?» într-adevăr, nu e nimic mai facil decât să zicem că-L iubim pe Dumnezeu. Problema e că acest facil trebuie să fie precedat de ce e mai dificil: să ne iubim aproapele şi apoi, prin eroism, să ne iubim chiar duşmanii.

Şi, astfel, să-L iubim pe Dumnezeu este posibil când am îndeplinit ce este mai greu, şi anume să ne iubim aproapele şi să-i iubim pe duşmanii noştri”.

*

* *

„Când a făcut din Iubire singura lege a vieţii sale, omul a intrat în cea mai frumoasă dintre Biserici. A devenit tolerant cu toate religiile şi toate Bisericile, dar numai atunci i s-a desluşit ce nu înţelesese înainte în Biserică.

Formele, ritualurile, misterele şi canoanele capătă sens doar prin Iubirea de Dumnezeu”.

*

* *

„Ce conţinut îi daţi noţiunii de *viciu?* Dacă mă întrebaţi ce este un *viciu,* vă voi răspunde: Viciul este un rod al lipsei de iubire. Dacă într-o acţiune va exista o iubire sinceră şi dezinteresată, această Iubire va spăla petele fiecărei acţiuni”.

„Ce este Cerul? Cerul este greu de înţeles dacă trebuie să fie explicat cu perfecta cunoaştere a celor care îl populează. Pentru noi, oamenii care trăim pe Pământ, există o cale mai

uşoară: Cerul este acel loc de pe Pământ unde oamenii trăiesc în Iubire şi înţelepciune. Tot restul se numeşte iad”.

*

*   *

„Gama vieţii oamenilor din prezent este minoră. Oamenii au trăit mult timp în ea. Au învăţat-o bine şi au rămas specialişti în ea. Dar acum a venit vremea ca omul să înţeleagă gama majoră. Nimeni n-o cunoaşte, deoarece întreaga ştiinţă contemporană n-a gustat nici măcar dintr-un fruct al Iubirii divine.

Când zic *gamă majoră,* nu trebuie să se înţeleagă literal gama majoră din muzică. Este doar o comparaţie. Gama majoră a Iubirii este cu totul altceva. În structura sa maiestuoasă dispar toate durerile, ezitările şi tenebrele. Melodiile ei etalează frumuseţea şi imensitatea lumii, pe care oamenii le-au căutat dintotdeauna în gama minoră a întristării.

Doar cel care intră în gama majoră îmi va înţelege cuvintele”.

*

*   *

„«Mă iubeşti?» Este o întrebare pe care o putem numi *maşinală* şi pe care nu trebuie s-o punem. A-i pune cuiva această întrebare e ca şi cum i-ai spune unei lumânări aprinse: «Mă luminezi?». Din moment ce vedeţi literele la lumina lumânării, înseamnă că vă luminează.

Cine luminează nu vorbeşte. Cine iubeşte nu vorbeşte.

Nu puneţi întrebări maşinale şi nu provocaţi răspunsuri maşinale”.

„Există familii ai căror membri trăiesc în înţelegere mulţumită luminii pe care o are unul dintre ei. Dacă acesta din urmă părăseşte casa, apar imediat dizarmonii şi întuneric.

Există popoare care au trăit mulţumită iubirii unui singur om. Întregul entuziasm, întreaga energie şi solidaritate provin de la el. El a făcut să coboare din bolţile cereşti ale Duhului Sfânt un dar divin. Dacă acest om ar pleca, pentru acest popor asta ar însemna lipsa iubirii şi întunericul”.

*

*   *

„Dacă aveţi Iubire, nu vă temeţi de cutremurele exterioare. Nu vă vor afecta baza. În absenţa Iubirii, sunteţi în pericol”.

*

*   *

„Nu întrebaţi cum să-L slujiţi pe Dumnezeu. Chiar dacă ajutaţi o furnică să iasă din apa în care a căzut, aţi început deja să-L slujiţi pe Dumnezeu. Să nu credeţi că vă reduceţi demnitatea dacă faceţi asta”.

*

*   *

„Când sunt întrebat de ce fac oamenii păcate, răspund: «Pentru că Dumnezeu iubeşte oamenii şi i-a lăsat liberi».

Când sunt întrebat de ce oamenii fac bine, răspund: «Pentru că Dumnezeu iubeşte oamenii şi i-a lăsat liberi»“.

*

*   *

„Nu e deloc rău ca oamenii să se îndrăgostească unul de altul. Răul apare atunci când ei devin prea posesivi şi încep să se limiteze, până când cad într-o adevărată sclavie. Lăsaţi persoana care vă iubeşte să dorească ea însăşi să nu se despartă de voi. Lăsaţi iubirea care se bucură de libertate să aleagă singură şi să-şi impună jugul, care este cel mai plăcut dintre toate.

Apostolul Pavel i-a zis lui Hristos: «Plăcut e jugul Tău!»“.

*

*   *

„Omul care trăieşte în Iubirea de Dumnezeu nu poate să se oprească şi să spună că nu mai iubeşte nimic şi pe nimeni. Oare fluviul Mississippi, care îşi urmează cursul, s-ar putea opri brusc şi ar putea zice că din acel moment nu va mai curge?”

*

*   *

„Vă voi dezvălui un secret dintre secretele spirituale. La prima vedere, e cunoscut. Dar nimeni n-a pătruns până în adâncul profunzimii sale şi nu-i cunoaşte dinamismul interior. Secretul este: Niciun om nu poate deveni mare dacă oamenii nu-l iubesc. Niciun om înţelept nu poate deveni mare dacă elevii lui nu-l iubesc. Niciun om de stat nu poate să devină mare dacă poporul se teme de el şi nu-l iubeşte”.

*

*   *

„Când aveţi o suferinţă, nu spuneţi că în lume nu există Iubire şi că cerul v-a părăsit. Nu. Acea suferinţă este degetul violonistului care apasă pe coardă într-un loc anume, ca să scoată de la voi un anumit ton al simfoniei vieţii”.

*

* *

„Cel care iubeşte arde în vatră, în timp ce oamenii pe care îi iubeşte sunt aşezaţi de jur împrejur şi primesc acea căldură reconfortantă. Va veni o zi în care cei care au fost iubiţi vor intra în vatra Iubirii ca să dea căldură şi viaţă celorlalţi. Aceasta înseamnă că vor începe să vă iubească şi că veţi începe să-i iubiţi”.

„De câte ori oamenii vi se par posomorâţi, de câte ori lumea din jur vi se pare ostilă? Există zile şi ore în care viaţa îşi pierde sensul, când trecem prin clipe de deznădejde.

Dacă, în astfel de ceasuri, puteţi să treziţi în voi Iubirea pentru Dumnezeu, chipurile tuturor oamenilor din jur vor deveni pentru voi frumoase şi amabile. Lumea vi se va părea prietenoasă şi familiară, iar suferinţa voastră se va transforma în bucurie”.

*

* *

„Când sunt tineri, oamenii spun că e prea devreme ca să înceapă să-L iubească pe Dumnezeu, deoarece sunt atraşi de ispitele acestei vieţi. Absorbiţi astfel de jocul iluziilor, îmbătrânesc şi atunci spun că este deja târziu, căci sunt obosiţi şi aşteaptă moartea”.

*

* *

„Eretic este cel ce nu-L iubeşte pe Dumnezeu. Doar cel care îl iubeşte pe Dumnezeu este credincios adevărat”.

*

* *

„În zilele noastre, încă trăiesc creştini care cred în Dumnezeu şi în Hristos, dar care, când este necesar, îşi pun baioneta la puşcă, întorc mitralierele şi tunurile împotriva fraţilor lor şi trag o salvă devastatoare asupra oraşelor şi satelor”.

*

* *

„Dacă vă veţi ruga la Dumnezeu fără Iubire, veţi începe să semănaţi cu acei cerşetori inoportuni care cer cu un fel de înverşunare şi care, din acest motiv, nu primesc nimic”.

*

*   *

„Prin ce se deosebeşte Dreptatea lui Hristos de cea a *Vechiului Testament?*

Răspunsul este dat în textul Evangheliilor, unde se spune că muncitorii care au venit în cel de-al unsprezecelea ceas au primit acelaşi salariu ca acela plătit celor care veniseră de dimineaţă”.

*

*   *

„Dacă pana poetului dezbină şi face oamenii haini, în timp ce sapa agricultorului îi apropie frăţeşte, sapa este de preferat penei”.

*

*   *

„Dacă şcoala în care vă faceţi studiile vă îndepărtează de Dumnezeu, acea şcoală nu aparţine luminii, ci întunericului”.

*

*   *

„Să luptăm fără să ucidem!”

VI. CONVERSAŢII CU MAESTRUL (Întrebări şi răspunsuri)

CONVERSAŢIA 1

Era una dintre acele zile de primăvară când ne simţim permanent cuprinşi de o emoţie radioasă. Aceasta vine de peste tot şi, probabil, mai ales de la frumuseţea somptuoasă a copacilor înfloriţi în momentul în care nicio petală din florile lor parfumate n-a căzut încă. Profunzimile cerului, de un albastru pur ca de cobalt, alungau contradicţiile din mintea omului, acest veşnic rătăcitor printre probleme insolubile.

Un grup de discipoli se reunise sub adăpostul de formă alungită de pe pajiştea de la Izgrev. Toţi membrii lui ascultau, într-o tăcere totală, răspunsurile maestrului, care cădeau ca nişte seminţe salutare în sufletele auditorilor dornici de cunoaştere şi de lumină.

Un discipol punea întotdeauna întrebări.

Discipolul: Care este cel mai mare număr, conform ştiinţei divine secrete? Se găseşte el în seria de numere infinit de lungă, sau sfârşeşte cu noţiunea de infinit?

Maestrul: Cel mai mare număr este Unu. Este atât de mare, încât universul nu e în stare să-şi asume un al doilea Unu, doar pe cel care există deja.

Discipolul: Dar nu ştim că există un număr atât de mare de lucruri în lume şi că fiecare lucru este într-un fel o unitate, de unde rezultă că numerele cresc permanent? Nu este adevărat că în astronomie unitatea de măsură creşte fără încetare şi poate să ajungă la limitele cunoştinţelor omeneşti?

Maestrul: Ceea ce spui acum este una dintre multele aparenţe în mijlocul cărora rătăceşte imperfecta cunoaştere omenească a adevăratei realităţi. Încearcă să-ţi reprezinţi infinitul lui UNU şi că toate multitudinile fac parte din el. Numerele care urmează după UNU - doi, trei, patru, cinci şi următoarele - au fost obţinute prin divizarea lui UNU. Când spunem „doi”, copilul înţelege două nuci sau două mere, dar înţeleptul înţelege două părţi din UNU. Aşa stau lucrurile, căci UNU nu se va repeta niciodată.

Discipolul: Dacă lucrurile stau astfel, cum s-au format operaţiile aritmetice, dacă în Creaţie este doar UNU?

Maestrul: în evoluţia sa, omul a creat mii de feluri de operaţii şi de combinaţii cu părţile lui UNU, dar matematicienii trebuie să ştie că prima şi unica operaţie aritmetică la care se pretează UNU este împărţirea. Floarea, pasărea, leul, ca şi omul, au ieşit dintr-un ou mic, fecundat prin impulsul creator al naturii, şi universul întreg a ieşit dintr-o sământă mică fecundată de gândirea Creatorului.

Discipolul: Mi se pare că încep să înţeleg ceva din aceste explicaţii.

Maestrul: La fel ca tine, toţi discipolii vor înţelege ceva din Adevărul Sublim mai ales dacă vor medita mai mult, însetaţi de cunoştinţe, asupra a ceea ce au învăţat despre cuvinte şi despre viaţă.

Discipolul: Meditez asupra a multe lucruri, dar mi-e greu încă să le înţeleg pe cele aflate în afara lucrurilor zilnice şi pe cele pe care filosofii le numesc transcendentale, iar matematicienii, iraţionale.

Maestrul: Ceea ce este transcendental, din cauza raţiunii prin care rezolvăm problemele zilnice de pe Pământ, este o realitate pentru o altă raţiune, încă netrezită la oamenii din această lume. Tot aşa, mărimile iraţionale pe Pământ sunt raţionale pentru o altă lume, care este mai elevată decât cea în care trăim. Mărimile incomensurabile ale matematicienilor corespund şi ele unor realităţi realizate, pentru care unitatea de măsură este aceeaşi ca aceea de aici, dar pe care n-o putem concepe în mod desăvârşit.

Discipolul: Când încep să reflectez asupra a ceea ce mi se pare că ştiu şi când compar asta cu întrebările pe care mi le pun şi la care nu pot să răspund, îmi devine clar că ceea ce nu ştiu este un munte enorm, în timp ce ceea ce cred că ştiu este cât bobul de mei. De exemplu, uneori, nu ştiu de ce sufăr şi de ce oamenii suferă, pe când bucuriile sunt atât de mici şi de scurte.

Maestrul: Deoarece ai adus vorba despre bucurie şi durere, o să vă spun că ele sunt stări schimbătoare, nu constante. Omul trece de la o stare la alta după legea ritmurilor şi fără să cunoască această lege. Oamenii suferă deoarece cred că această lume a fost creată doar pentru plăceri. Toţi cred că această lume a fost creată doar pentru plăceri, că oamenii sunt buni şi că Dumnezeu e nedrept şi crud cu lumea. Oamenii se pot obişnui greu cu ideea că suferinţele sunt necesare pentru

evoluţia sufletului şi că, din punct de vedere spiritual, ele fac munca constructivă cea mai utilă.

A urmat o tăcere prelungită. Un suflet pe deplin trezit şi o altă viziune, provenită de la un ochi interior, ar fi putut să prindă şi să zărească valul ascendent şi luminos al gândului pe care maestrul îl dirija spre lumile invizibile, dar discipolul dornic de cunoaştere era grăbit. Nu voia să lase să treacă niciun minut din timpul care se scurgea în proximitatea maestrului şi se întreba cum avea să înceapă să vorbească despre una dintre acele probleme care-l interesau atât de mult.

Discipolul: Este adevărat că toate schimbările care se produc în starea sufletească a omului au repercusiuni asupra stării sale fizice? Şi, dacă este aşa, medicina din zilele noastre ar trebui să caute cauzele tuturor bolilor în perturbarea echilibrului planurilor situate deasupra planului fizic, ca, de exemplu, planul emoţional (astral) sau cel al gândirii (mental) al omului.

Maestrul: Observatorii mai atenţi - medici sau psihologi - au remarcat legătura care există între una şi cealaltă şi au loc deja mai multe discuţii despre influenţa mentalului asupra fizicului. Pentru unii, însă, totul este doar o afirmaţie care, deşi adevărată, nu este încă la fel de evidentă ca pentru cei care au deschişi ochii spirituali. Cei ce sunt iniţiaţi în procesele care au loc în lumile de dincolo de lumea materială ştiu că o > perturbare a armoniei câmpului de forţe care învăluie corpul omului este întotdeauna însoţită de o perturbare a funcţiilor organismului. Să spunem fără ocolişuri că procesele fiziologice depind direct de schimbările provocate în acest câmp, aura, care este centrul acestor forţe numite curenţi biologici. Cei ce sunt iniţiaţi în ştiinţele spirituale ştiu că acest câmp (pe care-l putem compara, deşi în mod inexact, cu câmpul electromagnetic care se formează în jurul unui conductor prin care trece un curent, în care este introdus corpul fizic) depăşeşte cu câţiva centimetri (chiar cu câţiva decimetri uneori) contururile corpului omenesc. Pentru ochii care văd, acesta reprezintă o planşetă sau un ecran pe care sunt înregistrate toate funcţiile organismului.

Discipolul: Oare sensibilitatea acestui câmp este atât de mare?

Maestrul: în privinţa sensibilităţii, nu numai a corpului invizibil, ci şi a organismului unor persoane, vă voi da un exemplu luat din homeopatie.

Discipolul: Ce este homeopatia?

Maestrul: Homeopatia este o metodă terapeutică ce constă în tratarea bolnavilor cu ajutorul unor remedii în doze infinitezimale. Remarcabil în această terapie este că, pentru a putea să devină eficientă, doza trebuie să fie sub un anumit minim. Una dintre modalităţile de obţinere a unei astfel de doze infinitezimale este următoarea: dacă într-un recipient cu capacitatea de 1 litru, turnăm apă pură şi apoi adăugăm o picătură dintr-o tinctură-mamă, cum ar fi permanganatul de potasiu, după ce se va agita apa, această picătură se va repartiza pe moleculele de apă şi vom obţine o soluţie de 1 la 1.000 (1:1.000), cu condiţia ca picătura să aibă un volum de 1 cm^3. Dacă, într-un alt litru de apă pură turnăm o picătură din prima soluţie, vom obţine o diluţie de 1:1.000.000. Homeopaţii susţin că o astfel de combinare de diluţii trebuie să se facă până la de 30 de ori ca să se obţină o doză homeopatică potrivită terapiei homeopatice. Am luat ca exemplu terapia homeopatică pentru ca voi să vedeţi ce importanţă pot să aibă pentru tratament micile cantităţi de substanţă şi, de aici, să deduceţi importanţa micilor idei care ne pătrund, conştient sau nu, în conştiinţă. Ele sunt mult mai eficiente decât ideile caracterizate ca fiind „mari”. A avea în tine însuţi mica idee homeopatică, a-ţi ordona propria viaţă este mai util şi mai accesibil decât a ordona lumea. Vă voi spune că repunerea în ordine a lumii, despre care oamenii vorbesc atât de des, nu este o sarcină omenească. Omului i s-a dat sarcina să-şi pună în ordine propria lume şi, făcând asta, să contribuie deja cu ceva la repunerea în ordine a lumii întregi. Dacă omul şi-ar turna în conştiinţă o doză homeopatică de Bine, deşi infinitezimală, şi-ar umple întreaga viaţă. Atunci, lumina din viaţa lui ar spori şi ea, iar starea sa de sănătate s-ar consolida. Binele ameliorează sănătatea. Dar, dacă ar turna o doză infinitezimală de Rău, atunci acesta din urmă ar creste şi s-ar forma un iad care i-ar distruge întreaga viaţă.

Discipolul: Ce interesant şi important e tot ce spuneţi!

Maestrul: Alungaţi de la voi orice gând rău, ca să nu se transforme în fantomă. Lăsaţi-vă gândurile rele să moară de foame, ca să nu vă otrăvească viaţa.

Discipolul: Câte adevăruri utile învăţăm în foarte scurtul timp petrecut împreună!

Maestrul: Dar cât timp şi câtă muncă sunt necesare ca să transpui aceste adevăruri în viaţă!

Discipolul: De ce cuvântul, care are o putere transformatoare atât de mare şi prin care omul este superior regnului animal, nu este capabil imediat şi fără obstacol să transforme concepţiile greşite ale omului? Oare nu este cuvântul cea mai puternică armă?

Maestrul: Când se incarnează pe Pământ, sufletele omeneşti cad imediat în puterea iluziilor şi a sugestiilor. Forţele întunericului, care au sarcina să se opună evoluţiei, creează atât iluziile, cât şi sugestiile negative. Nu uitaţi că sugestia este o calitate omenească. Omul care îi cedează sugestiei poate să întâlnească pe cineva care are o mai mare capacitate de sugestie şi de la care poate să adopte idei ce-i vor stânjeni dezvoltarea corectă. Cea mai mică i-ar frâna evoluţia. Din aceste motive, fiinţele luminoase au sarcina de a transforma sugestiile în inspiraţii. Oamenii noi şi îndeosebi discipolii trebuie să treacă de la sugestie la inspiraţie. Inspiraţia este o lege divină. Ea nu vine de la om, ci din lumea superioară. Sugestia poate să fie influenţată de altă sugestie, dar inspiraţia nu poate fi influenţată. E ceva invariabil. De aceea, oamenii care cedează la sugestie nu sunt fermi, în timp ce aceia care sunt inspiraţi sunt fermi şi stabili. Oamenii inspiraţi învaţă totul fără efort, în timp ce oamenii care nu se pretează la inspiraţie trebuie să facă eforturi mari ca să înveţe ceva. Pentru cei inspiraţi, totul devine uşor şi firesc; ei sunt în armonie cu ei înşişi şi cu mediul înconjurător.

Discipolul: Când aud ce ziceţi, sunt din ce în ce mai convins că evoluţia este un proces lent şi dificil. Câte lucruri nu trebuie să depăşim ca să putem pătrunde pe calea spre perfecţiune! Şi de câte obiceiuri căpătate sau moştenite trebuie să ne dezbărăm ca să ne putem numi discipoli!

Maestrul: E ceva adevăr în ceea ce spui, chiar dacă e adevărat doar din punctul de vedere al logicii omeneşti. Este perfect adevărat că trebuie să învingeţi defectele şi obiceiurile

negative, dar cei care conduc evoluţia ştiu că infirmităţile omeneşti sunt cele mai bune condiţii pentru ca forţa omului să se manifeste. Adevăratul şi esenţialul efort pe Pământ este depăşirea lor. Din punctul de vedere al Ştiinţei Divine, infirmităţile şi slăbiciunile omului sunt semnele direcţiei greşite urmate de cursul vieţii lui. Când înţelegi asta, e inutil să te mai lamentezi şi să filosofezi; trebuie să pui stăpânire pe acea apă şi s-o dirijezi spre moara ta, ca să înceapă să-ţi macine grâul. Ştiţi, nu-i aşa, câte pagube poate să provoace un râu care n-a fost canalizat. El distruge semănăturile, casele, provoacă tot felul de nenorociri. Totuşi, aceeaşi apă, călăuzită în canalul morii sau în generatorul unei centrale electrice, ar realiza o muncă de amploare, care ar fi şi utilă. Nimănui nu-i este uşor să lupte cu propriile-i infirmităţi. Nu-i uşor, dar este esenţial şi lumea spirituală apreciază în mod deosebit eforturile celui care se angajează s-o facă. Iar dacă reuşiţi să respingeţi aceste infirmităţi, sunteţi geniali. În viaţă, se pot observa cazuri în care o persoană capătă brusc un anumit obicei caracteristic unuia dintre strămoşi; acest obicei se transformă apoi într-un stăpân brutal nu numai al gândurilor, ci şi al sentimentelor ei. În aceste cazuri, lupta este dificilă, dar, luptând din greu şi cu credinţă în Principiul Divin aşezat în noi şi cu sprijinul ajutoarelor invizibile, omul iese victorios.

Discipolul: în ce sens trebuie să fie dirijate eforturile discipolului, dacă îi este impusă o astfel de luptă?

Maestrul: Fiecare om şi cu atât mai mult fiecare discipol trebuie să aibă o idee divină fundamentală care să-i fie principiul director al vieţii. Orice sugestie, exterioară sau interioară, nu trebuie să întunece strălucirea acestei idei fundamentale. Ea trebuie să fie lumina, măsura şi reperul său de orientare în fiecare lucru din viaţă. Dacă, de exemplu, un prieten vă cere să faceţi ceva pentru el, comparaţi-i imediat cererea cu ideea voastră divină fundamentală. Dacă ceea ce vă cere nu este la unison cu Divinul din voi, refuzaţi acea cerere, făcând tot posibilul ca totul să se realizeze fără să provoace mult necaz, şi faceţi-o cu înţelepciune. Dar, dacă ceea ce vă cere este în acord cu măsura voastră divină fundamentală, faceţi ce vă solicită.

CONVERSAŢIA 2

Discipolul: Când privesc această lume minunată, îmi zic că unul dintre marile daruri cu care Cerul l-a favorizat pe om este văzul. Bineînţeles, există şi alte fiinţe vii care pot să vadă, dar oare văd ele lumea la fel ca noi şi au capacitatea să se bucure de frumuseţea ei? Asta nu mi-e clar.

Maestrul: Ştiinţa contemporană a vorbit mult despre felul în care văd omul şi animalele. Văzul este un proces care depinde atât de structura ochiului, cât şi de procesul psihologic dobândit spontan, care face posibilă, rapid şi fără niciun efort din partea observatorului, atât întoarcerea imaginii, care este inversată pe retina ochiului, cât şi estimarea distanţei ce desparte ochiul de obiectul observat. Explicaţia oferită de fizică pentru aceste acţiuni este exactă. Dar mai e un lucru, pe care nu-l cunosc oamenii din epoca noastră: în afară de lumina fizică, există şi altă lumină, ce provine dintr-o sursă superioară lumii fizice. Sunt pe Pământ indivizi care-i percep senzaţia şi văd forma dublului eteric. Cu ajutorul acestei lumini, percepem deseori şi impresii cât priveşte valoarea intimă, lăuntrică a lucrurilor. Vă voi spune că, în spatele retinei ochiului, există o altă „retină": o plasă minusculă invizibilă pentru ochiul omenesc, care percepe şi imagini din lumea astrală. Astfel, unul în spatele celuilalt, sunt plasate mai multe ecrane de percepţie aflate în relaţie cu lumile superioare. În lumea fizică, cei mai mulţi oameni văd ce le aduce lumina fizică. Dar alţi indivizi au trezită sensibilitatea retinei astrale. Sunt numiţi clarvăzători în astral. Mai rari sunt cei care primesc informaţii din lumea mentală şi cu atât mai puţini cei care sunt în contact cu lumea cauzală, în care fenomenele şi obiectele de pe Pământ sunt doar idei. Discipolii ştiinţei divine trebuie să ştie că, în organismul uman, ca şi în cel al animalelor inferioare, există organe ce nu pot nici să fie văzute la disecţie, nici să fie descoperite în laboratoarele de cercetare. Aceste organe sunt formate dintr-o substanţă care n-are nimic comun cu substanţele fizice. Nu numai în cazul văzului, ci şi în cel al tuturor simţurilor de percepţie, există grade de percepţie legate de planurile superioare. Oricât vi s-ar părea de ciudat şi de incredibil, aceasta este realitatea pentru cei care cred că realităţile

cuprind o gamă mult mai largă decât cea pe care o exprimă lumea fizică. Omul fizic are multe reproduceri pe alte planuri, care şi ele se construiesc şi se perfecţionează cu ajutorul gândurilor, sentimentelor şi acţiunilor noastre din lumea fizică, iar cei ce nu percep dincolo de cele trei dimensiuni n-au nici cea mai vagă idee despre asta. Clarviziunea, telepatia şi claraudiţia, precum şi fenomenele suprasonice şi supraolfactive nu sunt nimic altceva decât percepţii de ordin superior.

Discipolul: De ce vedem oameni cu calităţi bune şi necesare, potrivite sufletelor elevate, care n-au niciuna dintre aceste înzestrări, în schimb ele sunt întâlnite la indivizi care nu fac nicio impresie, nici prin obiceiuri, nici printr-o morală obişnuită? Oare nu e ilogic şi în contradicţie cu aserţiunea că doar o viaţă virtuoasă şi pură duce la dobândirea anumitor capacităţi spirituale?

Maestrul: Ceea ce pentru oamenii obişnuiţi este ilogic şi nedrept este logic şi drept pentru cei care cunosc cele trei legi fundamentale ale ştiinţelor spirituale: evoluţia, reincarnarea şi karma. Există clarvăzători, de categorie inferioară sau mai înaltă, a căror capacitate vine din trecut; în urma unor calităţi moştenite sau dobândite în existenţa actuală, ei s-au degradat intelectual sau moral, fără să fi pierdut totuşi această capacitate. Dacă o folosesc incorect, au de suportat o mare responsabilitate şi, într-o viitoare reincarnare, ea va dispărea. Ca s-o poată obţine din nou, conform căii lungi a evoluţiei, trebuie să revină la o viaţă spirituală pură şi devotată lui Dumnezeu.

Discipolul: Aţi vorbit adineauri despre organe de percepţie invizibile, ataşate de toate simţurile perceptive. În ce fel se manifestă ele la unele persoane?

Maestrul: Aţi auzit, probabil, de mai multe ori că la orbi, ca o compensare a vederii pierdute, auzul devine mai fin şi simţul tactil, mai sensibil. Adevărul este altul. Cei care, din cauze karmice, şi-au pierdut vederea sunt ajutaţi de lumea invizibilă în aşa fel încât în ei se trezesc, până la un anumit grad, organele suprafizice invizibile ale auzului şi ale simţului tactil, despre care e vorba.

Discipolul: Teoria energetică contemporană ne îndeamnă să credem că fiecare activitate a omului, chiar gândirea, este un proces în cursul căruia primim sau consumăm energie. Dacă

este adevărat, limbajul nostru trebuie inevitabil să exercite o influenţă asupra celor despre care vorbim atât cu ajutorul sunetelor, cât şi prin semnificaţia cuvintelor, precum şi prin calitatea curentului de energie. Unde merge energia cuvintelor rostite şi în ce se transformă ea? Această întrebare mi-a venit în minte în legătură cu conversaţia noastră de dinainte. Conform legii conservării şi transformării energiei, ştim că şi cuvântul, ca purtător de energie, ar trebui să se transforme într-una dintre aceste numeroase forme.

Maestrul: Fiecare cuvânt pe care îl rostim, examinat într-un plan spiritual superior, are caracteristici specifice. Există cuvinte fără conţinut. Ele doar mişcă aerul şi au legătură numai cu transformarea fizică în proces energetic. Produc unde acustice care se propagă, se reflectă, se refractă, interferează etc., dar nu poartă nimic din punctul de vedere superior despre care v-am vorbit. Un om poate să pronunţe un cuvânt în feluri diferite. Există cuvinte saturate de sentimente, altele saturate de gândire, altele care poartă trezirea conştiinţei la o nouă viaţă. „Rosteşti cuvinte care poartă viaţă!”, i-a spus Hristos unuia dintre discipoli. Să luăm ca exemplu cuvântul *Iubire.* El poate să fie însoţit de astfel de elemente ale vibraţiilor sale încât, din plan superior, i se poate vedea chiar şi culoarea. Când are culoarea roşie, înseamnă că este însoţit de o senzaţie fizică.

Discipolul: Ce lume ne dezvăluiţi prin aceste cuvinte şi cât de clară ne este acum responsabilitatea pentru felul în care folosim cuvântul! Ne putem gândi la multe lucruri când reflectăm la efectul în culori al cuvintelor şi la consecinţele unui cuvânt.

Maestrul: Poate aţi crezut că felul în care se pronunţă un cuvânt nu are importanţă. Discipolul care a păşit în mod conştient pe calea evoluţiei trebuie să se străduiască să pronunţe cuvintele în aşa fel încât să producă la auditor senzaţiile unei ordini superioare. Puteţi să provocaţi suferinţă sau bucurie, o înălţare sau o coborâre a stării persoanei căreia îi vorbiţi nu numai prin sensul cuvântului, ci şi prin sentimentul cu care îl însoţiţi. Încă ceva: de calitatea sentimentului cu care rostiţi cuvintele depinde starea voastră de sănătate, precum şi starea celui căruia îi vorbiţi. Oamenii pot să se îmbolnăvească sau să se vindece în urma unei conversaţii.

După o scurtă pauză, Maestrul a continuat.

Maestrul: Bineînţeles, nu se poate ca omului să nu-i vină în minte gânduri negative pline de dizarmonie, dar trebuie să nu le păstreze mult timp şi trebuie ca ele să nu devină originea unei conversaţii. Gândurile negative trebuie să treacă şi să vă părăsească mintea asemenea unor călători necunoscuţi. Atunci nu vor face rău nimănui. Vă voi prezenta o regulă care, simplu de înţeles, este foarte importantă graţie rezultatelor ce se pot obţine prin punerea ei în practică. Această regulă ar putea să salveze oamenii din lumea întreagă de multe suferinţe inutile. Când în om intră un gând negativ care începe să-l chinuiască sau când se instalează în el un sentiment neplăcut, trebuie să le ţină piept, să le examineze calm şi cu precizie, în acelaşi fel în care un savant studiază un fenomen oarecare, prin logică şi analiză, şi, după ce s-a convins de inutilitatea şi de răul lor, să le predea, ca pe nişte vizitatori deranjanţi, puternicului curent subconştient şi raţional care le va veni de hac, aşa cum savantul se debarasează de copiii care îi tulbură liniştea şi care i-au invadat cabinetul de lucru dându-i pe mâna dădacei, care-i va lua cu ea şi le va capta atenţia cu poveşti interesante. Dacă omul ajunge să facă asta, a reuşit să realizeze ceva important.

Discipolul: Cât de simple par toate aceste lucruri importante şi utile! Dar omul poate oare să se depăşească întotdeauna chiar aşa de uşor cum pare la prima vedere?

Maestrul: Pentru omul zelos totul este realizabil. Şi, ca să vă obişnuiţi să vă manevraţi cu succes gândirea, începeţi prin a vă ocupa de o problemă legată de ştiinţă şi de viaţă. Studiaţi-o bine, cu răbdare, cu iubire, până veţi ajunge la deducţii utile care vă vor dezvălui ceva foarte preţios şi necesar pentru evoluţia voastră. Le voi recomanda discipolilor să studieze lumina. Lumina pe care o studiaţi la fizică reprezintă un grad inferior al luminii vii, deoarece lumina are diferite grade care corespund conştiinţei omului, subconştientului, conştientului şi supraconştientului său. Lumina face o muncă enormă în natură. Nu numai că transformă materia anorganică în organică, ci transformă şi aciditatea şi acreala unor fructe în savoare dulce. Diferitele fructe se află sub influenţa a diferite planete, ca toate varietăţile din regnul vegetal. Oricât de abstract ar putea să pară, omenirea evoluată va înţelege într-o zi că lumea siderală, prin influenţa ei, participă la construirea vieţii pe o planetă,

precum şi la crearea atât de marii diversităţi de organisme, pornind de la inferioare spre superioare până la om.

Discipolul: Pentru mine este inexplicabil că o mare parte dintre savanţii din lumea noastră contemporană continuă să se încăpăţâneze şi să nege această lume invizibilă, dar reală, chiar când văd dovezi veridice şi uneori chiar imposibil de tăgăduit despre influenţa unei lumi suprafizice.

Maestrul: Cauza este ataşamentul fanatic pe care-l au oamenii faţă de lumea pe care o cunosc cu ajutorul celor cinci simţuri. Există o lege conform căreia omul nu poate fi în armonie cu lumea divină şi în acelaşi timp cu lumea materială. Dacă e în armonie şi înţelegere cu lumea fizică, va fi în contradicţie cu lumea invizibilă. Dacă e în armonie cu lumile superioare, va fi în contradicţie cu lumea fizică şi cu ordinea care domneşte acolo. Este greu să fii în deplină armonie cu cele două lumi. Aşa ceva nu poate fi realizat decât de sufletele foarte elevate, care au parcurs deja o parte importantă din calea evoluţiei lor.

CONVERSAŢIA 3

Conversaţiile dintre maestru şi discipoli au devenit o tradiţie minunată pe care discipolii o întreţineau cu fervoare, în ziua aceea, probabil una dintre cele mai frumoase de primăvară, totul vibra de bucuria radiată de pomii în floare, de norişorii de pe bolta cerească şi de zbârnâitul albinelor trezite de-a binelea ca să-şi facă treaba, i

De data aceasta, maestrul a început conversaţia. Îndată ce a sosit, ne-a spus că aducea un gând pe care-l pregătise ca pe o pâine pentru copiii lui înfometaţi.

Maestrul: în viaţa omului apar în mod inevitabil atât stări pozitive, cât şi stări negative. Totul se întâmplă pentru ca în el să se formeze atât de preţioasa calitate care este răbdarea. Fiecare om trebuie să înveţe arta de a avea răbdare până când starea negativă din el se transformă într-una pozitivă. Totul se petrece într-un mod firesc, imperceptibil. E posibil să faceţi cunoştinţă cu necazul, cu lacrimile, cu durerea şi chiar cu umilinţa, dar trebuie să le suportaţi. Cum va reacţiona o persoană obişnuită, asta e altă poveste, dar, în acest caz, un discipol trebuie să spună: „Astăzi sufăr, sunt trist şi sunt umilit,

însă asta arată că sunt de serviciu. Sunt plasat într-un post ca să ridic cu umărul o părticică din durerea genului uman. Mâine, cineva poate veni să mă schimbe şi altul îmi va lua locul”. Doar cel care poate să vorbească astfel şi să acţioneze aşa este discipol. E bine de ştiut că răbdarea, pe care o putem numi elixirul sufletului, este greu de cucerit, fiindcă ea cere şi voinţă, şi sacrificii.

Discipolul: Mă întreb foarte des până unde se întind posibilităţile pe care le are omul de a cunoaşte nu numai natura, ci şi sufletul omenesc. Cu alte cuvinte, ce parte din sublima cunoaştere a lui Dumnezeu, a naturii şi a omului poate să ajungă la cunoştinţa raţiunii umane?

Maestrul: Gradul de cunoaştere pe care omul poate s-o dobândească în cursul vieţii pe Pământ depinde de multe lucruri. Există oameni cărora nici măcar nu le este accesibilă această cunoaştere care, în principiu, este accesibilă fiecărei persoane obişnuite. Ei nu pot s-o asimileze, căci n-au făcut eforturi ca să-şi dezvolte mintea şi au rămas înapoiaţi în dezvoltare. Una dintre principalele cauze este că n-au acea puritate interioară care este indispensabilă dezvoltării minţii. Deşi s-ar putea să vi se pară ciudat, trebuie să ştiţi că pentru dezvoltarea minţii este necesar să aveţi lăuntric acea puritate în gânduri, în sentimente, în intenţii şi acţiuni. Cunoştinţele pe care oamenii de astăzi le au despre lume, natură şi viaţă, ca şi cele despre suflet şi nemurirea lui sunt cât se poate de superficiale. Nici măcar nu sunt cunoştinţe, ci, de cele mai multe ori, doar supoziţii. Într-o astfel de situaţie se găsesc mulţi dintre credincioşi, dintre oamenii Bisericii şi chiar mulţi dintre cei ce se numesc „ocultişti”. Dacă l-aş întreba, pe unul dintre cei care „ştiu”, de cât timp a ieşit din casa lui divină, va spune că nu ştie. Şi câţi dintre ei au veşti despre tatăl sau mama lor? în loc să răspundă, vor da din umeri. Singurul răspuns pe care îl vor da este că ei cred în Dumnezeu. Cine beneficiază de pe urma unei astfel de credinţe? Dacă stai în camera ta şi crezi că afară e soare, dar nu ieşi ca să te încălzească, la ce îţi foloseşte credinţa că există soare? Dacă vă închideţi într-un beci şi, ca învăţaţi, studiaţi puterea luminii solare după date pe care le-aţi obţinut teoretic sau calculaţi lungimea de undă a uneia dintre razele spectrului, ce beneficiu v-ar aduce astea? Este adevărat că fiecare cunoştinţă îmbogăţeşte ştiinţa, dar este vorba doar de o

acumulare de fapte. Aceste fapte n-au transformat decât aspectul exterior al ştiinţei contemporane, dar nu l-au transformat pe om. Cunoaşterea este ceea ce obţinem din contactul direct cu adevărurile vieţii, de la care am primit influenţa binefăcătoare, eliberându-ne în acelaşi timp de influenţele nefavorabile ale unei succesiuni de greşeli care există atât în noi, cât şi în afara noastră. Totuşi, ce observăm în viaţă? Tinerii îmbătrânesc prematur, căci în ei apare dorinţa de a creşte rapid. Se grăbesc să ia parte la viaţa politică, să poată vota, să devină apoi deputaţi şi, în fine, miniştri. Alţi tineri, care au început să păşească pe calea spirituală, se grăbesc să strălucească printr-o anumită erudiţie şi sunt convinşi că sunt învăţaţi şi perfecţi. În acest ultim caz se ascunde un mare pericol, căci tânărul, nefiind încă îndeajuns de ferm în propriile virtuţi, acţionează ca un mentor şi ca un preceptor. El va fi cuprins foarte repede de o mare decepţie, căci, încă lipsit de rezistenţă, îşi va lua pe umeri o povară prea mare. Iată în ce constă lipsa de puritate interioară de care am vorbit. Gândiţi-vă puţin: Cum ar putea un om, al cărui creier cântăreşte doar 1,5 kg, să ştie totul? în plus, nu sunt dezvoltate încă toate posibilităţile potenţiale ale acestui creier. Un astfel de aparat de gândit poate să cuprindă întregul univers? Şi ştiţi care este capacitatea de a gândi a unei fiinţe din ierarhia îngerilor? Prin calitatea sa, exprimată prin perceperea atât a ritmurilor înalte, cât şi a celor profunde, această posibilitate este la fel de mare ca puterea de gândire a creierelor omeneşti de pe întreaga noastră planetă. Care ar fi situaţia unui astfel de discipol înfumurat dacă s-ar compara cu o astfel de fiinţă? Nu fiţi descurajaţi de aceste cuvinte, dar nici nu pierdeţi măsura a ceea ce este în general omul pe Pământ.

Discipolul: Dacă aşa stau lucrurile, mi-aş permite să vă întreb, maestre, ce este mai preţios în om? Ştim că fiecare om are intelect, sentimente şi voinţă. Totuşi, deasupra lor există şi altceva, căci nicio minte nu este perfectă, nu toate sentimentele au puritate de cristal, nu fiecare voinţă este binefăcătoare. Ce le este superior?

Maestrul: Răspund direct: sufletul! Există în această lume forţe care pot să transforme cărbunele în diamant şi diamantul, în cărbune. Această transmutare alchimică este rară, însă posibilă în lumea fizică. Dar, în ceea ce priveşte sufletul

omenesc, luaţi în considerare că nicio forţă din lume nu poate să transmute sufletul - care este diamantul perfect - în carbon. Sufletul rămâne pentru vecie o piatră preţioasă din împărăţia cerurilor, căci a ieşit din suflarea divină. În plus, nu uitaţi că sufletul nu se poate compromite. El este întotdeauna pur. Vă spun asta ca să nu vă pierdeţi curajul. Când apare în voi o contradicţie, spuneţi: „Sufletul meu e pur! Eu am putut să mă pătez vremelnic, dar sufletul îmi e pur”. Uneori, omul acţionează raţional, alteori, iraţional. Dar asta nu priveşte sufletul lui.

CONVERSAŢIA 4

În cursul acestei conversaţii, grupul de discipoli a auzit alte explicaţii utile care au lămurit în mare măsură problemele legate de viaţa omului ca individ şi ca membru al societăţii.

Discipolul: în ultima vreme, se remarcă în viaţă un element nou, o tendinţă spre munca colectivistă. Eu sunt în mod special interesat să ştiu dacă, în colectivitate, individualitatea se pierde în parte sau complet. Ce mi-aţi putea spune în această privinţă?

Maestrul: Este adevărat că la oameni şi-a făcut apariţia dorinţa de a trăi şi a munci în colectiv, dar nu cunoaşteţi o lege secretă, conform căreia omul îşi păstrează individualitatea şi în munca în colectivitate, căci, în munca comună, va lua acea parte care a fost stabilită dinainte de către destin. Nu uitaţi că munca individuală este în raport cu individul. Prin această muncă se construieşte el însuşi, dar adevărata muncă a omului este lucrarea dezinteresată consacrată lui Dumnezeu. Prin munca în comun, oamenii au posibilitatea să netezească unele asperităţi şi să se cunoască mai bine unii pe alţii. Este bine când discipolul este pregătit să facă în mod conştient aceste două feluri de munci. Este bine ca oamenii să fie obligaţi uneori să se reunească în acelaşi loc, măcar pentru că astfel au posibilitatea să înveţe unele lucruri care par simple, precum curtoazia, care îl face pe om capabil să-l asculte pe altul ce dorea să fie ascultat. În plus, această ambianţă este favorabilă pentru ca oamenii să se cunoască unii pe alţii ca monade. Se ştie că oamenii nu sunt asemănători. Cei care vin din locuri stâncoase sunt ca stâncile, în timp ce locuitorii de pe versanţii meridionali ai muntelui sunt cu totul diferiţi. Fiecare individ este o complexitate complicată de influenţe. Asta e ce putem învăţa mai bine trăind şi muncind în comun. Când vă adunaţi pentru o lucrare comună, vi se pare, la prima vedere, că toţi sunteţi la fel, dar, treptat, ies la iveală diferenţe care vă surprind. Unii se comportă ca nişte oameni raţionali şi modeşti, în timp ce alţii, ca nişte oameni cu pretenţii mari şi nişte candidaţi la posturi şi titluri superioare. Pe de altă parte, există alţii, cum am mai spus, care se consideră capabili să devină mari maeştri, fără să ştie că natura vie şi raţională a stabilit pentru fiecare secol doar câteva funcţii superioare. Ştiţi oare că, pentru a se naşte un sfânt, este necesar ca apariţia lui să fie precedată de două persoane geniale? Dar, ca să se nască un Maestru, trebuie ca venirea lui în lume să fie precedată de existenţa a zece sfinţi. „Să trăim conform Domnului”, zic deseori creştinii. Însă ei înţeleg asta în felul lor, ba chiar unii cred că asta înseamnă să faci fapte extraordinare. În realitate, unele

fapte ce par foarte mici şi cărora ei nici măcar nu le acordă atenţie intră ca parte componentă principală în ceea ce ei numesc „a trăi conform Domnului”. Omul serviabil, recunoscător, respectuos, chiar dacă are doar aceste calităţi, trăieşte conform lui Dumnezeu. În această privinţă, vreau să vă atrag atenţia asupra unei calităţi care, din păcate, îi lipseşte mult bulgarului: respectul unuia faţă de celălalt. Bulgarii au calităţi bune, dar au un defect care le stânjeneşte mult evoluţia spirituală: lipsa de respect a unora faţă de ceilalţi. Cercetările pe care le-am făcut mulţi ani arată că sentimentul religios este şi el slab dezvoltat la bulgar. Şi, fără acest sentiment, este greu să se creeze un om nobil. Observ asta şi la voi, discipolii învăţăturii divine. Renunţaţi să mai fiţi legaţi de acest atavism. De acest defect este legată şi cauza pentru care răspândiţi în afară tot ce vi se încredinţează ca unor prieteni. Cel care răspândeşte în afară lucrurile intime ale prietenilor pune piedici propriei sale vieţi. Respectaţi sfinţenia sufletului omenesc, iar cel ce se eliberează de defectul despre care am vorbit trăieşte deja cu adevărat conform lui Dumnezeu! Dacă vreţi să cunoaşteţi una dintre cele mai minunate virtuţi din viaţa voastră, fiţi atenţi la ce vă spun. Dacă aveţi un prieten, încercaţi să descoperiţi la el o trăsătură de caracter bună. Chiar atunci când vă gândiţi la el, amintiţi-vă din nou de acest aspect bun al caracterului său şi păstraţi-l în minte. Acest prieten vă va iubi şi mai mult pentru că, pe calea invizibilă, îi trimiteţi influenţe bune. Dacă nu vă veţi gândi la trăsăturile bune ale caracterului său, între el şi voi se va instala un spaţiu rece şi pustiu. În afara acestei legi, nu pot să existe relaţii corecte între oameni. Puneţi în practică această regulă, şi vă veţi convinge de infailibilitatea ei. Şi, dacă descoperiţi în voi ceva ce vă place în caracterul vostru, păstraţi-l, fără să-i vorbiţi nimănui despre el, alimentaţi-l şi trăiţi printre oameni cu această virtute care este un secret pentru ei. Omul spiritual trebuie să aibă o măsură. Nu trebuie să se convingă că nu e bun de nimic, dar nici nu trebuie să cultive în el însuşi o siguranţă de sine care să fie lipsită de fundament. Vă voi dezvălui legea relaţiilor în cunoaşterea de sine. Dacă cineva zice „pot să fac totul”, spune o treime din adevăr. Dacă susţine: „eu şi oamenii care sunt buni putem să facem totul”, zice două treimi din adevăr. Dar, dacă afirmă: „eu, toţi oamenii care sunt buni şi Dumnezeu cu noi putem să facem totul”, spune trei

treimi, adică tot adevărul. Când zicem „toţi oamenii care sunt buni”, trebuie să înţelegem prin asta toţi oamenii buni care trăiesc pe Pământ, cuprinzându-i şi pe acei locuitori pământeni care au plecat în altă lume. Nu trebuie să-i excludem din gândul şi credinţa noastră, căci ei pot să participe la faptele bune comune. Îi putem atrage prin iubirea noastră.

Dacă un poet, un artist, un muzician sau un alt creator hotărăşte să lucreze pentru Bine şi pentru Lumină, ca şi pentru evoluţia omenirii, atunci toţi poeţii, artiştii şi muzicienii de pe Pământ şi din cealaltă lume îl vor ajuta.

Discipolul: De ce se întâmplă uneori schimbări de conştiinţă atât de bruşte? Care este starea noastră adevărată, din moment ce se arată atât de variabilă? Uneori, credem că suntem foarte buni, raţionali şi nobili, alteori, contrariul.

Maestrul: Trebuie să cunoaşteţi legile lumii fizice variabile. Această cunoaştere vă va ajuta să nu fiţi tulburaţi de schimbările din conştiinţa voastră. Lumea fizică vă va sprijini să învăţaţi această artă. Dacă citiţi opera filosofică a unui autor care, cu ajutorul unor argumente logice, se străduieşte să arate că, în afară de om, nimic altceva nu există, este firesc să vă întrebaţi cum a dobândit acel filosof siguranţa veridicităţii teoriei sale. Dacă aţi putea să urmaţi calea acestor autori, aţi avea siguranţa că niciunul dintre ei nu e sigur de ceea ce dovedeşte. Toate tăgăduirile extreme ale lumii sunt create de oameni dezamăgiţi. Cel ce e dezamăgit, ofensat, otrăvit de unele insuccese scrie şi vorbeşte despre pesimismul lui, deoarece nu cunoaşte legea cauzelor şi a consecinţelor, legea prin forţa căreia i-au apărut decepţiile.

Discipolul: Vedem în lume multe contradicţii, lupte şi decepţii. Cine le va suprima? Va continua lumea să trăiască?

Maestrul: Voi răspunde la întrebare printr-o analogie luată din ştiinţa contemporană. Conform legilor mecanicii, ca să pui în stare de repaus un sistem aflat în mişcare este indispensabil ca o energie exterioară oarecare să restabilească starea de echilibru. O undă poate să fie stăpânită cu ajutorul energiei unei alte unde, care acţionează în sens contrar celei dintâi. Rezultă că, pentru echilibru şi pace în societatea omenească, este necesar să intervină o energie exterioară. De aici decurge că pacificatorii, oamenii care vor binele şi iubesc, care restabilesc pacea şi echilibrul în lume, nu sunt leneşii, ci muncitorii cei mai

activi ai Binelui. Oamenii cred în mod greşit că cei care sunt buni sunt observatori pasivi şi inerţi ai vieţii. Nu-i adevărat. Ei muncesc cel mai mult, dar opera lor n-are efect exterior. Pacificarea, armonia se realizează în urma unui proces creator raţional. Numai oamenii foarte înţelepţi, iubitori, care cheltuiesc o mare energie interioară, pot să aducă pacea. Dacă nu avem pace interioară, n-o putem restabili în exterior. Aşa trebuie să înţelegem cuvintele lui Hristos, care a zis: „Vă dăruiesc pacea mea!”. Tristeţea şi bucuria sunt indispensabile pentru evoluţia sufletului omenesc. Tristeţea vine de la Pământ, în timp ce bucuria vine de la Soare. Totuşi, binele se manifestă pe Pământ. Dacă sunteţi trişti, înseamnă că energiile Pământului sunt mai intense; Cerul permite tristeţea şi durerea. Acestea din urmă nu anihilează omul, ci aduc în el blândeţe şi bunătate. De aceea, raţionala natură creatoare lucrează uneori cu aceste energii pământene. Prin intermediul lor învăţăm legea transformării.

Discipolul: Ce trebuie să facem când nu suntem în stare să-i venim de hac voinţei încăpăţânate şi răuvoitoare a celor din jur? Nu este adevărat că timpul nostru nu este acela în care trebuie să ducem o viaţă de anahoret?

Maestrul: Discipolul care a intrat în Şcoala Divină trebuie să suporte deseori furtuni mari, dat fiind că e înconjurat de oameni care, de cele mai multe ori, au concepţii contrare alor sale. Printre aceşti oameni se găsesc unii la care apare dorinţa de a înăbuşi şi de a ucide aspiraţiile nobile ale sufletului. „Eşti stupid, ciudat şi inutil societăţii, cu concepţiile tale”, îi zic ei. Dacă discipolul se lasă cucerit de influenţa şi sugestiile lor, acestea îi vor întuneca şi îi vor ucide credinţa în Dumnezeu, încă ceva. S-ar putea întâmpla ca, într-o zi, discipolul să fie alungat din societate. Dacă n-ar avea unde să se ducă, ar fi cuprins de deznădejde şi ar începe să se gândească la sinucidere ori s-ar deda desfrâului. Tocmai în acele momente ar trebui să-şi păstreze cu cea mai mare fervoare legătura cu Dumnezeu. Atunci, ar trebui să spună: „Această lume a fost făcută pentru mine!”. Atâta vreme cât va crede în Dumnezeu, nimeni nu-l va putea exclude. Statul în care locuieşte ar putea să-l alunge, să-l excludă din numărul cetăţenilor săi; s-ar putea întâmpla ca alte naţiuni să nu-l accepte, dar asta n-ar avea nicio importanţă. El ar căuta neîncetat şi ar găsi un popor care l-ar primi. Discipolul nu trebuie să se lege de un singur loc. Cel mai bun loc pentru el

este cel în care oamenii sunt înclinaţi să accepte marile idei divine.

Discipolul: Oare discipolul poate să înveţe în toate condiţiile? în ce măsură condiţiile de viaţă exercită o influenţă asupra dezvoltării spirituale?

Maestrul: Când e întuneric, nu putem să citim. Suntem cu toţii atât de ignoranţi? Dacă aprindem lumânarea, începem să citim. Oare am învăţat atât de repede această artă? Oare doar lumina ne permite să citim? La fel se întâmplă şi cu cel care vrea să cunoască adevărul. Acel om poartă în el o ştiinţă ascunsă care nu s-a manifestat încă, dar are nevoie de lumina ce-i va da posibilitatea să se manifeste. Această stare nouă a celui care caută nu se realizează decât cu ajutorul maestrului, şi asta se numeşte Iluminare.

Discipolul: Suntem încă tineri, şi de aceea reuşim cu greu să înţelegem adevărul.

Maestrul: Să nu credeţi că, îmbătrânind, veţi deveni mai înţelepţi. Trebuie să fim înţelepţi la toate vârstele. Cât sunteţi tineri, dacă nu semănaţi seminţele Binelui, ale Raţiunii şi ale Nobleţii, cum să vă aşteptaţi să dea roade la o vârstă înaintată? Nu uitaţi că mâine se va întâmpla ce s-a întâmplat astăzi. Când maeştrii zic că ceva se va întâmpla în viitor, trebuie să înţelegeţi că s-a întâmplat deja astăzi. Forţele oculte ale Binelui acţionează imediat.

CONVERSAŢIA 5

Această conversaţie a avut loc tot pe pajişte. Timpul era plăcut, puţin răcoros, dar se simţea că se pregătea o mică aversă. Discipolul care începea întotdeauna conversaţiile a început să pună întrebări.

Discipolul: Oare evoluţia omului care a pornit pe calea spirituală este un proces fortuit pentru fiecare sau există etape unde trebuie în mod obligatoriu să ajungem şi pe care trebuie să le depăşim?

Maestrul: Evoluţia fiecărei lumi este un proces individual, totuşi aceste etape trebuie să fie trăite. Aceste etape sau grade de evoluţie corespund cu anumite imagini simbolice, atât în diferite religii, cât şi în relatările din *Vechiul* şi *Noul Testament. Î*ntâi, fiecare va ajunge la propriul „Munte Ararat”. Aceasta

înseamnă un port pentru sufletul aflat în evoluţie, dat fiind că suntem încă la „potop”, şi de aceea trebuie să găsim muntele unde să ne salvăm de apele torenţiale. Etapa următoare este „Marea Morija”, unde vom oferi un sacrificiu lui Dumnezeu. Urmează „Sinaiul”, acolo unde au fost date Poruncile sau Legile lui Dumnezeu, pe care fiecare trebuie să le înveţe. Cea de-a patra fază este „Muntele Thabor”, unde a avut loc Schimbarea la faţă a lui Dumnezeu. Şi noi trebuie să ne schimbăm la faţă, să renaştem din nou în spiritul Adevărului. Acesta este omul nou, transfigurat de Marea Iniţiere. În fine, urmează „Golgota” - Marele Sacrificiu -, în cursul căreia se întâmplă ce a spus Hristos: „Cel ce-şi va pierde viaţa va găsi adevărata viaţă”.

Discipolul: Din moment ce viaţa noastră se scurge într-un mediu care ne este complet străin, nouă ca persoane spirituale, cum trebuie să acţionăm faţă de oamenii şi regulile epocii contemporane?

Maestrul: Trăiţi în lume, dar nu vă veţi ataşa de ea. Singurul lucru important este să îndepliniţi promisiunea pe care l-aţi făcut-o lui Dumnezeu. Observaţi viaţa, şi vă veţi convinge că cel care îndrăzneşte să-L ofenseze pe Dumnezeu va fi judecat. Toţi vor recunoaşte că există un Dumnezeu viu care îl răsplăteşte pe fiecare după faptele sale. Dar dacă noi, care dorim să trăim în Iubire, înţelepciune şi Adevăr, vedem doar defectele celorlalţi, atunci unde e lumina noastră?

Discipolul: Cum să recunoaştem la ce nivel a ajuns cel cu care avem de-a face?

Maestrul: Este o problemă delicată. Este adevărat că există o diferenţă între oameni, dar să vă spun cum puteţi greşi. Imaginaţi-vă că întâlniţi o persoană care poartă un inel cu o piatră preţioasă, dar aceasta este murdară pentru că a lucrat în grădină. Apoi, vedeţi altă persoană purtând acelaşi inel, cu aceeaşi piatră fără să fie murdară. Veţi estima diferit aceste două pietre, deşi valoarea lor este identică. Aici, prin cuvântul „piatră preţioasă” trebuie să înţelegem talentul pe care Dumnezeu l-a dat fiecăruia dintre noi.

Discipolul: Trebuie să fim mâhniţi când ştim că totul în lume este stabilit dinainte?

Maestrul: Cei ce au trecut prin mâhnire au chipuri mai frumoase decât ceilalţi, care n-au cunoscut-o. Chipurile celor dintâi sunt pline de blândeţe.

Discipolul: Care este cea mai importantă schimbare care se produce la cel care a cunoscut Iubirea şi trăieşte în ea?

Maestrul: O astfel de persoană nu vede greşelile celorlalţi. Indiferent ce face sau ce zice cel pe care îl iubeşte, vede în el doar ce e frumos.

Discipolul: E bine să păstrăm un secret?

Maestrul: Puteţi să păstraţi secrete faţă de oameni, dar mărturisiţi totul în faţa lui Dumnezeu.

Discipolul: Una dintre problemele dificile ale epocii noastre este educaţia copiilor. Se vorbeşte mult despre asta. Se scriu cărţi, se ţin reuniuni, conferinţe, simpozioane, dar continuăm să avem copii prost-crescuţi.

Maestrul: Educând copiii, nu trebuie să folosim gânduri sau idei abstracte. Ca primă metodă pentru cei mici, este bine să-i cerem copilului să numere seminţele dintr-o felie de pepene verde sau petalele din corola unei flori. Dacă acel copil are deja vârsta la care poate să observe şi să vorbească, puneţi-l să descrie floarea şi să încerce s-o deseneze. Vorbiţi-le copiilor, spuneţi-le că nu trebuie să prindă păsări, că nu trebuie să tragă în ele cu praştia şi că nu trebuie să le spargă ouăle. Spuneţi-le că, atunci când smulg aripile fluturilor sau picioarele insectelor, acestea suferă. Învăţaţi-i pe copii să ude florile din ghivece şi arătaţi-le diferenţa dintre o floare care n-a fost stropită patru-cinci zile şi alta care a fost udată cu regularitate. Aceste metode influenţează, încet, dar sigur, caracterul copiilor.

Discipolul: Maestre, spuneţi-ne ceva despre planeta noastră. Poate e cea mai frumoasă dintre toate planetele din sistemul solar. Hristos n-a venit pe Pământ preferând-o tuturor celorlalte planete?

Maestrul: Pământul este frumos. El a fost organizat conform legilor naturii raţionale. Are de toate, dar nu e pentru om. Omul e un străin pe Pământ. Pentru el, acesta este „valea lacrimilor”. Acest Pământ este plin de plânsete şi de lacrimi. Miliarde de fiinţe au plâns aici. Dacă credeţi că vă veţi construi fericirea pe acest Pământ, vă înşelaţi! Fiecare îşi poartă propriul destin şi Dumnezeu stabileşte pentru fiecare, conform legii veşnicei Echităţi, care este. Pentru voi, acum, principalul este supunerea, care e rodul Iubirii.

CONVERSAŢIA 6

Conversaţia a început la acea oră matinală la care maestrul îşi făcea plimbarea pe pajişte. Era o zi frumoasă şi copacii se acoperiseră de flori albe. Când maestrul a venit şi s-a aşezat pe banca de sub copertină, vreo zece discipoli s-au adunat în jurul lui, dornici să audă cuvintele sale pline de înţelepciune şi care eliberau de toate contradicţiile.

Discipolul: Ce ne puteţi spune, maestre, despre cele patru elemente sau chintesenţe cu care, conform ştiinţelor oculte, este construită lumea? Unii autori le numesc „elemente". Mai concret, căror elemente chimice cunoscute le corespund, dat fiind că aceste patru elemente nu trebuie să fie luate în sensul literal al cuvântului, ci sunt considerate baza temperamentului şi a firii?

Maestrul: Focul îi corespunde oxigenului, Apa, hidrogenului, Aerul, azotului, Pământul, carbonului. Când zicem Foc, Pământ, Aer şi Apă, trebuie să înţelegem elementele constructive, la fel ca proprietăţile fundamentale ale oxigenului, hidrogenului, azotului şi carbonului. Deseori, la oamenii de pe Pământ, se remarcă o carenţă, alteori un excedent din unele elemente amintite. Când la o persoană circulaţia sângelui nu se face corect, în sângele ei se adună carbon, sub formă de acid carbonic, şi asta o face „impură". Această „poluare" a sângelui nu poate fi stabilită în mod experimental şi de aceea medicii neagă că se poate trăi cu un sânge impur. Contradicţia este aici doar aparentă, căci elementele străine care poluează sângele sunt sub formă fluidă, ce nu poate fi izolată şi văzută de investigator. Când energia electrică şi cea magnetică nu circulă corect la un om, în sistemul lui nervos se adună un exces de azot. Atunci, se produce o „obturare" şi el adoarme des. În cursul lucrului sau al unei conversaţii, această persoană este întotdeauna atacată de starea de somnolenţă. Iată de ce fiecare trebuie să-şi urmărească procesele din organism şi să le regularizeze, prin mijloace adecvate, funcţionarea corectă. Cele patru elemente fundamentale, la care se referea întrebarea, joacă un rol important şi în felul în care persoana se prezintă atenţiei fiecăruia. În funcţie de elementul care predomină la acea persoană, ea poate fi activă, rapidă, nerăbdătoare, iar alta lentă, flegmatică, chiar plictisitoare. Omul este mai agreabil când e natural şi nu pozează. Oricum am fi, suntem suportabili,

dat fiind că propriul nostru comportament este determinat de acţiunea reciprocă a elementelor care se găsesc în noi. Comportamentul natural al omului este podoaba lui cea mai frumoasă. De exemplu, dacă cineva se înclină în chip de salut într-un mod cât se poate de natural şi spontan, nimeni nu-l poate imita. Acţiunile originale nu pot să fie repetate. Nu pot fi limitate. Imitarea, ca şi orice atitudine artificială, e respingătoare. Imitarea este îngăduită doar în cazul în care o persoană vrea să asimileze o anumită artă, dar, la ea, talentul nu ţâşneşte din interior. Cel ce vrea să devină muzician şi nu este muzician înnăscut trebuie să se străduiască să deprindă ceva de la muzicianul înnăscut urmărindu-i munca. Mulţi au devenit muzicieni fără să se fi născut ca atare, urmând metodele, directivele şi munca unui mare muzician. Este foarte important ca omul să lucreze cu calităţile sale înnăscute. Trebuie să-şi dezvolte micile talente ca să ajungă la manifestarea marilor sale calităţi. Comportamentul natural, perseverenţa şi munca asiduă trebuie să fie însoţitorii inseparabili ai celui care ţinteşte spre piscurile spirituale. Discipolii care trăiesc cu conştiinţa că merg pe cărarea ce duce la perfecţiune nu trebuie să fie leneşi, contând pe alţii ca să facă totul. Trebuie să facă eforturi ca să rezolve ei înşişi problemele dificile. Deseori, cei care îi conduc evită cu bună-ştiinţă să le rezolve dificultăţile, ca să-i dezobişnuiască de indolenţă. Trebuie să vă mai explic şi că Marii Maeştri şi Adepţii cunosc esenţa tuturor lucrurilor, dar nu creează teorii. Şi, dacă îl veţi întreba pe unul dintre aceşti maeştri ce este pe Soare, deşi ştie, nu vă va spune, ci va zice: „O să vă învăţ cum să pătrundeţi acolo cu propria conştiinţă şi, după ce veţi stăpâni această artă, veţi vedea singuri ce vă interesează”. Una dintre calităţile cele mai necesare pe care trebuie să vi le însuşiţi pentru această muncă este concentrarea. Cu ajutorul acestei modalităţi puternice, încercaţi să vă dezbăraţi de toate defectele voastre karmice. Dacă veţi reuşi, vă veţi întări voinţa. Exact pentru asta vi s-au dat aceste defecte, ca să vă eliberaţi de ele prin eforturi proprii, încercaţi să armonizaţi tot ce e în voi.

Discipolul: Cu cât învăţăm mai multe adevăruri despre viaţă, cu atât ni se pare mai complicată. Uneori, există momente în care discipolul nu ştie dacă greşeşte sau dacă face

corect ceea ce face. Ba chiar sunt momente când e cuprins de pesimism.

Maestrul: Vă voi da câteva exemple legate de pesimism. Uneori, semănaţi cu acei petrecăreţi care îşi adună prietenii pentru o orgie în care îşi risipesc toţi banii. Orgia ia sfârşit, distracţiile se termină şi organizatorul lor, rămas fără bani, „posteşte” o săptămână întreagă. Este una dintre modalităţile cele mai caracteristice ca să se ajungă în acea stare pe care voi o numiţi pesimism. Pe pământ, discipolii seamănă uneori cu acei copii de părinţi bogaţi care au fost trimişi să-şi facă studiile în străinătate. Tatăl trimite bani, dar ei cumpără lucruri pe care n-ar trebui să le cumpere, şi rămân fără bani. Atunci, încep să le scrie părinţilor epistole pline de tristeţe, în care îşi expun situaţia neplăcută, pesimismul.

Discipolul: Din care motiv multe lucruri concepute şi plănuite de noi în viaţă nu se realizează?

Maestrul: Două lucruri le împiedică: neglijenţa şi amânarea. Dar trebuie să facem o diferenţă între ele. Neglijentul zice: „Pot să mă lipsesc de asta”. Cel care amână zice: „Acum sunt foarte ocupat, dar, după ce termin, o s-o fac”. Discipolului nu-i este permis să aibă vreunul dintre aceste defecte. Din moment ce aceasta are legătură cu lucrurile lui Dumnezeu, trebuie sacrificat totul. O explicaţie complementară: dacă, la un moment dat, vă trece prin minte o idee luminoasă care înalţă, notaţi-o imediat, căci, dacă amânaţi pe altă dată, o veţi uita. Dacă aţi avut un vis frumos şi v-a făcut o impresie puternică, notaţi-l. Dacă vă trece prin minte să-i trimiteţi unei persoane un gând frumos, luminos şi util, nu pierdeţi timpul. Gândiţi-vă la prietenul vostru. Poate că, în acel moment, are nevoie de voi. La fel, dacă vă vine ideea să faceţi o faptă bună, nu vă ziceţi că o veţi face când veţi avea timp, căci n-o veţi face niciodată. Momentul acţiunii trebuie să fie cel în care v-aţi gândit s-o faceţi. Se întâmplă uneori ca un om să întreprindă o acţiune ce pare neaşteptată, atât pentru ceilalţi, cât şi pentru el. Nu este deloc de mirare dacă ideea acestei acţiuni îşi are originea în gândirea unuia dintre strămoşi. Ea a fost transmisă generaţiilor până când a găsit pe cineva care s-o pună în practică aproape inconştient. Ca să nu deveniţi victima unui lucru de acest fel, mai ales dacă nu e de bună calitate, trebuie să vă verificaţi

ideile care vă trec prin minte şi să vă împotriviţi celor aflate în contradicţie cu concepţiile voastre.

Discipolul: Cum se poate explica faptul că există zile în care pierdem orice dispoziţie de lucru? Nu suntem obosiţi, nu ne simţim fizic indispuşi, dar ne-a dispărut orice dorinţă de muncă.

Maestrul: Foarte des, astfel de stări se instalează în urma sugestiei. În aceste cazuri, discipolul poate să-şi facă o autosugestie. Să spună o dată, de două ori, de trei sau de mai multe ori că va lucra. Dacă nu-i vine pofta de muncă, să repete această autosugestie de mai multe ori, şi atunci va începe să lucreze cu plăcere. Autosugestia bună creează un impuls puternic. Când vă treziţi dimineaţa, ziceţi următoarele: *Nu voi lupta cu mine însumi, ci voi fi în armonie cu mine însumi. Nu voi fi în contradicţie cu natura, ci voi fi în armonie cu natura. Nu voi fi în contradicţie cu Dumnezeu, ci voi fi în armonie cu Dumnezeu.* Dacă vă pierdeţi curajul, vă aflaţi în principiul pământean omenesc. Dacă simţiţi un elan şi entuziasm, vă aflaţi în lumea divină, care inspiră întotdeauna şi dă forţă şi curaj. Altă dată, vă temeţi de destin. Ce este destinul? Este legea karmică. Nu există altă lege decât corectarea unei încălcări a legilor vieţii.

Discipolul: Există oare cazuri în care oamenii care au început să urmeze calea spirituală au simţit decepţii, deoarece această cărare este abruptă şi cere o viaţă virtuoasă, şi ar dori să revină la viaţa oamenilor obişnuiţi, care li se pare mai uşoară şi mai reală? > >

Maestrul: Este probabil una dintre acele persoane care au început să urmeze calea spirituală aşteptându-se ca asta să le aducă avantaje mari şi gândindu-se că-şi vor putea aranja viaţa aşa cum doresc şi cum înţeleg. Chiar şi unele persoane din şcoala spirituală gândesc astfel. Este o mare greşeală. Veniţi la şcoala spirituală ca să învăţaţi cum să trăiţi raţional. Cunoaşterea pe care o dobândiţi aici vă va ajuta să înţelegeţi mult mai bine şi cu mai mare claritate nu numai ştiinţa, ci şi totul în viaţă. Veţi dobândi o calitate care vă va ajuta să înţelegeţi lucrurile cu adevărat reale şi să nu le confundaţi cu erorile. Trebuie să ştiţi că maeştrii care vizitează omenirea nu le permit celor învăţaţi, ca şi celor mai avansaţi discipoli ai ştiinţelor spirituale, să dobândească multe cunoştinţe, deoarece, în stadiul actual al omenirii, aceste cunoştinţe ar putea să nu

aducă rezultate foarte strălucite. Nu pot să suporte frecvenţa înaltă a vibraţiilor acestui adevăr. De aceea, este necesar să învăţaţi întâi particularităţile exterioare ale fenomenelor şi, mai târziu, esenţa lor. Şi eu vă spun să nu vorbiţi despre lucruri sfinte şi elevate decât cu oameni înţelepţi, învăţaţi, cu caracter nobil şi spiritual. Cu proştii, veţi vorbi doar despre lucrurile obişnuite ale vieţii de zi cu zi... despre ceapă, usturoi, bani pentru căsătorie sau divorţ, procese, mersul vieţii zilnice. Nu risipiţi zadarnic ce aţi învăţat şi care trebuie folosit ca bază a vieţii voastre. Uneori, spuneţi lucruri nepotrivite unuia dintre interlocutori, dar vă daţi seama imediat că nu vă înţelege. Sunteţi supăraţi, dar nici voi n-aţi înţeles cu cine vorbeaţi.

După o pauză de câteva minute, maestrul a continuat:

Maestrul: Ar trebui să ştiţi toţi că marea pe care o traversaţi vă va surprinde cu furtuni. De la prima până la ultima zi a vieţii voastre, veţi trece prin „crize”. Unii mai mult, alţii mai puţin, dar toţi veţi trece prin ele. Eu le numesc „furtuni morale”. Când vi se întâmplă ceva mai serios în viaţă, ziceţi: „Este *o furtună morală”. Î*nţeleptul va găsi un loc mai la adăpost şi va trece mai uşor prin furtună. În astfel de cazuri, intuiţia, pe care e bine să v-o dezvoltaţi, vă va preveni cu privire la venirea „furtunilor”, aşa cum meteorologia ne previne cu privire la schimbarea vremii. Lucrul cel mai important este să nu rupeţi legătura cu sursa vieţii voastre. Nu rupeţi legătura cu Sublimul. Păziţi-vă de emoţiile excesive, căci inima tulburată împiedică mintea omului să-i vadă imaginea.

CONVERSAŢIA 7

În ziua aceea, era o vreme ploioasă. Grupul de discipoli se adunase sub copertina frumoasă şi, aşezat în jurul maestrului, îi asculta cuvintele înţelepte. Zgomotul uşor al ploii de primăvară devenea tot mai îndepărtat.

Discipolul: Ne-aţi spus odată că oamenii au două feluri de a vorbi: pe un ton blând şi pe un ton tare. Care este preferabil?

Maestrul: Este firesc ca fiecare să spună că preferă un limbaj blând, dar şi în acest caz e ceva relativ. Când îi vorbim cuiva aflat foarte aproape de noi, îi vorbim încet; acest mod de a vorbi este de la sine blând. Dar, dacă trebuie să spunem ceva de departe, nu e practic să vorbim încet. Dacă vorbiţi de

aproape, folosiţi vorbirea blândă, dar, dacă spuneţi ceva de departe, folosiţi vorbirea tare. Uneori, e posibil să aibă loc o eroare de estimare a relaţiilor dintre oameni, dacă judecăm după felul lor de a vorbi. Puteţi estima că limbajul cuiva este blând sau tandru, fără să fie aşa, deoarece cel care vă vorbeşte este spiritual departe de voi. Altă dată, un limbaj tăios vi se poate părea neprietenos, dar să vi se pară aşa doar pentru că cel care vă vorbeşte este spiritual „lângă voi”. Există oameni care ne iubesc. Sunt cinstiţi, sinceri, se gândesc la bine şi ne previn cu privire la un pericol oarecare. Limbajul lor ne poate părea neprietenos, ceea ce este eronat. Şi în limbajul naturii există nuanţe în forţă şi slăbiciune. De aceea, unii poeţi consideră că natura este blândă, tandră, mângâietoare, în timp ce alţii, în alte împrejurări, o văd înspăimântătoare. Oricum, natura este infailibilă şi imuabilă.

Discipolul: Suntem oare răspunzători de toate faptele noastre? Nu există în viaţă fapte de care nu suntem răspunzători?

Maestrul: Există multe lucruri care, la prima vedere, vi se par fortuite, dar, în raţiunea ascunsă a naturii şi încă necunoscută oamenilor, ele sunt strict determinate. Când plugul plugarului trece printr-un furnicar, îi distruge tot sistemul, cauza acestei urgii fiind complet necunoscută furnicilor. Doar cel care ară ştie cum şi de ce s-a întâmplat asta. Dacă toţi filosofii din acel furnicar s-ar aduna şi ar începe să discute despre acest eveniment, n-ar ajunge la nicio concluzie. Doar omul raţional, care a arat, ştie cum să explice acest fenomen neaşteptat. Şi în viaţa oamenilor există multe cazuri pe care nu pot să le explice şi care au cauzele lor raţionale cunoscute doar de fiinţele superioare. Într-o zi, dintr-un viitor îndepărtat, ele vor deveni clare pentru fiecare om. Nu vă grăbiţi cu concluziile. Chiar când faceţi o estimare a ceea ce e bine şi ce e rău. În viaţa oamenilor există inevitabil căderi şi ridicări. Aceasta este legea creşterii şi a copiilor. Fiecare cădere are partea ei bună, într-o zi, un meşteşugar, mergând la lucru, a alunecat şi şi-a luxat glezna. Un prieten, care trecea prin apropiere, La ridicat şi l-a urcat pe un cal ca să-l ducă la un vraci care ştia să vindece luxaţiile şi fracturile. Pe drum, calul s-a speriat din cauza unor ţigani care băteau în nişte cutii de tablă, a sărit într-o parte a străzii şi l-a aruncat la pământ pe meşteşugarul cu glezna luxată. „Nu-mi

ajunsese primul necaz, a trebuit să mai păţesc şi asta", şi-a zis el. Totuşi, când a vrut să se ridice, a înţeles că glezna revenise la locul ei. Faptul că animalul l-a aruncat pe om la pământ este un rău aparent, dat fiind că glezna i s-a vindecat. De aceea, dacă întâlniţi în viaţă un obstacol care vă pune la loc „glezna luxată", nu vă plângeţi. Materialismul, care este considerat de mulţi oameni şi filosofi un rău, joacă totuşi un rol pozitiv în evoluţia spirituală. El curăţă un mare număr de pânze de păianjen rămase de pe timpul scolasticii şi al superstiţiei grosolane. Va deveni el însuşi cauza pentru care oamenii vor dobândi o conştiinţă nouă, cu ajutorul căreia vor fi interpretate corect faptele şi fenomenele din care ştiinţa materialistă a făcut o nouă superstiţie şi un nou fanatism. Iată de ce adevăratul om spiritual nu trebuie şi nu poate să fie susţinătorul orb şi fanatic al niciunei teorii ştiinţifice.

Discipolul: Ce dorinţe ale discipolului ar merita să fie realizate şi oare aceasta este întotdeauna posibil şi util?

Maestrul: Dorinţele nu sunt întâmplătoare. Ele sunt impulsuri ce provin de la un centru. Uneori nu de la unul singur, ci de la mai mulţi. Oricum, dorinţele trebuie să fie întâi trimise în supraconştient. Entităţile superioare raţionale, care se ocupă de viaţa omului şi îi examinează dorinţele, hotărăsc dacă dorinţa trebuie să fie realizată şi, dacă se înscrie în ordinea lucrurilor, o trimit subconştientului, de unde individul îşi ia forţele pentru realizare. După aceea, calea dorinţei este îndreptată spre conştient. Acest proces are loc într-un mod ciclic în ceea ce numim Roata Divină a realizării dorinţelor. Fiecare om care e raţional şi are răbdare îşi poate realiza dorinţele. Dacă, de exemplu, o persoană vrea să devină muzician, îşi proiectează dorinţa arzătoare în supraconştient, de unde merge în subconştient. Acolo sunt acumulate numeroase experienţe şi posibilităţi nebănuite. Acolo, din subconştient, poate să ţâşnească ideea ca acel om să meargă la un concert în ambianţa căruia va fi inspirat şi va primi o mare stimulare ca să lucreze în sferele muzicii. După aceea, conştientul o va realiza raţional şi cu răbdare, în timp ce inconştientul va sancţiona oarecum că această dorinţă de a deveni muzician este una frumoasă şi divină pentru evoluţia lui, şi va apărea bucuria.

Discipolul: A fost vorba de mai multe ori despre Bine şi Rău; şi totuşi mulţi oameni rătăcesc în labirintul relativităţii lor. Aceste noţiuni pot oare să fie concretizate?

Maestrul: Printre altele, Binele are asupra Răului avantajul că poate să fie făcut în toate lumile. Criminalul nu poate să facă rău în cealaltă lume. Terenul pe care se poate comite răul este doar lumea fizică. De aceea, un om bun egalează o mie de oameni răi. Dacă o mie de oameni răi comit o mie de lucruri rele, un om bun, printr-un singur bine, distruge o mie de rele. Forţa răului constă în cantitatea sa, în timp ce forţa binelui constă în intensitatea lui.

Discipolul: Care trebuie să fie atitudinea discipolului atunci când este acuzat pe nedrept?

Maestrul: Discipolul, la fel ca orice persoană înţeleaptă şi cinstită, este trimis în închisoare doar din cauza adevărului. E o ruşine pentru oricine să ajungă la închisoare din cauza banilor. Discipolul trebuie să spună: „Doar pentru adevăr pot să rămân în închisoare!”. Şi, când cineva e bătut pentru Adevăr, să tacă. Nu trebuie să se apere, căci Adevărul însuşi îl va apăra. Cel ce te-a lovit din cauza adevărului, după un timp, va veni el însuşi să se scuze şi îţi va deveni prieten. Oamenii spirituali vor să-şi petreacă viaţa uşor. E imposibil. Veţi afla că sunteţi răspunzători pentru tot ce aţi învăţat în Şcoala spirituală. Ştiinţa face omul răspunzător. Odată cu sporirea cunoştinţelor, vă creşte şi responsabilitatea.

Discipolul: Cel ce urmează calea spirituală şi lucrează la evoluţia lui conştientă trebuie să renunţe la celelalte treburi ale sale?

Maestrul: Aceasta ar însemna indolenţă. Nu vreau să vă folosiţi tot timpul pentru lucrurile despre care vă vorbesc. Ci trebuie ca ele să se insereze în componenţa vieţii voastre şi în activitatea voastră. Nimeni nu vă poate interzice să vă ocupaţi de arte. Poezia şi muzica nu sunt lucruri pământene. Ele aparţin unei lumi superioare.

Discipolul: în ceea ce ne spuneţi întâlnim deseori gândurile că Iubirea şi calităţile dobândite de om trebuie să devină acţiuni. N-a spus oare Hristos că lumânarea nu trebuie să fie aşezată într-un loc ascuns, ci trebuie să ardă?

Maestrul: Adevărat. Dar, ca să fii mai bine informat despre ceea ce întrebi, este necesară o analiză mai minuţioasă a

calităţilor de execuţie ale omului. Trei dintre aceste calităţi de execuţie *sunt fermitatea, curajul* şi *sârguinţa.* Ele sunt cele trei componente ale voinţei. Ele pot să fie şi figurate grafic prin laturile unui triunghi echilateral, dacă toate trei au o valoare absolut identică. Ce aspect are fermitatea la un individ anume, dacă raţiunea n-a fost pusă în acţiune? Un astfel de individ este încăpăţânat şi ilogic de capricios. Ţine la părerea lui fără să ştie cu claritate de ce face asta. Nu cedează doar ca să „nu cedeze”. Există şi o fermitate încăpăţânată care se deosebeşte de cea pomenită pentru că, la acest individ, au fost ofensate sentimentele personale. Această fermitate este produsul orgoliului şi al cultului propriei personalităţi. În al treilea rând, fermitatea se poate manifesta la un individ care îşi apără părerile. Această fermitate este de o calitate superioară, deşi uneori dă impresia că e fanatism. Şi, astfel, cele trei variante de fermitate sunt: fermitatea fizică înnăscută, inconştientă, fermitatea emoţională şi fermitatea ideologică. Voi examina acum curajul în manifestările şi variantele lui. Omul curajos este modelul celei mai înalte moralităţi. Curajul lui nu provine din constrângere, ci dintr-un impuls interior. După cum se ştie foarte bine, calitatea unui act curajos depinde de înălţimea evoluţiei spirituale a celui care îl manifestă. Un om curajos se poate arunca în mijlocul pericolelor ca să salveze pe cineva, dar, cu acelaşi curaj, altul poate să provoace pagube. În ambele cazuri, stimularea provine de la individul însuşi, de la hotărârea luată de el. Există oameni curajoşi care, totuşi, nu sunt îndeajuns de fermi. Curajul este atunci o manifestare de mai scurtă durată, uneori chiar momentană, pe când fermitatea are o durată. Aşa cum omul ferm nu este întotdeauna curajos, nici curajosul nu este întotdeauna ferm. Omul ferm poate să aştepte foarte mult timp închis într-o fortăreaţă. Omul curajos n-are întotdeauna această calitate. Un exemplu luat din natură poate să ilustreze aceste situaţii. Apa care coboară dintr-un munte înalt pe o pantă sau un canal are un mare efect, dar nu-şi manifestă curajul, deoarece este constrânsă să facă asta din cauza gravitaţiei. Cealaltă apă care urcă, în urma unei presiuni, nici ea nu dă dovadă de curaj, dat fiind că este constrânsă să facă asta de forţe exterioare. Omul curajos îşi ia forţele şi stimularea din el însuşi. Totuşi, nu este întotdeauna activ şi executiv. Ca să-şi manifeste curajul, trebuie să aibă o

convingere şi raţiune. Trebuie să fim curajoşi, dar să ştim pentru ce. Să fim şi fermi, dar să ştim pentru ce. Acelaşi lucru este valabil şi pentru sârguinţă. În consecinţă, curajul, fermitatea şi sârguinţa trebuie să fie în slujba unei convingeri, unor principii ideologice. Forţele şi calităţile descrise înainte îşi au locul şi semnificaţia în lumea fizică. Fiecare fiinţă care coboară pe Pământ trebuie să se înarmeze cu ele. La omul care lucrează cu aceste forţe se manifestă deseori o altă calitate care însoţeşte calităţile executive ale omului pe care le-am descris. Această calitate, sau mai curând forţă, este capacitatea de distrugere. Este forţa cea mai brutală care acţionează în om. Această forţă se alimentează de la oribila masă a cruzimii. Ea ucide fizic şi moral.

Toate stările omului se reflectă asupra naturii sale fizice. Astfel, de exemplu, unghiile pot să fie cea mai bună oglindă a acestor stări. În decursul celor 180 de zile în care unghiile se schimbă, totul se înregistrează cronologic pe ele. Pentru cel ce ştie să citească în unghii, tot ce priveşte individul este clar ca lumina zilei.

Discipolul: Ce defecte ale omului împiedică cunoştinţele pe care ni le transmiteţi prin cuvânt să fie puse în practică?

Maestrul: Teama! Dacă examinăm teama în mod detaliat, vom constata că există trei categorii de teamă: teama fizică, teama emoţională şi mentală şi teama morală. Temătorul moral se teme să nu comită o greşeală oarecare în privinţa propriilor principii. Îşi analizează comportamentul, ca să se convingă că n-a făcut ceva care să-l împiedice să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Temătorul emoţional şi mental este îngrijorat ca nu cumva ideile lui despre evoluţia sa mentală şi emoţională să nu se realizeze. Temătorul fizic este ca un iepure care o ia la sănătoasa văzându-şi propria umbră. În regnul animal, teama are locul ei, dar, pentru omul care a pornit pe calea divină, teama se prezintă ca o piedică inutilă. Trebuie să facem o deosebire între prudenţă şi teamă. Prudenţa nu trebuie să se transforme în teamă, dar teama trebuie să se transforme în prudenţă. Un exemplu. E posibil ca într-o zi să fiţi cuprinşi de descurajare. Trebuie să ştiţi că este un gând venit din exterior. Nu voi l-aţi generat. Creierul omenesc este o grădină în care oricine poate să planteze neghină. Respingeţi-o. Nu cedaţi sugestiilor exterioare. Omul trebuie să-L aibă de partea lui întâi

pe Dumnezeu, apoi natura şi, după aceea, pe toţi oamenii buni şi pe el însuşi.

CONVERSAŢIA 8

După o pauză de vreo zece zile, discipolii s-au adunat din nou pe pajiştea luminată de razele soarelui matinal. Terminaserăm exerciţiile paneuritmiei şi mulţi plecaseră. Rămăseseră doar discipolii care nu aveau obligaţii şi, printre ei, cel care era curios să cunoască şi cel mai liber în conversaţiile cu maestrul.

Discipolul: Ştiu, maestre, că întrebarea care mi-a venit în minte e, poate, deplasată. Nu poţi vorbi despre asta aşa cum ai face despre lucrurile obişnuite ale vieţii, totuşi îmi voi lua libertatea de a vă ruga să ne vorbiţi despre cel Infinit, Suprem, Unic, care este numit Cauza Primordială sau Dumnezeu. Dacă cineva mi-ar pune această întrebare, aş spune că Suprema Realitate sau Dumnezeu nu se pretează nici la vreo definiţie, nici la vreo dovadă. Dar am remarcat că, atunci când vorbiţi despre Dumnezeu, chiar dacă posibilităţile noastre sunt minime, ne simţim mai aproape de El.

Maestrul: Cuvântul „Dumnezeu" este înţeles în diferite feluri şi oamenii acordă acestui termen conţinuturile cele mai variate. Este adevărat că nu există definiţie pentru Atotputernic, dar putem spune că Dumnezeu, în sensul filosofic al cuvântului, înseamnă a gândi. A crede în Dumnezeu înseamnă a gândi. Doar cel care gândeşte poate să creadă în Dumnezeu. Dar mulţi dintre cei care nu cred în existenţa lui Dumnezeu gândesc şi ei. Totuşi, nu-i adevărat. Căci ceea ce ei consideră gândire nu e nicio gândire, ci doar o târâre pe suprafaţa fenomenelor, fără să ajungă la profunzimea la care se găsesc cauzele şi motoarele acelor fenomene, care sunt o particulă infimă a manifestării Spiritului Universal. Există o diferenţă imensă între gândirea unei minţi iniţiate şi gândirea celui care trăieşte în întuneric spiritual. Primul vede dincolo de barierele percepţiilor noastre. Are intuiţie şi iluminare şi va fi condus de aceste calităţi până la principiul cauzal a tot ce se întâmplă. Ceilalţi gânditori, care nu sunt iluminaţi de intuiţia spirituală, se mişcă între ziduri, fiindcă

nu ştiu ce se află în această închisoare tridimensională a lumii materiale. Un mare număr de filosofi materialişti consideră că gândirea asupra lui Dumnezeu împiedică în general procesele gândirii, dar adevărul este că tocmai această gândire stimulează evoluţia spirituală. Oamenii şi-L reprezintă pe Dumnezeu în chipurile cele mai diverse, chiar sub formă omenească, şi asta nimeni nu poate s-o uite, dat fiind că lumea noastră tridimensională ne prezintă formele ei de care cu greu ne-am putea lipsi. Entitatea Divină, cu nenumărate dimensiuni, este străină de raţiunea noastră tridimensională. Totuşi, într-o mică operă a naturii, neînsemnată în aparenţă, cât şi într-o acţiune, măruntă la prima vedere, dar nobilă şi plină de abnegaţie, se poate vedea minunata raţiune a naturii vii, iar în acţiune, măreţia Binelui, a Iubirii şi a lui Dumnezeu. Dumnezeu se află în lucrurile mici aşa cum stejarul mare se află în ghindă. Ţineţi ghinda în mână fără să bănuiţi că purtaţi o viaţă de câteva secole în stare potenţială. Să ştiţi că nu e nimic mai mare decât Dumnezeu, dar, în acelaşi timp, nu există formă mai umilă şi mai mică decât cea în care Se poate ascunde El. Nu subestimaţi lucrurile mici. Învăţaţi să le apreciaţi după posibilităţile lor ascunse. Un băţ de chibrit mic poate să provoace un incendiu mare.

Discipolul: Este adevărat că viaţa este generată de Iubire?

Maestrul: Acesta este un mare adevăr. Dar ştiţi că viaţa şi Iubirea sunt diferite şi că Iubirea - mama vieţii - rămâne o esenţă divină, veşnică şi invariabilă, în timp ce viaţa este supusă multor procese şi transformări? în viaţă, există construiri şi distrugeri. În Iubire, aceste două procese nu există. Iubirea este întotdeauna constructivă, pură şi sublimă. Dacă admiteţi că Iubirea şi viaţa sunt acelaşi lucru, cum vom explica atunci contradicţiile din viaţă? N-am comite o greşeală dacă i-am imputa contradicţiile şi Iubirii? în Iubire nu există contradicţie! Ceea ce am spus despre Iubire este valabil şi pentru înţelepciune. Înţelepciunea este ceva mai mult decât ştiinţa pe care oamenii o dobândesc în viaţă. În ştiinţă există greşeli şi erori, contradicţii şi teorii care se neagă una pe alta. Dar înţelepciunea este una şi invariabilă. Este mai presus de creatori şi de ipoteze. Ştiinţa şi teoriile pot fi numite trepte ce duc la înţelepciune, care e mai presus de orice ştiinţă. Înţelepciunea

este luată din cunoştinţe şi începe să strălucească doar într-un suflet treaz.

Adevărul are aceeaşi puritate absolută şi infinită şi nu are nicio limitare. Adevărul generează libertate, dar în libertatea pe care o au oamenii pe acest pământ există şi limitări. În Adevăr nu există nicio limitare! Atunci, ne-am putea pune următoarele întrebări: Putem să trăim fără Iubire? Putem. Dar, fără Iubire, viaţa noastră ar fi plină de suferinţe. Putem să trăim fără înţelepciune? Da, putem. Dar, fără înţelepciune, cunoştinţele pe care le-am avea n-ar putea să ne facă să evităm comiterea unor lucruri stupide. Putem să trăim fără Adevăr? Da, putem. Dar, fără Adevăr, vom avea o libertate care nu s-ar deosebi de orice sclavie. De aceea, când unul dintre elevii de la şcoală se individualizează atât de mult încât, în mândra lui îngâmfare, neagă Iubirea, înţelepciunea şi Adevărul, nu trebuie să se revolte când vin rezultatele inevitabile, căci el le-a provocat. Când necazurile cad asupra lui, trebuie să spună: „Mă găsesc în această situaţie pentru că am renegat cele trei mari fundamente ale vieţii”.

Au urmat câteva minute de tăcere. Fiecare reflecta la ceva legat de cuvintele maestrului.

Discipolul: Aş vrea să vă cer ceva, în numele fraţilor cu care am vorbit acum două zile. Am vrea să ne daţi o temă, pe care fiecare dintre noi o va dezvolta cum crede mai bine. Dar am vrea ca tema să fie legată de ceea ce trebuie să dezvoltăm în primul rând în noi înşine şi despre care credeţi că le lipseşte cel mai mult tinerilor.

Maestrul: Scrieţi despre răbdare.

CONVERSAŢIA 9

Maestrul: în ştiinţa spirituală se cunoaşte un semn sfânt, numit Pentagramă. Acest semn a fost adoptat ca simbol de unele naţiuni şi doctrine fără ca oamenii să-i cunoască semnificaţia şi fără să bănuiască că modul în care este folosit nu este lipsit de semnificaţie şi că are tot felul de consecinţe. Când se găseşte în sus, vârful Pentagramei arată că cei care l-au plasat astfel trebuie să respecte principiul divin din om şi din

lume, şi mai ales din om, dat fiind că Pentagrama este semnul Omului. Vi s-a întâmplat să încercaţi să meditaţi la semnificaţia acestui semn şi simbol sfânt? Stările în care cade un individ depind de natura lui. În munca voastră, ca să ajungeţi la deducţii mai precise, este util să ştiţi că oamenii gândesc şi simt diferit lucrurile. Dacă examinăm modul în care gândesc oamenii, vom descoperi mai multe categorii de gândire. Omul are capacitatea *bunului-simţ,* a *raţiunii înnăscute,* are *raţiune, simţ individual* şi *simţ moral.*

Bunul-simţ înseamnă să conştientizezi şi să te ocupi de faptele cele mai obişnuite şi cele mai simple din viaţa din jur, dar fără să fii absorbit de ele.

Raţiunea înnăscută este ageră, creatoare. Ascunde în ea însuşirile cu care omul vine pe lume şi pe care le va manifesta în anumite împrejurări şi condiţii.

Raţiunea este o manifestare superioară a forţelor mentale ale omului. Ea este chibzuită, analizează şi sintetizează; poate să tragă concluzii finale din fapte şi fenomene.

Simţul moral ia în considerare fiecare situaţie şi alege calea care va asigura morala, în sensul cel mai larg al termenului.

Simţul individual este foarte specific fiecărui om. Prin acest simţ el se concentrează asupra a tot ce gândeşte şi decide în legătură cu problemele vieţii sale, şi asta într-un mod unic şi care nu se repetă la alţii.

Simţul personal este acel proces al gândirii care-i dirijează viaţa personală. Acest simţ conservă individul, are grijă de situaţia lui, de demnitatea lui şi de tot ce trebuie să facă pentru a-şi păstra poziţia în societate.

Discipolul: Cu toate acestea, aş vrea să vă rog să-mi explicaţi diferenţa dintre simţul personal şi simţul individual. Uneori, am tendinţa să le confund, ceea ce, evident, e o greşeală.

Maestrul: Când o persoană trăieşte cu simţul individual, are privirea îndreptată în interiorul ei, în timp ce, atunci când trăieşte înainte de orice cu simţul personal, are o relaţie cu celelalte persoane, se interesează de ce gândesc ceilalţi despre ea. Când scrie o carte, se gândeşte tot timpul la ce vor spune ceilalţi despre ea, şi în special criticii. Pentru o persoană de acest gen, n-ar exista viaţă personală dacă n-ar fi societatea. Simţul şi viaţa individuale sunt mai aprofundate decât simţul

personal. Persoanele cu simţ personal n-au prieteni, ci doar cunoştinţe, pe când cele care au simţ individual au prieteni şi-i păstrează mult timp. Discipolul nu trebuie să fie tulburat de părerea celorlalţi. Trebuie ca el să-i asculte cu atenţie, dar să nu abată din calea sa valul energiei sale mentale. Când aceste şase feluri de activităţi mentale lucrează în acelaşi timp la om, acesta este cât se poate de normal şi gândirea îi funcţionează la întreaga capacitate.

Grupul din jurul maestrului a rămas cufundat în tăcere câteva minute. Nimeni nu voia să părăsească acel loc în care cuvântul înţelepciunii ţâşnea ca dintr-un izvor cristalin. Toţi aşteptau ca discipolul atât de dornic de cunoaştere să pună o nouă întrebare.

Discipolul: V-am auzit spunând că omul are multe posibilităţi să se înalţe spiritual, dar că ele nu sunt încă total utilizate de oamenii din epoca noastră. Aş vrea să ştiu până la ce grad se poate înălţa un om pe Pământ. Care e cel mai înalt punct, pe care îl putem numi vârful perfecţiunii în condiţiile vieţii pământene?

Maestrul: Punctul ascensiunii spirituale pe care îl poate atinge un om conştient depinde de gradul lui de modestie. Este o lege şi ea nu poate fi exprimată prin mijloacele ştiinţei cu care se enunţă legile. Dacă reprezentăm starea obişnuită, neutră sau pasivă a unui individ printr-o linie orizontală şi dacă regiunea condiţională a modestiei este suprafaţa care se află sub linia orizontală, iar ascensiunea spirituală se găseşte deasupra ei, atunci, conform legii sinusului, amplitudinea modestiei (sub linia orizontală) va fi egală cu amplitudinea ascensiunii (deasupra liniei orizontale). Rezultă că, în mod clar, cu cât modestia e mai mare, cu atât ascensiunea spirituală va fi mai mare. Ca să înţelegeţi şi mai bine, vă voi da o altă explicaţie pe care o veţi putea transforma într-un mic, dar util exerciţiu. Încercaţi să trăiţi un timp cu conştiinţa unei mici fiinţe cu aspect insignifiant. Străduiţi-vă să-i înţelegeţi viaţa şi nevoile. Dacă vi se pare meschin, chiar nedemn de condiţia voastră umană, atunci spuneţi-mi cum se face că un înger - o fiinţă atât de superioară din lumea invizibilă, care şi-a încheiat evoluţia - vine să dirijeze evoluţia omului? Nu se coboară cu bună-ştiinţă până la nevoile omului aşa cum v-aţi coborî şi voi până la nivelul unei buburuze? Vă recomand să faceţi această experienţă când veţi plănui să

realizaţi, după concepţiile şi măsurile voastre, vreo „mare operă”.

Discipolul: La ce foloseşte această experienţă?

Maestrul: La înţelegerea faptului că, dacă nu poate să coboare până la situaţia unei buburuze, omul nu se poate ridica până la poziţia unui înger. Şi încă ceva. Nu numai modestia este necesară înainte de toate, ci şi dragostea de muncă şi perseverenţa, ce trebuie să devină însoţitorii nedespărţiţi ai discipolului în munca asupra lui însuşi ca să ajungă la ceva.

Discipolul: Vorbiţi deseori de intelect, de sentimente şi de voinţă. Aceste trei cuvinte sugerează tripla natură a vieţii spirituale a omului. Dar care dintre acestea trei este principiul dinamic? După părerea mea, sentimentele ar fi motorul cel mai puternic al vieţii. Cel puţin pentru mine aşa e.

Maestrul: Când regulatorul de raţiune este absent, sentimentele aservesc omul. Această sclavie este cea mai periculoasă când sentimentele sunt negative.

Discipolul: Nu e mai bine să devii indiferent şi să laşi să treacă totul fără vreo emoţie?

Maestrul: Vă înşelaţi dacă vă gândiţi că indiferenţii sunt puternici şi înţelepţi. Indiferenţa nu este deloc o calitate. Nu, nu li se cere oamenilor să fie indiferenţi şi cu atât mai puţin discipolilor, ci altceva ce este superior indiferenţei. Aceasta este răbdarea. Indiferenţa nu înseamnă nicio faptă deosebită. Nu indiferentul realizează o faptă deosebită, ci cel care dă dovadă de răbdare. Există o evoluţie doar când reuşim să depăşim un obstacol oarecare după anumite exerciţii şi eforturi. Întreaga evoluţie a omului, mergând până la o presupusă perfecţiune, constă în aceea că trebuie să depăşim permanent atât obstacolele din exterior, cât şi pe cele din interior.

CONVERSAŢIA 10

Maestrul: Calea discipolului este o strictă autodeterminare. Din moment ce a stabilit-o în conştiinţa lui, nici măcar nu trebuie să-şi arate convingerile, ci să rămână ferm pe poziţii, tare ca diamantul. Când cel care a pornit pe calea sfântă are raţiune, toate condiţiile exterioare se vor îmblânzi şi drumul îi va fi deschis. Prin termenul de „autodeterminare” nu se înţelege păstrarea propriilor convingeri doar pentru cinci,

zece sau cincisprezece ani, ci ele trebuie să fie irevocabile şi eterne. În convingerile discipolului trebuie să fie aspiraţiile drumului parcurs în cursul secolelor, drum care este acelaşi cu cel pe care îl urmează acum. Trebuie să ştiţi că, în stadiul actual al dezvoltării omenirii, pentru fiecare discipol va surveni cel puţin o dificultate. Ea este karmică şi fiecare discipol trebuie să aibă o coloană vertebrală morală solidă, ca să nu dea înapoi. Trebuie să mai ştiţi că, de cele mai multe ori, dificultatea vine ca rezultat al unei nesupuneri. De aceea, nu vă depărtaţi niciodată de principiul fundamental şi director al vieţii voastre. **Lucraţi** asupra virtuţii. Fiecare calitate indispensabilă evoluţiei discipolului este un material de studiu. Răbdarea, prudenţa, cinstea se pot studia ca ştiinţe. Veţi avea de trecut un examen de cinste aşa cum se trece unul de geometrie. Una dintre trăsăturile cele mai nobile pe care trebuie să le dezvolte oamenii este respectul unuia faţă de celălalt. Vi se cere eroism. Încurajaţi-vă şi fiţi asemenea acelui vâslaş care nu ţine cont dacă va întâlni un val mic sau unul înalt în drumul lui pe mare, ci vâsleşte cu perseverenţă şi curaj. Doar aşa veţi ajunge la ţărm. Şi ţărmul înseamnă o nouă cultură, luminoasă şi elevată, ce nu trebuie să dispară niciodată din conştiinţa voastră. Când vă treziţi dimineaţa, puneţi-vă această întrebare: Ce parte din muncă trebuie îndeplinită în această zi pentru venirea acestei culturi?

Şi cu aceste cuvinte s-a terminat reuniunea noastră din ziua aceea.

CONVERSAŢIA 11

De data aceasta, conversaţia a fost începută de acelaşi discipol. Nu se înţelegea dinainte cu colegii în privinţa întrebărilor, dar se întâmpla ca întrebările pe care le punea să fie întotdeauna interesante şi de o importanţă vitală pentru restul grupului, iar cuvintele maestrului erau o adevărată hrană sufletească pentru ei.

Discipolul: De ce este necesar ca omul, după ce a trăit un timp pe Pământ, să meargă în alte lumi? Nu e posibil să existe un proces neîntrerupt de viaţă care să se deruleze într-un singur loc, să zicem pe Pământ sau pe oricare altă planetă unde există condiţii de viaţă?

Maestrul: Când viaţa ia sfârşit pe un plan, în realitate ea nu dispare, ci se transformă dintr-o stare în alta. Ceea ce oamenii numesc moarte dintr-o anumită privinţă este, în altă privinţă, o condiţie pentru o viaţă nouă. Omul are o conştiinţă dublă, fizică şi spirituală. În conştiinţa fizică sau obişnuită, concepţiile despre viaţă sunt unele, în cea spirituală, sunt altele. Oamenii de pe Pământ cred că-şi ordonează viaţa după concepţia fizică. Dacă este adevărat, atunci cum a apărut viaţa pe Pământ? Unde se găsea această omenire în urmă cu cincizeci de milioane de ani? Unde se găseau regnul animal şi regnul vegetal? Omul, precum şi animalele şi vegetalele au venit de undeva. În ştiinţa ocultă se spune că în lume există curenţi care provin de la diferite sisteme solare. Aşa se populează planetele, aşa se constituie formele vieţii. Suntem toţi legaţi de acele legi până în momentul în care vom fi eliberaţi de orice ataşament faţă de un sistem solar anume, ca să putem ieşi din el. Discipolii trebuie să păstreze în minte că este indispensabil să fie în acord cu legile Creaţiei şi că tot ce se întâmplă este raţional. Chiar când se împiedică şi cad, trebuie să ştie că aceasta este în acord cu ceva ce este necesar. Ştiu că există savanţi şi filosofi care, ani întregi, şi-au bătut capul cu o problemă şi li se întâmplă să cadă din neatenţie. Şi în cursul acestei căzături apar răspunsurile şi întrebările neelucidate. Din acelaşi necaz, omul spiritual, care a dobândit înţelepciunea, va trage o învăţătură, în timp ce ignorantul va zice: „Numai mie trebuie să mi se întâmple mereu chestii de-astea?”. *Totul depinde de cultura spirituală a omului.* Celor care trec repede, şi fără să gândească, prin fenomenele naturii, spunând că totul e rodul întâmplării şi a fost creat fără ajutorul vreunei Foarte Mari înţelepciuni, le-aş pune următoarele întrebări: 1) Cum vor explica că celulele pielii majorităţii mamiferelor produc peri, în timp ce celulele păsărilor produc pene?; 2) în ce fel penele păsărilor primesc culorile cele mai ciudate, şi asta în locuri determinate, şi cele mai variate la diferite feluri de păsări?: 3) Fluturii, care apar doar vara, poartă veşminte splendide. Aripile le sunt împodobite cu diferite ornamente şi presărate cu o pulbere foarte fină. De ce sunt aşa? La ce poate să folosească acea frumuseţe unică pentru o singură vară? Cât de generoasă e natura! La toate aceste întrebări, ca şi la altele, naturaliştii n-au răspuns. În această privinţă, oamenii învăţaţi sunt şi mai rezervaţi şi mai modeşti în

faţa enigmelor neelucidate, pe când semidocţii, care au învăţat câte ceva de ici, de colo, sunt mai îndrăzneţi şi mai siguri pe ei. Dar Spiritul Creaţiei, Creatorul Unicităţii din cosmos, are o răbdare fără sfârşit şi e Binevoitor. Aşteaptă cu o răbdare infinită şi indulgentă să trecem prin toate erorile şi iluziile şi să ne dăm singuri seama de adevăr. Abia atunci vom deveni cetăţeni ai împărăţiei Sale.

Discipolul: Există o providenţă divină?

Maestrul: Se întâmplă deseori ca elevii ştiinţei spirituale să cadă pradă contradicţiilor şi pericolelor în care nu cad nici măcar oamenii obişnuiţi. Diferenţa dintre unii şi ceilalţi constă în faptul că unii discipoli sau credincioşi nu fac nimic ca să corecteze situaţia nefavorabilă creată, ci spun: „Dumnezeu o să ne salveze”. Sau: „Există o providenţă divină”. Este adevărat că Dumnezeu există şi există şi o providenţă, dar nu trebuie să aşteptăm fără să facem ceva. Uneori, oamenii din această lume care nu cred în providenţa divină acţionează din proprie iniţiativă şi, mulţumită activităţii lor, descoperă metode şi remediază situaţia. Sub acest aspect, graţie activităţii lor, merită elogii, cu condiţia ca această activitate să vizeze Binele.

Discipolii şi credincioşii trebuie să ştie că providenţa divină se bazează pe legi raţionale şi că nu vor fi protejaţi decât dacă se conformează acestor legi.

Discipolul: Nu este oare adevărat că fiecare om are obiceiuri şi trăsături de caracter negative înnăscute sau dobândite mai târziu? Ce trebuie să facă? Să le lase în pace, fără să le bage în seamă, sau să lupte cu ele?

Maestrul: Când cineva devine conştient că are astfel de particularităţi negative, să nu se ocupe să corecteze oamenii şi lumea, ci să se uite la el însuşi. Cândva demult, un fizionomist renumit i-a dezvăluit lui Socrate toate defectele pe care le avea marele filosof. Socrate nu le-a tăgăduit şi a adăugat: „Eram exact cum m-ai descris, dar acum, prin forţa minţii, a inimii şi a voinţei, am corectat toate aceste defecte şi am devenit alt om”. Este una dintre cele mai frumoase trăsături de caracter ale lui Socrate.

Discipolul: Are oare omul posibilitatea şi puterea de a face tot ce trebuie pentru evoluţia lui, sau unele lucruri îi sunt inaccesibile?

Maestrul: Posibilităţile fiinţelor plasate pe lunga scară a evoluţiei sunt diferite. De la microb până la omul de pe Pământ, trecând apoi prin lumea îngerilor şi a arhanghelilor, toate sunt fiinţe evoluate cu posibilităţi dintre cele mai diverse. O fiinţă inferioară omului nu poate să facă ce face omul, aşa cum ceea ce depăşeşte puterile omului este posibil pentru fiinţe superioare lui. De aceea, când vi se pare foarte greu să faceţi ce trebuie, chiar cu toate eforturile posibile, cereţi-le ajutor celor care pot s-o facă.

Discipolul: Pe ce putem conta la noi?

Maestrul: Pe imuabil. Fiecare trebuie să se găsească pe el însuşi. Esenţa lui rămâne ca bază de viaţă. Chiar dacă totul în el se lasă influenţat şi se schimbă, acea sămânţă, acea luminiţă care nu se stinge niciodată rămâne imuabilă. Acel punct luminos din conştiinţă nu se lasă influenţat nici de suferinţă, nici de glorie, nici măcar de mânie sau de scânteierea aurului. Acest principiu imuabil nu este dobândit. Este aşezat de Dumnezeu în sufletul omului.

Discipolul: Cunoştinţele pe care ni le oferă ştiinţele contemporane, deşi foarte interesante şi destul de vaste, nu sunt în stare să ne ajute în unele momente dificile. De ce nu există în aceste ştiinţe ceva care să elimine pesimismul, disperarea şi lipsa de credinţă?

Maestrul: Ştiinţele care se studiază în prezent în universităţi sunt pregătirea pentru o alta, marea ştiinţă a viitorului. Ştiinţele actuale reprezintă cărămizile care vor intra în construcţia acestui edificiu care este ştiinţa viitoare. Cunoştinţele pe care le primeşte omenirea într-o viaţă de om, chiar dacă ar dura un secol, vor fi plasate într-un cazan ca să fiarbă acolo şi să se sintetizeze. Cantitatea de esenţă obţinută, ca sinteză a acestor cunoştinţe, va putea să fie conţinută într-o sticluţă nu mai mare decât cea în care se pune uleiul esenţial de trandafiri. Faza în care se dezvoltă viaţa contemporană este una în care este asigurată alimentarea cu hrană şi băutură. Bineînţeles, omul nu poate să trăiască fără să mănânce, dar rău este că, în afară de asta, nu mai avem grijă de nimic altceva. Agricultorul zice: „Vom ara ogorul, vom semăna, vom strânge recolta, vom umple hambarele şi vom fi asiguraţi”. Dar pentru hrana sufletului nu avem încă tot atâta grijă pe cât avem ca să ne umplem stomacul. „Să ne trăim viaţa”, zic oamenii. Dar acest

„să ne trăim viaţa” este doar legea alimentaţiei. Însă nimeni nu se întreabă ce se întâmplă după acest „să ne trăim viaţa” şi nici nu răspunde la această întrebare.

Discipolul: Oare în celelalte lumi viaţa se scurge la fel de repede ca pe Pământ?

Maestrul: în ştiinţa spirituală se spune că ceea ce trăieşte sufletul pe pământ milioane de ani poate fi trăit într-un an, că toată viaţa pământeană a unui om poate fi trăită într-o clipă în lumea spirituală. Această lume, unde sunt posibile astfel de lucruri, este una în afara spaţiului şi a timpului. În lumea spirituală, unităţile de măsură sunt cu totul diferite. Toate acestea ar părea neverosimile pentru o persoană care nu cunoaşte problemele spirituale. Oamenii din epoca noastră nu pot să gândească în afara timpului şi a spaţiului.

Discipolul: De ce foarte mulţi oameni din epoca noastră se comportă cu neîncredere faţă de adevărurile stabilite de ştiinţa spirituală?

Maestrul: Dacă aţi avea o sticluţă în care ar trebui să turnaţi un lichid preţios, acea sticluţă n-ar trebui să aibă nicio crăpătură. Oamenii care pun la îndoială adevărurile ştiinţei divine sunt sticluţe care au crăpături. Aşa este structurată conştiinţa lor. Totul se scurge din astfel de flacoane. Omul care are credinţă reprezintă altceva. El merge la izvorul abundent cu o sticlă în stare bună, o umple şi nimic nu se scurge din acea sticlă. Izvorul abundent al credinţei este necesar pentru realizarea unei idei. Îndoiala este ca un nor care ascunde lumina ce vine de sus. În ştiinţă, analiza a dat naştere unei anumite doze de îndoială, dar, după această analiză, este indispensabil să facem o sinteză. Dacă o persoană reuşeşte să demonteze rotiţele unui ceas şi apoi nu mai poate să le monteze la loc, ce interes mai reprezintă acesta? Ştiinţa se construieşte şi cu una, şi cu alta, dar ceea ce rămâne în conştiinţă este ca un adevăr imuabil, rezultatul sintezei diferitelor părţi ale unui fenomen.

CONVERSAŢIA 12

Îndată ce a sosit, maestrul a început să vorbească, ca şi cum tot ce ar fi urmat să spună ar fi fost continuarea gândurilor cu care pornise spre grupul de discipoli.

Maestrul: Sarcina principală a omului în viaţă este să găsească adevărata cale. Doar atunci va da un sens existenţei sale.

În cursul acestei conversaţii, discipolul a început să pună întrebări foarte adecvate şi astfel totul s-a transformat într-o adevărată conferinţă. O deosebea de celelalte conferinţe ale maestrului faptul că era întreruptă de întrebări.

Discipolul: Spuneţi că este necesar ca fiecare să-şi găsească adevărata cale. Aşa este, dacă spuneţi. Dar nu caută oare oamenii doar succesul material? Dacă aşa stau lucrurile, din moment ce interesele personale îl conduc pe om, nu este clar atunci că trăim într-o epocă în care dezvoltarea spirituală este împiedicată?

Maestrul a aruncat o privire în faţă, acolo unde razele soarelui se strecurau prin ramurile de pini, în partea de răsărit a pajiştii de la Izgrev. Şi a început să vorbească cu voce limpede.

Maestrul: Ar fi aşa precum spui, dar în sufletul omului trăieşte un impuls deseori inconştient, care protejează sufletele persoanelor, împiedicându-le să se afunde în întregime în hăul materiei şi în umbra falsă a iluziilor. În pofida tuturor eforturilor pe care le fac ca să se convingă ei înşişi şi ca să-i convingă pe ceilalţi că sensul vieţii este ascuns doar în succesul material, oamenii nu pot să ascundă, nici de propriii ochi, că elementul principal din toată viaţa lor a fost o stimulare spre „ceva” de care au devenit conştienţi mai devreme sau târziu. Pentru ca omul să devină susţinătorul unei învăţături, al unei doctrine sau al unei filosofii, stimularea a venit din interior. Să se verifice ei înşişi cei care sunt materialişti convinşi, ca să înţeleagă că nici literatura pe care au citit-o, nici influenţele exterioare exercitate asupra lor nu sunt de vină că pornesc pe această cale. Momentul decisiv ca s-o ia într-o direcţie sau alta vine din interior. Altfel, ar ceda altei influenţe exterioare şi ar susţine tot felul de alte idei. Dacă asta e adevărat pentru omul care n-are nicio legătură cu realitatea sufletului, cu atât este mai adevărat pentru cei care recunosc existenţa unei Cauze Iniţiale. Ca să ne convingem de marea valoare şi de importanţa stimulării interioare, să ne punem această întrebare: Când sunt foarte nefericiţi oamenii de pe acest Pământ? Când şi-au pierdut bogăţiile exterioare, sau când şi-au pierdut siguranţa interioară? Când pierderea este exterioară şi se păstrează entuziasmul

interior, totul se repară mai uşor. E mai greu când dispare credinţa în ceea ce devenise pentru ei un ideal. Atunci, existenţa îşi pierde orice sens. Există oameni la care procesul are loc foarte rapid. Un insucces, o dificultate în viaţă pot să devină cauza decepţiei şi a catastrofei. Oamenii din această categorie nu cunosc legea schimbării stărilor opuse care sunt indispensabile pentru evoluţie.

Discipolul: Care sunt schimbările?

Maestrul: Aşa este viaţa pe Pământ. Dacă două persoane se prezintă la un concurs, una îl va câştiga şi va fi fericită, cealaltă va fi tristă. Cu ajutorul bucuriei, dar şi al tristeţii, omul dobândeşte ceva util pentru evoluţia lui. Există oameni care au trăit superficial. N-au cunoscut niciodată tristeţea şi au devenit superficiali. Când te murdăreşti, te speli cu apă; atunci apa devine murdară. Apoi, conform legii ciclului veşnic, apa se purifică. În acest timp, te poţi murdări din nou. Există în această lume oameni frumoşi, dar şi oameni urâţi. Nu cunoaşteţi nici cauza frumuseţii, nici a urâţeniei. Există cazuri în care urâţenia devine frumuseţe, în timp ce frumuseţea poate să aducă necazuri mari. Lumea este plină de aparenţe. Nimic din ce se pierde şi vi se poate lua nu este proprietatea voastră. Vă aparţin doar cele cu care aţi venit pe lume şi care, după toate schimbările şi în toate condiţiile, rămân în voi. Dacă un om, în viaţa lui, reuşeşte să devină învăţat, aceasta este un „altoi” făcut la viaţa lui. Altoiul nu este o calitate fundamentală a copacului.

Dacă se rupe, copacul îşi manifestă natura primordială. Un învăţat poate, în urma unui accident sau a unei boli, să-şi piardă ştiinţa. Îi rămân atunci calităţile înnăscute. Există cazuri în care, în urma unor depuneri acumulate în vasele sangvine, mari savanţi de capacitate mondială şi-au pierdut toată ştiinţa (valoarea grefată) şi au avut comportamente primitive stupefiante, grosolane şi chiar respingătoare. Multe lucruri din viaţă - dintre ritualurile şi regulile de comportament - sunt astfel de grefe. Nu sunt elemente permanente ale eului omenesc.

Discipolul: Ce este mai important de dezvoltat în viaţă? Câţi savanţi şi oameni celebri din societate se ocupă de eul lor? Nu-i adevărat că întreaga viaţă a celor care s-au consacrat studiilor se petrece în perfecţionarea specialităţii lor?

Maestrul: Da, e adevărat. Cei mai mulţi dintre cei care se ocupă de studii se îngrijesc mai ales de dobândirea unui număr tot mai mare de cunoştinţe. Nu e lăudabil; ci de o mare importanţă este ca omul, în procesul evoluţiei sale, să se străduiască să-şi dezvolte calităţile fundamentale înnăscute. Aceasta este în realitate dezvoltarea spirituală. Atenţia acordată perfecţionării a ceea ce este iniţial înnăscut nu trebuie să fie mai mică decât zelul acordat dezvoltării şi perfecţionării grefei. Nu trebuie să ne mulţumim cu ce am devenit, ci să ne străduim să atingem cele mai înalte trepte ale progresului spiritual. Boul nu trebuie să se mulţumească cu coarnele lui, nici calul, cu copitele. De exemplu, cu ce ochi vede el satisfacţia unui porc? Este o satisfacţie umilitoare, respingătoare chiar. Astfel le apare celorlalte lumi superioare situaţia noastră din materia densă, aşa apar aviditatea şi lubricitatea noastră privite din lumea fiinţelor evoluate. După ce omul va părăsi acest Pământ, abia atunci va vedea clar situaţia în care se găsea aici. Există cazuri în care sufletele unor defuncţi au observat cu neplăcere onorurile inutile - precum cuvântările pline de elogii exagerate la căpătâiul trupului neînsufleţit deoarece au înţeles diferenţa enormă care există între acest ceremonial zgomotos şi adevărata stare a sufletului. Undeva în Sfintele Scripturi stă scris: „Plin de graţie şi adevăr”. Omul trebuie să fie întotdeauna plin de ceva. De ce? Unii vor spune: „de cunoştinţe, de forţă, de necunoscut sau de bogăţii”. Cum arată un om plin doar de cunoştinţe? Seamănă cu o enciclopedie, cu un manual sau cu o bibliotecă. E un om fără suflet, mândru şi rece. Omul plin doar de forţă va arăta ca o bombă ce poate să explodeze în orice clipă. Dacă e plin doar de bogăţii, pentru care oamenii vor fi plini de atenţii ipocrite faţă de el, va reprezenta doar un neant înveşmântat într-o splendoare trecătoare şi ridicolă. Atunci, ce înseamnă să fii plin de graţie şi adevăr? înseamnă să fi creat o legătură interioară cu Dumnezeu. Şi ce-am putea dori mai mult? Cel care a reuşit o astfel de legătură are totul. Este cea mai mare deplinătate şi cea mai sublimă fericire la care putem visa. Cel ce este legat de Dumnezeu trăieşte în Iubire, iar Iubirea care ne umple viaţa este deja fericirea însăşi. Aceasta din urmă este conţinută în Iubire. Când aud vorbindu-se despre Iubire, oamenii înţeleg lucruri diferite. În consecinţă, este indispensabil să înţelegem despre ce iubire este vorba. Există o iubire care

seamănă cu un urcior crăpat din care se scurge apa. Există o iubire ce poate fi comparată cu un urcior în stare bună, din care apa e băută în cursul drumului. Iubirea despre care e vorba aici seamănă cu un izvor nesecat de apă ţâşnitoare, care coboară de sus în calea vieţii şi udă totul pentru ca totul să crească şi să rodească. Totuşi, nimeni nu trebuie să adreseze reproşuri celorlalţi pentru felul în care au cunoscut Iubirea. Trebuie să ştim că viaţa pe Pământ e serioasă şi dificilă. Viaţa e o şcoală grea şi oamenii dau neîncetat examene. Să nu fim încrezuţi, ci să ne încredem în Dumnezeu. Se cunosc cazuri în care gândirea şi convingerile unor oameni care şi-au consacrat viaţa lui Dumnezeu, ajungând pe înalte culmi ale evoluţiei, au suferit mari perturbări şi devieri. Mari învăţaţi au părăsit lumea ştiinţei atraşi de mirajul vreunei frumuseţi pământene. Au existat cazuri în care chiar sfinţi şi-au scurtat timpul acordat vocaţiei ca să se consacre pasiunii lor pentru o frumuseţe pământeană care le-a apărut în faţa ochilor. Pe Pământ, există îngeri care se plimbă pe drumuri ca nişte domni distinşi, care şi-au uitat demult misiunea pentru care au venit pe această planetă. De aceea, nu vă grăbiţi să faceţi o judecată despre procese care nu sunt încă terminate, nu sunteţi încă în stare să cunoaşteţi cauzele a ceea ce se întâmplă, nici cum se vor derula lucrurile în viitor. Facem deseori greşeli când ne străduim să dăm o estimare justă despre ce e bine şi ce e rău. Nici măcar nu ştiţi care dintre acţiunile voastre e bună! Uneori faceţi un lucru pe care îl consideraţi rău şi vă întrebaţi, uimiţi, de ce este urmat de un al doilea rău. Se poate întâmpla şi să faceţi un bine şi să urmeze un rău. Trebuie să distingeţi ce e Bine. Odată, daţi bani unui om sărac, dar el se îmbată şi comite o crimă. Acţiunile oamenilor sunt atât de puţin explicabile, încât uneori spuneţi despre bine că e rău şi invers. Nu uitaţi: Faceţi-i bine celui în care trăieşte Dumnezeu.

Maestrul, care observase cât de dornici erau discipolii să-l vadă continuând conversaţia, a zâmbit şi a pornit zorit spre sală. Grupul s-a grăbit să-l prindă din urmă. Conversaţia a continuat înăuntru, căci o ploaie de primăvară uda pajiştea. Estrada sălii era un loc la fel de agreabil pentru continuarea conversaţiei.

Maestrul: Vedeţi această ploaie? Este un dar al naturii vii raţionale pentru toate creaturile de pe Pământ. În primul rând, pentru vegetaţie, apoi pentru toate celelalte fiinţe care îşi

primesc hrana din regnul vegetal. Cerul este o sursă generoasă a tuturor bunurilor vieţii. În afară de energia solară, destinată planetei, toate celelalte creaturi îşi primesc separat partea de energie. Păsările ştiu asta şi, de aceea, înainte de răsăritul soarelui, se cocoaţă pe crengi şi aşteaptă momentul în care soarele îşi trimite primele raze, ca să-şi ia partea. Deoarece primim gratuit viaţa şi forţele care o întreţin, rezultă că fiecare lucru pe care l-am căpătat ne îmboldeşte, de asemenea, să le venim în ajutor celor ce au nevoie de cel din urmă. Această lege este valabilă şi pentru fiinţele evoluate.

Discipolul: Vorbind cu prietenii, am auzit că cea mai mare virtute este cinstea. E adevărat?

Maestrul: Cinstea este o calitate pe care trebuie s-o aibă fiecare om. Ea este prima calitate nu numai pentru cei care se numesc discipoli şi urmează cu bună-ştiinţă calea spirituală, ci şi pentru toţi oamenii. În ceea ce priveşte discipolul, cinstea lui trebuie să-l inspire ca să-i vorbească sincer şi curajos maestrului său. Întâi, omul trebuie să fie cinstit faţă de el însuşi. Elementele cinstei sunt dreptatea şi nobleţea. Fără aceste două elemente, cinstea nu există. Cinstea este o calitate care nu depinde de situaţia pe care o avem în viaţă. Indiferent că eşti servitor sau rege, bogat sau sărac, trebuie să-ţi exprimi cinstea în acelaşi fel. Omul cinstit seamănă cu un veşmânt pe care îl spălaţi de câte ori vreţi fără ca apa să se murdărească. Cel ce e cinstit îşi plăteşte datoriile, îşi îndeplineşte obligaţiile. Există o lege în lumea spirituală conform căreia, dacă datorezi 10 milioane de franci, Lumea Invizibilă este gata să-ţi achite datoria; dar, dacă datoria e de 50 de franci, trebuie să ţi-o plăteşti singur. Lumea Invizibilă iartă marile greşeli, dar niciodată pe cele mici! Omul cinstit nu e crud. În această privinţă, pentru concepţia de cinste, Lumea Invizibilă a stabilit alte măsuri. De exemplu, vânătorii şi pescarii nu sunt consideraţi acolo cinstiţi.

Discipolul: Maestre, am înţeles că au mai rămas doar câteva minute la dispoziţie şi, totuşi, aş vrea să vă rog să ne spuneţi pe scurt ce este armonia.

Maestrul: Armonia se obţine când, la întâlnirea a doi prieteni, fiecare vede în celălalt doar cele mai bune trăsături ale caracterului său.

Şi, acestea fiind zise, maestrul s-a ridicat, şi-a plimbat o clipă privirea peste discipolii care se ridicaseră şi ei, i-a salutat

cu mâna şi s-a îndepărtat. Discipolii s-au apropiat unii de alţii tăcuţi, venindu-le greu să-şi exprime recunoştinţa care li se citea în ochi.

ADDENDA

MARELE ŞI FRUMOSUL

Extras din clasa generală (anul al şaptelea, 1927-l928)
Text tradus din bulgară şi înmânat vizitatorilor francezi care au venit la Sofia în vara anului 1939

Ne aflăm într-o epocă surprinzătoare; trăim într-un secol schimbător şi excepţional, în care se produc fenomene şi evenimente excepţionale. Aceasta nu trebuie să vă sperie, ci să vă ţină treji.

Pământul trebuie să se purifice; purificarea va veni prin focul care vine în lume. Dacă oamenii nu vor accepta ştiinţa Iubirii, focul va veni şi va mătura tot ce s-a construit de milenii. Cei care vor rezista acestui foc vor deveni luminoşi ca aurul care a trecut prin focul aurarului. Cel care va suporta aceste încercări va primi o dublă binecuvântare.

Nu uitaţi că, orice s-ar întâmpla în lume, bine sau rău, Dumnezeu este în toate. Dumnezeu este prezent în tot ce se întâmplă în lume şi corectează totul.

Epoca nouă cere concepţii noi, gânduri noi, o Iubire nouă. Noul este ascuns în Iubirea divină, iar Iubirea nu poate să trăiască decât în forme perfecte.

Corpul fizic nu este încă perfect şi rezistent. El se organizează treptat până în momentul în care omul îşi va construi corpul spiritual cu organe corespunzătoare. Va putea să reziste atunci la toate condiţiile din exterior şi interior. Doar cu acest corp va fi omul absolut liber.

Acest corp trebuie să fie transformat după modelul pe care Dumnezeu l-a creat la origine. Ceea ce fiecare trebuie să devină este stabilit dinainte.

Când a văzut omul de pe Pământ, lumea invizibilă i-a trasat în prealabil drumul. Fiecare om are o funcţie aparte de îndeplinit în viaţă, fiecare are problema lui de rezolvat, sarcina lui de împlinit. Şi de soluţia corectă la această problemă depinde dreptul lui de a profita de binefacerile şi de privilegiile pe care le oferă natura raţională şi de a colabora cu acele fiinţe raţionale ale naturii.

Ce va dobândi aici pe Pământ, omul va lua cu el în Lumea de Dincolo. Uneori, pe Pământ există condiţii mai bune pentru atingerea fericirii decât în lumea invizibilă.

Atâta timp cât omul se află pe Pământ, trebuie să se gândească la ce-i rămâne de îndeplinit, nu să părăsească viaţa pământeană cât mai repede posibil.

Lumea fizică este doar o oglindire palidă a lumii spirituale. Aceste două lumi sunt strâns legate şi amestecate; aceste lumi reprezintă stări ale conştiinţei.

Cel ce a ajuns la un grad ridicat de dezvoltare înţelege că, în cursul vieţii sale pe Pământ şi după plecarea sa spre cealaltă lume, va fi întotdeauna în compania unor fiinţe rezonabile şi într-o lume a armoniei şi a ordinii perfecte. Pentru el, viaţa pe Pământ este una paradiziacă. Ne creăm singuri propriul rai sau propriul iad. Totul depinde de om. Dacă trăieşte fiind conştient de legătura sa interioară cu viaţa, omul se află în rai.

Forţa omului stă în raţiunea lui; vine din viaţa lui interioară.

În toate cazurile întâmpinate în viaţă, trebuie să vă rugaţi ca ochii să vi se deschidă şi să înceapă să vadă în interior. Ca să se întâmple asta, conştiinţa trebuie să fie trează.

Stările prin care trece omul în viaţă, din copilărie până la vârsta matură, se repetă fără încetare atâta timp cât se află pe Pământ. Când îmbătrâneşte, are dorinţa să redevină tânăr. Fizic, nu poate să reîntinerească, dar interior se poate simţi tânăr şi chiar să fie aşa cu adevărat.

În ciuda tuturor suferinţelor şi tuturor necazurilor care îl asaltează, omul are întotdeauna modalitatea de a găsi fericirea.

Atâta timp cât omul nu va trece prin cel mai mare necaz, noul nu va apărea în el. Abia după ce cupa va fi golită până la fund, Principiul divin va putea să vină în om şi să-l umple cu apă proaspătă şi curată. Atunci se va bucura din nou. Aceasta este legea divină, care nu poate fi schimbată în niciun caz.

Cupa trebuie să fie întotdeauna goală şi să aştepte momentul în care se va putea turna în ea ceva, aşa cum mugurele din pom aşteaptă să fie pătruns şi deschis de prima rază de soare. Floarea trebuie să fie deschisă ca să primească darurile divine.

Sensul vieţii nu se află nici în bucurii, nici în suferinţe, ci în rezultatul lor, în ceea ce vom învăţa din ele şi în ceea ce vom înţelege.

Dacă ştim să observăm cu calm lupta binelui cu răul din noi înşine, din afara noastră, putem să învăţăm să gândim şi să ne instruim. Ca să înţeleagă viaţa sub cele două aspecte ale sale, aspectul luminos şi cel întunecat, omul trebuie să pună în luptă binele şi răul. În cursul acestei lupte, el trebuie să stea deoparte ca un spectator şi să nu ia parte la această luptă, ci doar să observe şi să reflecteze. Aşa va învăţa multe.

Nu vă împotriviţi bătrânului Adam care sălăşluieşte în voi; acesta este unul dintre marile secrete ale vieţii. Când bătrânul Adam începe să vă vorbească, ascultaţi-l şi nu-i replicaţi. Vă va vorbi despre lucruri foarte rezonabile. Ascultaţi ce vă spune, dar nu-l urmaţi. Oamenii se grăbesc prea mult şi n-au răbdare să vadă care este planul lui Dumnezeu şi ce a predestinat Dumnezeu pentru fiecare suflet. Trebuie să aveţi răbdare să aşteptaţi o întreagă viaţă, o eternitate, ca să înţelegeţi care este planul lui Dumnezeu şi care e iubirea Sa.

Dacă aveţi răbdare, viaţa nouă va veni şi vă va aduce tot ce puteţi să doriţi. Cu răbdare, le dovedim pe toate.

Prin răbdare se înţelege metoda de dezvoltare a forţelor potenţiale de care are nevoie omul ca să-şi realizeze unele idei şi dorinţe.

Răbdarea este legată de respiraţie şi de sistemul respirator. Încercaţi să respiraţi ţinându-vă răsuflarea între zece şi treizeci de secunde şi chiar mai mult. Dacă vom respira adânc şi regulat timp de unu-doi ani, ne vom dezvolta unele capacităţi, vom deveni mai răbdători şi mai judicioşi. Ni se va dezvolta imaginaţia şi se va reuşi dobândirea unui mai mare calm interior. Fără răbdare, omul nu poate să reuşească nimic. El trebuie să lucreze calm, regulat şi constant pentru a-şi dezvolta toate forţele ascunse.

Răbdarea este calea de obţinere a tot ce doreşte omul. Munciţi fără să-i evitaţi pe ceilalţi şi fără să vă impuneţi lor.

În dezvoltarea sa, omul are nevoie de organe fizice, spirituale şi divine. Trebuie să muncească intens asupra lui ca să dezvolte organele prin care poate să intre în legătură cu lumile superioare. Când vorbim despre esenţial, veşnic, imuabil în viaţă, ne referim la condiţiile favorabile care contribuie la crearea unor astfel de organe pe care omul le va folosi în viitor.

Şi, ca să ajungem la forme noi, trebuie să trăim conştient, astfel încât să acumulăm o mai mare cantitate de energie, necesară pentru crearea lor.

Învăţătura nouă include armonia dintre gândurile, sentimentele şi acţiunile omului. Divinul se manifestă în lucrurile mici, nu în cele mari.

Şi nu uitaţi că ce este mare şi frumos se atinge pe calea suferinţei. Ştiind aceasta, veţi da un sens suferinţelor voastre şi le veţi utiliza.

E timpul să reveniţi în raiul de unde aţi fost alungaţi. Trebuie să studiaţi, să lucraţi, să vă rugaţi ca să fiţi primiţi în rai în condiţii bune. Orice idee, orice cunoaştere trebuie să fie transformată în energie cinetică. Orice metodă este puternică doar atunci când omul o aplică în viaţă. Cunoaşterea trebuie să fie aplicată ca să devină organică. Omul trebuie să aibă materialul cu care poate să lucreze şi să construiască. Atunci, va adăuga zi de zi ceva la organismul şi la capacităţile sale viitoare.

Cel care este conştient că a venit pe Pământ ca să studieze şi să se dezvolte trebuie să se apuce să înveţe, să muncească şi să se roage lui Dumnezeu să-i lumineze inteligenţa, să-i înnobileze inima, să-i întărească voinţa, memoria şi credinţa, ca să-şi justifice existenţa şi să-şi îndeplinească misiunea pe Pământ.

Să ştiţi că viaţa exterioară a omului este manifestarea vieţii sale interioare. Când un prieten vine să vă ajute la ceva, aceasta se face printr-o legătură, o cauză interioară. Dacă această cauză nu acţionează din forul interior, nimeni nu vă poate ajuta din exterior.

Elanul nostru spre Sublim, spre Principiul suprem, absolut, arată că viaţa adevărată este în afara vieţii obişnuite, a vieţii din prezent.

Timpul se mişcă în jurul omului şi omul se mişcă în eternitate. Timpul n-are tot atâta importanţă pentru voi cât are viaţa.

Prin încercări, prin suferinţe, omul îşi găseşte locul predestinat.

Faptul că oamenii vi se par buni sau răi depinde de dispoziţia voastră. Dispoziţiile bune sau rele sunt stări de conştiinţă.

Conştiinţa se manifestă în cercuri; aceste cercuri reprezintă anumite forţe, anumite energii care dezvoltă sufletul omenesc. Prin aceste cercuri de conştiinţă se transmit aceste forţe şi energii. Succesul sau insuccesul fiecărui om depinde de aceste cercuri.

Vă spun: „Fiţi curajoşi!”. Dacă cineva trebuie să moară sau nu de o anumită boală înseamnă că aşa a fost scris. Va muri, chiar dacă e sănătos, când îi va veni ceasul.

Nu vă amestecaţi în treburile lui Dumnezeu. Dumne?.eu dispune de metode aparte pentru mântuirea fiecăruia.

Lucrul cel mai important pentru om este să-şi găsească inteligenţa, inima şi sufletul şi să devină conştient de legile care îl dirijează. În asta constă adevărata învăţătură.

Cel care priveşte partea bună a vieţii va vedea în defectele celorlalţi viitoarele lor virtuţi şi, dacă mergeţi pe calea cea bună, ceilalţi nu pot nici să vă inspire, nici să vă influenţeze. Atunci, se va produce o legătură permanentă între suflete.

Astfel, nu vă mai ocupaţi de cei din jur, ca să nu pierdeţi ce aveţi. Alungaţi din conştiinţă urâţenia şi acţionaţi după regulile frumuseţii, regulile vieţii noi. Atunci veţi deveni frumoşi. Ca să intraţi în viaţa nouă, vi se cere modestie.

Real pentru om este faptul că gândeşte şi simte fără văz sau pipăit.

Gândirea puternică vindecă toate bolile. Prin forţa gândirii, omul poate să ridice vibraţiile corpului şi să le transforme din inferioare în superioare. Odată ce vibraţiile din organism au atins un grad ridicat, eliminarea materiilor străine este uşoară şi rapidă.

Oamenii cu gândire nouă se vindecă prin negarea bolii. Spuneţi: „Deoarece sunt spirit, şi nu materie, nu sunt bolnav”. Cel ce neagă răul se vindecă treptat. Ca discipoli, trebuie să lucraţi cu legea sugestiei ca să faceţi noua gândire să pătrundă în voi.

Vibraţiile creierului determină starea şi caracterul omului.

Intelectul omului se construieşte după formele şi imaginile pe care le conţine.

Îndată ce refuză şi neagă deformările intelectului şi ale inimii sale, omul intră pe calea Iubirii supreme, care-l conduce la fericire.

Singurul care gândeşte este cel care a echilibrat în el bucuria şi tristeţea.

Atâta timp cât omul este cufundat în bucurie sau în tristeţe, nu gândeşte. Când a trecut prin tristeţe şi prin bucurie, poate să reflecteze la cauzele care le-au produs. Când a găsit aceste cauze, gândurile lui sunt pe direcţia bună, înseamnă gândire corectă. Doar cel care gândeşte corect este liber.

Bucuriile şi supărările sunt necesare pentru ca omul să se manifeste. Ele sunt slujitoarele iubirii.

Supărările sunt stâncile care se desprind dintr-un vârf de munte. Dacă eşti un om înţelept şi liber, vei lăsa supărările să treacă pe lângă tine fără să te atingă.

Cel ce doreşte să devină puternic trebuie să treacă prin supărări. Omul trebuie să cunoască supărările, dar trebuie să rămână ca un copil care-şi transformă cu uşurinţă stările sufleteşti.

De ce are omul supărări? Pentru că se îndreaptă spre centrul pământului. De ce se bucură omul? Pentru că se îndreptă spre centrul soarelui. Supărarea şi bucuria sunt căi şi metode prin care omul trebuie să treacă neapărat. Fără ele, nu există nici evoluţie, nici dezvoltare. Supărarea îl învaţă pe om să-şi dezvolte rădăcinile; bucuria îl învaţă să-şi dezvolte ramurile.

Aşadar, creşterea este un proces fizic, dezvoltarea, un proces spiritual, înnobilarea, un proces divin. Aceste trei procese trebuie să se înfăptuiască simultan şi fără întrerupere.

Mântuirea omului nu se află nici în aer, nici în apă, nici pe pământ. Omul trebuie să intre într-o regiune nouă. Aş putea defini această regiune nouă cu termenii: „Iubeşte, fii viu!”. În această stare, toate contracţiile omului dispar.

Să iubeşti înseamnă să-ţi construieşti în suflet un templu unde locuieşte Dumnezeu. Acest templu există în Cer, dar trebuie să se materializeze şi pe Pământ.

Trebuie întâi să se trezească toate sentimentele ascunse, ca să cunoaştem iubirea. Primul semnal al venirii iubirii este suferinţa. Cu cât suferinţele cresc, cu atât suntem mai aproape de iubire.

Iubirea este un izvor care ţâşneşte şi dăruieşte permanent. Nu e nevoie să ceri apă de la izvor, e de-ajuns să te duci lângă el ca să-ţi dăruiască din abundenţa lui. În această privinţă, i se

cere omului doar să fie asemenea unei flori deschise sau unor canale deschise, ca iubirea să se poată revărsa direct în ele.

A trăi pentru cineva înseamnă a contribui la înflorirea sufletului său. Prima voastră sarcină este să învăţaţi să trăiţi corect. Trăitul corect este una dintre marile ştiinţe la care aspiră orice fiinţă omenească.

La un moment dat, nu putem iubi decât o singură fiinţă, în momentul următor, putem să iubim a doua fiinţă. În plus, omul nu poate să iubească pe oricine. Cel care va fi iubit este determinat dinainte. De ce? Fiindcă iubirea este determinată de vibraţii.

Iubindu-ţi aproapele, vei învăţa o mare lecţie. Prin termenul de „aproapele nostru” înţelegem omul la care principiul divin este treaz.

Numai iubirea este în stare să facă să pătrundă noul în sufletul omului. La regenerarea omului iau parte fiinţe ce se găsesc în afara lui.

Orice om trebuie să se străduiască să manifeste sentimente duioase, călduroase şi bune în el însuşi; trebuie să nu se mai ocupe de lumea exterioară. După ce a ajuns la această stare de spirit, omul nu mai simte nici bucurie, nici tristeţe. În ce priveşte tristeţea şi bucuria, spuneţi-vă: „Asta e voinţa lui Dumnezeu. El a făcut totul cum e mai bine”.

Ne vom manifesta iubirea în viaţa divină şi Dumnezeu îşi va manifesta iubirea în viaţa noastră. În asta constă măreţia vieţii. Astfel, se va forma o legătură, o armonie intimă între aceste două lumi, lumea divină şi lumea omenească. Această legătură va da un sens existenţei oamenilor şi va contribui la apropierea dintre ei.

Prin Iubirea Lui, Dumnezeu vrea să elibereze oamenii de dorinţele lor contra naturii, care îi ţin în sclavie. Nu i se cer omului decât modestie şi blândeţe. Dacă are aceste două calităţi, va avea răbdarea să suporte totul.

Unde trăieşte sufletul, acolo trăieşte Dumnezeu. Sufletul este baza cea mai solidă pe care ne putem construi viaţa. Este locul unde se coc cele mai frumoase fructe. Soarele sufletului nu apune niciodată. Este cel real. Adevărata bogăţie se află în sufletul omului. Când aveţi această bogăţie, aveţi totul.

Cel ce are idei divine nu suferă. În general, inferiorul suferă în om. Dar, odată ce principiul divin este treaz în el, omul nu mai

suferă. Conştiinţa omenească aduce suferinţele. Conştiinţa divină aduce bucuria.

Omul trebuie să fie mulţumit şi să zâmbească în sinea lui. Trebuie să converseze cu sine însuşi, să se analizeze şi să-şi pună întrebarea: „De ce nu sunt mulţumit şi recunoscător?”.

Noua morală a lumii trebuie să fie morala iubirii; tară iubire, viaţa nu poate fi înţeleasă.

Dacă munciţi pentru un om din tot sufletul, el va avea o încredere absolută în voi şi vă va iubi întotdeauna. Ca să vă iubiţi unii pe alţii şi să creaţi între voi o legătură indisolubilă, încercaţi să găsiţi în fiecare o calitate şi păstraţi-o întotdeauna în minte. Această calitate e divinul din om.

Studiindu-vă pe voi înşivă şi studiindu-vă aproapele, îl veţi găsi pe Dumnezeu şi-L veţi înţelege.

A iubi în mod spiritual înseamnă a reţine în minte imaginea fiinţei iubite şi a o înconjura cu gânduri frumoase şi sentimente elevate. Si înseamnă şi să-i doreşti tot ce e mai bun. Atunci, omul se simte dispus la tot felul de fapte măreţe şi de sacrificii. Iubirea acţionează şi asupra celor mai feroce animale. Dacă ciobanul simte iubire pentru lup, acesta nu-i va ataca niciodată oile.

Când o persoană iubeşte o alta, aceasta trebuie să manifeste blândeţe; asta este legea naturii. Blândeţea conţine elementele necesare evoluţiei. Iubirea este o forţă creatoare puternică, care se plantează în blândeţe ca într-un teren favorabil ei. Acolo încolţeşte, creşte şi se dezvoltă.

Momentele iubirii şi ale blândeţii sunt scurte, dar, în schimb, sunt bogate şi substanţiale. Iubirea durează doar o secundă, dar reflecţia ei se prelungeşte mult timp.

A iubi un om înseamnă a-i da tot ce necesită sufletul lui.

Ca să-şi făurească sistemul nervos, omul trebuie să se mişte între blândeţe şi iubire. Mişcându-se de la un pol la altul, ajunge să se înnobileze treptat, devine util lui însuşi şi celorlalţi.

Cu iubire, totul se face uşor şi repede.

Pentru aceeaşi persoană, iubirea rămâne întotdeauna asemenea ei înseşi, se schimbă doar concepţia pe care o avem despre iubire.

Viaţa şi iubirea sunt poeme neterminate. Ele sunt compuse veşnic şi totuşi rămân veşnic neterminate. Gândiţi-vă mereu la începutul vieţii, dar niciodată la sfârşitul ei.

Cel ce vrea să-şi manifeste iubirea spirituală faţă de aproapele lui trebuie să intre în relaţie cu fiinţele superioare şi cu îngerii şi să se gândească mereu la ei.

Omul trebuie să tindă întotdeauna spre această iubire care nu se schimbă şi nu încetează niciodată. Iubirea de Dumnezeu rezistă la toate încercările şi la toate condiţiile. Omul poartă în el această iubire de o eternitate. Asta dovedeşte că propria-i conştiinţă a fost trezită în cele trei planuri: fizic, spiritual şi divin.

Lumea este guvernată de o singură lege, iubirea. Această lege nu este scrisă în nicio carte, ci se află doar în inima omului. Nu i se cere omului decât să iubească. Îndată ce iubeşte, este iubit. Aşa va cunoaşte iubirea lui Dumnezeu. O legătură între două suflete există doar când ele au ceva în comun.

Faceţi chiar acum prima încercare de a iubi fără să aşteptaţi să fiţi iubiţi. Aţi fost deja iubiţi. Dumnezeu vă iubeşte. Nu vă rămâne decât să vă manifestaţi iubirea.

Ca să progreseze, omul trebuie să aibă un ideal înalt. Vă doresc să începeţi cu iubirea. Dimineaţa, când asistaţi la răsăritul soarelui, şi seara, la apariţia stelelor, şi în fiecare moment al zilei în care vedeţi oameni şi animale, inima să vă vibreze ca şi cum duhul lui Dumnezeu ar fi prezent printre voi. Ziua şi noaptea ascund mari bogăţii. În faţa lui Dumnezeu, chiar şi noaptea e zi.

Când omul acţionează conform legilor Iubirii, fiinţe raţionale se manifestă prin intermediul său. Aceste fiinţe înţeleg lumina şi în acelaşi timp viaţa.

Roadele vieţii se coc sub influenţa iubirii, care aduce viaţă, veselie şi bucurie. Iubirea dă viaţă; ea conţine Adevăr şi Libertate, viaţă şi fericire. Dacă omul a înţeles adevărul, libertatea, viaţa, fericirea, se găseşte în domeniul Iubirii supreme.

Un sentiment călduros în inima voastră, un gând luminos în minte nu sunt altceva decât o vizită a lui Hristos înlăuntrul vostru.

Căutaţi iubirea în voi, nu în afara voastră. Cât timp nu veţi fi descoperit iubirea în voi, n-o veţi fi găsit niciodată la ceilalţi. Dacă vreţi să găsiţi frumuseţea, dreptatea în viaţă, în voi trebuie să le căutaţi. Puneţi în aplicare iubirea în viaţa voastră, dacă vreţi să vă eliberaţi de toate contradicţiile.

Prin gândurile lor bune şi luminoase, prin sentimentele lor călduroase şi privirile curate, oamenii îşi trimit mesaje din lumea invizibilă. Şi astfel dau un sens propriei existenţe.

O privire curată e capabilă să trezească un gând luminos în mintea unui om trist şi tristeţea acestuia se transformă în bucurie: a primit pe o cale necunoscută lui un mesaj din lumea invizibilă, mesaj care îi transformă starea sufletească.

Eşti filosof dacă primeşti orice lucru cu bucurie şi cu zâmbetul pe buze, căci eşti conştient atunci că acela e drumul. Unii neagă această viaţă, pentru ei este o viaţă ireală, o viaţă iluzorie. Şi totuşi, în vis constă sensul vieţii, căci omul trăieşte doar în visurile lui. Dacă nu mai visează, îi încetează şi viaţa. Atâta timp cât visează, omul are dorinţa arzătoare să lucreze, să întreprindă ceva şi să facă mari acţiuni.

Iarba de pe câmpuri acţionează asupra imaginaţiei într-un mod calmant şi binefăcător: îl face pe om poet. Dacă vreţi să dobândiţi la munte o dispoziţie mistică, vă recomand să călcaţi la Rila nu numai pe iarbă, ci şi pe pietre.

Una dintre metodele de care se foloseşte natura este cântul. Prin cânt ne acordăm vieţile; cântul este ca o ploaie binefăcătoare pentru sufletul omenesc. Să cântăm cu toţii, indiferent dacă suntem tineri sau bătrâni, veseli sau trişti, căci cântul este o condiţie indispensabilă pentru transformarea stărilor noastre sufleteşti. Este o mare artă să ştii să te bucuri în tristeţe. Cea mai mare realizare a omului este dobândirea iubirii divine.

Muzica are un sens în măsura în care poate să aprindă în sufletul omului focul sacru al iubirii. Odată acest foc aprins, omul poate să înveţe, să lucreze, să studieze, să creeze.

Melodia trezeşte blândeţea şi armonia, creşte sufletul. Iubirea se manifestă prin melodie; melodia face apel la inimă şi armonia, la inteligenţă. Muzica occidentală se foloseşte mai degrabă de armonie, muzica orientală, mai degrabă de melodie.

Şi ce este meditaţia? Să-ţi concentrezi gândurile asupra unor lucruri frumoase care înalţă sufletul şi mintea omului şi le pun în contact cu o lume superioară celei în care se găsesc.

Nu este nevoie să vorbeşti mult ca să creezi legături prieteneşti cu o persoană.

Doar în iubirea divină pot să se coacă roadele sufletului omenesc.

Durata vieţii depinde de relaţiile corecte pe care le avem cu cauza primordială, cu aproapele nostru şi cu noi înşine.

Există o ştiinţă justă, ştiinţa nemuririi. Fiecare om trebuie să aibă o idee fundamentală de care să se lege toate celelalte idei.

Aveţi în vedere că în ştiinţă există un grad foarte înalt. Ştiinţa vie începe acolo unde se sfârşeşte ştiinţa ocultă. Pentru ca un discipol să poată înţelege această ştiinţă a vieţii, trebuie să treacă prin principiile generale ale tuturor celorlalte ştiinţe. Ştiinţa vie este o metodă de fuziune şi de eliberare a conştiinţei omeneşti. Ştiinţa divină şi absolută dispune de metode care ne permit să înfruntăm şi să conciliem contradicţiile.

Aveţi în vedere că fiecare lucru se realizează la timpul lui. Timpul pentru muzică, pentru cântat, pentru studiat, pentru muncit şi pentru odihnă îi este fixat fiecăruia. Când Dumnezeu, îngerii şi omul se unesc, omul devine puternic şi poate să facă orice.

În prezent, procesul de evoluţie este accelerat. Un lucru care a cerut mii de ani ca să se realizeze în trecut se poate obţine acum în câteva secole, în câteva minute sau în câteva ore, în funcţie de intensitatea gândirii.

Timpul poate fi scurtat, mii de ani pot să devină o zi. Omului îi trebuie mii de ani să facă ceea ce Dumnezeu poate să realizeze într-o singură zi.

Există trei categorii de savanţi: cei din lumea fizică, care se ocupă de latura exterioară şi materială a ştiinţei; savanţii care lucrează în domeniul luminii, care îi cunosc legile şi îi ajută pe savanţii din lumea fizică; savanţii care trăiesc şi lucrează în împărăţia nemuririi. Cunoştinţele acestora din urmă se întind până la viaţa perfectă, până la viaţa care funcţionează pe toate planetele.

Cel care vrea să-şi amelioreze viaţa trebuie să cunoască legile luminii şi să le aplice. Viaţa morală şi spirituală presupune o lumină abundentă pe care o introduce Duhul în om şi care îi conferă dispoziţii bune. Această lumină acţionează favorabil asupra dezvoltării creierului omenesc. Ea pătrunde nu numai prin ochii omului, ci şi prin toţi porii pielii sale.

Lumina este instrumentul cu care putem să coborâm în adâncul capului, în căutarea aurului şi a pietrelor preţioase.

Şi ce este aurul? Este simbolul soarelui, al energiei, al sănătăţii, al purităţii. Dacă aveţi aur în sânge, aveţi şi în pungă.

Studiind legile luminii fizice ce vine de la soare, veţi ajunge la lumina spirituală şi veţi începe să-i studiaţi legile. Această lumină este blândă şi plăcută, este reflexul luminii fizice. Studiaţi legile luminii divine, prin care vine cunoaşterea.

Aşadar, pentru ca omul să se dezvolte repede şi corect, este necesar să fi atins unitatea conştiinţei şi să fie legat interior cu Dumnezeu. Indiferent că vă sculaţi, că vă culcaţi, că dormiţi sau că sunteţi treji, această legătură cu Dumnezeu trebuie să rămână permanentă. Ea generează ce e mai bun în om. Talentul, geniul, puritatea, sfinţenia, forţa omului sunt datorate acestei legături. Toate cunoştinţele dobândite de om rezultă din această legătură.

Singurul lucru care îl distinge pe om şi îl face om în sensul deplin al cuvântului este această legătură cu Dumnezeu, existenţa unei conştiinţe divine dezvoltate în el. Acolo unde se găseşte conştiinţa lui Dumnezeu se găsesc ştiinţa, muzica şi poezia. Să nu uităm că mintea liberă a omului se află deasupra condiţiilor, a legii karmei, a legii eredităţii şi a legii reincarnării.

Mintea învaţă în timp ce omul doarme sau e treaz. În realitate, doar corpul se odihneşte, mintea este permanent trează. Ceea ce nu poate să înţeleagă şi să înveţe în cursul zilei omul va învăţa şi va înţelege în timpul somnului. Noaptea, va studia într-o şcoală, şcoala spirituală. Discipolul bun şi raţional studiază zi şi noapte.

Nu vi se cere nimic altceva decât să fiţi în armonie cu cosmosul. Dacă omul are o stare pasivă, poate să primească uşor energiile cosmice superioare şi să tragă profit de pe urma lor.

Cine vrea să se manifeste trebuie să se lege de cauza primordială a tuturor lucrurilor, de unde vine inspiraţia, de unde ţâşnesc forţele vii care circulă în tot cosmosul. Când aceste energii se revarsă în om, el poate să scrie, să cânte la un instrument şi să deseneze.

Omul este o carte ce se scrie continuu. Ochii arată dacă conştiinţa este trează, nasul este simbolul rădăcinilor conştiinţei. Gura corespunde sursei din care conştiinţa îşi ia forţele.

Urechile sunt ventilatoarele conştiinţei. Conştiinţa omului este aerisită prin urechi.

Există trei porţi prin care trece conştiinţa omului: inima, intelectul şi voinţa.

Nu uitaţi că fiinţele raţionale iau parte întotdeauna la viaţa voastră şi vă ajută. Soluţia problemelor voastre este legată de soluţia problemelor acestor fiinţe.

Când vă găsiţi în faţa unor mari dificultăţi, să ştiţi că nu sunteţi singuri. Se aşteaptă de la voi să rezistaţi până la sfârşit, şi atunci va veni ajutorul.

Orice vi s-ar întâmpla, bine sau rău, rostiţi această formulă: „Doamne, Te binecuvântez de mii şi miliarde de ori”. După rostirea acestei formule, vă veţi găsi în cercul cel mai sublim şi veţi avea viaţă şi forţă.

Când nu puteţi să obţineţi nimic prin voi înşivă, rugaţi fiinţele luminoase din lumea invizibilă să vă vină în ajutor.

Soluţia la marile probleme ale existenţei se află în planul cauzal. Atâta timp cât conştiinţa nu i s-a ridicat la planul cauzal, omul nu poate să înţeleagă viaţa.

Cunoaşterea lui Dumnezeu şi a lui Hristos este necesară pentru obţinerea vieţii veşnice. În dobândirea acestei cunoaşteri constă viaţa.

În conştiinţa colectivă a fiinţelor din natura vie, toate fenomenele sunt legate între ele în mod indisolubil. Dumnezeu se manifestă interior în conştiinţa fiinţelor raţionale. Dumnezeu nu vorbeşte din exterior, el se manifestă, în general, în interior.

Omul raţional trebuie să fie întotdeauna în legătură cu primul principiu al vieţii, de unde poate să ia energie ca să-şi întreţină talentele, capacităţile şi sentimentele. Este prima metodă de educare a sinelui.

Scopul inimii omeneşti este să dobândească bunătate; scopul intelectului omenesc este să dobândească înţelepciune. Bunătatea şi înţelepciunea pot să fie legate interior; doar atunci omul poate să fie sănătos. Bunătatea este izvorul divin care curge continuu.

Nu uitaţi că, atâta timp cât îşi bazează fericirea pe lucruri materiale, omul este întotdeauna nefericit. Fericirea vine din lucrurile imuabile şi veşnice. Din ziua în care va face voia lui Dumnezeu, omul va câştiga puterea, stima şi încrederea celorlalţi.

Fericirea este ceva intim, ea este condiţionată de legi interioare. Fericirea nu se găseşte nici în mediul social, nici în bani, nici în ştiinţă, nici în frumuseţe. Fericirea este primul contact al omului cu Dumnezeu sau al discipolului cu maestrul său. După obţinerea acestei fericiri, conştiinţa omului fuzionează cu conştiinţa supremă a naturii vii, cu Duhul lui Dumnezeu care planează deasupra ei. Asta înseamnă unirea cu natura. Fericirea este rezultatul fuziunii a două suflete. Adevărata fericire nu dispare niciodată. Această fericire nu poate fi dobândită decât dacă respectăm legile Iubirii. Ca să se iubească, oamenii trebuie să fie uniţi interior.

Fericirea se iveşte dintr-un singur izvor, Spiritul Universal şi atotputernic al lui Dumnezeu.

Nimic nu e mai mare decât fericirea. Nimic nu e mai mare decât fuziunea sufletelor cu Spiritul primordial. Când veţi fi vizitaţi de fericire, vă veţi găsi într-o lume cu totul nouă, care nu e nici în Cer, nici pe Pământ: lumea Iubirii. În acea lume a Iubirii nu există condiţii nici pentru bine, nici pentru rău.

Fericirea călătoreşte în două trăsuri, cea a Bunătăţii şi cea a înţelepciunii. Acolo unde se află fericirea, este şi iubirea. Iubirea este mama fericirii, ea pluteşte pe aripile fericirii. Doar cel care se lasă ghidat de Duhul lui Dumnezeu poate fi fericit.

Fericirea este un Duh luminos suprem care nu-l urmează decât pe omul Adevărului şi al Libertăţii. Este de-ajuns ca acest Duh să vă privească o singură dată ca sufletul să vă vibreze o eternitate. A fi fericit înseamnă a fi fost sub privirea şi zâmbetul lui Dumnezeu. Este adevărat că sunt doar clipe, dar ecoul lor se repercutează în eternitate. Odată adevărul dobândit, fericirea vă va urma peste tot.

Fericirea omului constă şi în puterea lui de a-şi exprima prin organele sale, prin voce sau gesturi, de exemplu, toate elanurile sufletului şi ale minţii sale.

Ca discipoli, să ştiţi că cineva vă iubeşte, se interesează de voi şi vă dă sfaturi în momentele cele mai grele ale existenţei voastre. Acele fiinţe care sunt pregătite întotdeauna să vină în ajutor omenirii sunt numite „ghizi spirituali”. În realitate, aceşti ghizi invizibili sunt doar raze trimise de Dumnezeu ca să-i ajute pe oameni pe calea lor anevoioasă.

Discipolii intraţi în viaţa nouă nu pot să trăiască după voia lor, ci trebuie să trăiască într-un mod nou, conform legii divine.

În această viaţă nouă, legile sunt cu totul diferite de legile vieţii obişnuite.

O gândire curată, liberă de orice eroare, o inimă nobilă, fără nicio restricţie omenească, acestea i se cer discipolului.

Sarcina discipolului este să dobândească cunoaşterea, forţa şi puritatea. Tot ce se dobândeşte este bazat pe iubire.

Trebuie să faceţi aşa cum vă spune natura. Ea este marele maestru care vă călăuzeşte.

Pe măsură ce discipolul progresează, evoluează şi pătrunde în lumea spirituală, pierde orice noţiune de viaţă obişnuită, de ştiinţă şi de religie. Totul în el îşi pierde sensul şi nu-i rămâne decât dorinţa de a învăţa. Atâta timp cât are în el această dorinţă sfântă, omul poate într-o zi, într-o săptămână sau în câţiva ani să câştige mai mult decât a pierdut.

Forţa discipolului constă în legătura intimă care există între sufletul lui şi Dumnezeu, dar şi în vigilenţa conştiinţei sale. Când posedă această legătură, când conştiinţa îi e trează, nu mai pierde nimic din ce a câştigat.

Discipolul trebuie să fie ca un copil; trebuie să accepte ce i se întâmplă sau ce se produce în jurul lui cu zâmbetul pe buze, cu bucurie. Totul la el trebuie să fie natural. Fiţi precum copiii. Cel ce are credinţa copiilor va suporta cu uşurinţă suferinţele şi încercările vieţii.

Dar toate eforturile care tind spre ameliorarea vieţii voastre nu vor avea niciun succes dacă nu vă veţi reîntoarce în viaţa voastră primordială. Această primă viaţă este originalul, celelalte sunt doar copii.

Nu vă echilibraţi viaţa decât dacă ajungeţi la această înaltă conştiinţă care vă face capabili să-L simţiţi pe Dumnezeu în voi şi să vă legaţi de El.

A trăi pentru Dumnezeu înseamnă a vă echilibra forţele organismului. Tinereţea voastră depinde de felul în care-L slujiţi pe Dumnezeu şi de iubirea voastră pentru ceilalţi oameni. Aceasta este legea divină.

Dar unde este Dumnezeu? E în glasul calm al omului, în tăcere. El este viaţa raţională.

Când glasul tăcerii va începe să se facă auzit în om, acesta va înţelege ce are divin şi ce este omenesc şi va zice: „Cândva, am trăit în furtună ca o pasăre năucită, dar acum am înţeles Măreţia, Sublimul Vieţii”.

Omului i se cere un singur lucru, iubirea de Dumnezeu, în această stare de iubire, omul va avea întotdeauna fiinţe în jur care-l vor iubi.

Când întreprinde ceva, omul trebuie să fie calm; asta îi dovedeşte credinţa puternică. Important e ce faci astăzi. Micile eforturi sunt însoţite de consumuri mici de energie, dar rezultatele sunt mari.

Eu le cer tuturor să fie purtătorii iubirii divine. Această iubire e capabilă să anihileze toate elementele care sunt la om cauza tuturor suferinţelor. Salvarea vine întotdeauna de la Dumnezeu.

Adevărata cunoaştere şi adevărata slujire a lui Dumnezeu duc la prelungirea şi reînnoirea vieţii. Ce este legătura dintre om şi Dumnezeu? Legătura care îl uneşte pe om cu Dumnezeu este ca un izvor care udă locurile cele mai uscate şi cele mai deşertice, făcându-le fertile.

Când auziţi în voi vocea divinului, puteţi să speraţi orice. Divinul trece cu viteza luminii. Trece, lasă ceva şi pleacă, îndată ce-l simţiţi, opriţi-vă şi primiţi ce vă aduce. Vizitând omul, divinul îi lasă binecuvântarea lui şi omul trebuie s-o poarte peste tot. Această binecuvântare face omul vesel şi mulţumit. Oriunde merge, duce această bucurie şi veselie. Omul trebuie să se apropie de Dumnezeu aşa cum face copilul care merge spre mama lui, simplu şi liber.

Dacă omul îl slujeşte pe Dumnezeu, este călăuzit de un înger care aduce binecuvântarea sufletului său. Acest om îi mulţumeşte lui Dumnezeu şi cântă melodia nouă: „O lumină nouă îmi luminează sufletul şi mă susţine; ea mă înzestrează cu o viaţă nouă şi o blândeţe nouă”. Viaţa nouă aduce numai bine sufletului omenesc.

Cel care-şi îndreaptă privirea spre Dumnezeu trebuie să ştie că problemele sale se vor rezolva cu totul când va înţelege legea iubirii şi o va aplica în viaţă. Atunci se vor deschide toate uşile în faţa lui.

Tot ce face pentru ceilalţi se va întoarce într-o zi la el. Sacrificiul, slujirea lui Dumnezeu sub orice formă reprezintă un capital pe care îl va primi înapoi cu dobândă într-o zi. Dar trebuie să ştiţi că nu i se dă aceasta decât celui care trudeşte fără să aibă vreun interes, doar din iubire de Adevăr.

Voia lui Dumnezeu este să le daţi ajutor celor mai slabi, celor mai mici decât voi. Dumnezeu va aranja lumea prin oameni. Cunoşti omul din lucrurile mărunte. Cel ce nu este impresionat de suferinţele celor mai mici creaturi nu va fi mişcat nici de suferinţele oamenilor.

Cum îl poţi iubi pe om dacă nu-l vezi prin ochii lui Dumnezeu? Dumnezeu poartă în Mintea, în Inima lui toate sufletele. Ţine în mâini toate binefacerile pe care le-a destinat oamenilor şi aşteaptă momentul potrivit ca să le dăruiască.

Dacă nu-L iubeşte pe Dumnezeu, omul nu-şi poate iubi aproapele şi cu atât mai puţin duşmanii, iar Iisus a zis: „Iubiţi-vă duşmanii".

Când Duhul Sfânt va domni în om, lumina sa se va ridica în sufletul lui şi roadele acestui suflet vor începe să se coacă. Va fi dovada prezenţei Duhului Sfânt.

După ce veţi dobândi Iubirea şi înţelepciunea, vă veţi părăsi vechiul corp, vechile sălaşuri, şi veţi intra în noile corpuri, mai comode şi mai frumoase decât cele actuale. Hristos a zis: „Plec să vă pregătesc o locuinţă. Acolo unde voi fi Eu, acolo veţi fi şi voi".

Omul liber este cel care se roagă. Rugăciunea este prefaţa Iubirii. A te ruga înseamnă a fi în situaţia unui fiu de rege. Eşti liniştit, nu eşti deranjat de nimeni. Atunci, poţi să reflectezi la Atotputernic, la Sublim, la Cer, la fiinţele mai avansate cu care intri în contact. Aşa va avea loc o curgere de forţe de la Dumnezeu spre om, şi atunci omul va uita inferiorul, pământescul şi se va ridica mai presus de starea lui obişnuită.

Libertatea cere un lucru: când ai cunoaşterea, s-o păstrezi. Omul liber este cel care trăieşte în veşnicie. Libertatea, atât interioară, cât şi exterioară, este legată de puritate: gânduri, sentimente, acţiuni pure. Doar Adevărul îl poate face pe om liber.

RAZELE DE VIAŢĂ

Cum puteţi să admiteţi ideea necredinţei în mintea voastră? Faptul că există necredinţă este deja o dovadă că provine din credinţă. Necredinţa este a doua soţie a bărbatului. Neputând să se înţeleagă cu prima, credinţa, bărbatul şi-a luat-o pe a doua, necredinţa. Deoarece n-a putut să trăiască cu prima soţie, care

era bună, îngrijită şi curată, cu atât mai puţin va putea să trăiască cu a doua. Ea e distrată, risipitoare şi neglijentă. Căderea bărbatului datează din momentul în care necredinţa a intrat în el.

Pe când se afla încă în rai, necredinţa a intrat în el şi omul a început să judece aşa: „Se poate trăi şi altfel, nu numai aşa cum recomandă Dumnezeu”.

(...)

Vreţi să vă eliberaţi de necredinţă? Respectaţi cele patru precepte date de Dumnezeu: păstraţi libertatea în suflet, păstraţi forţa în minte, păstraţi lumina în inteligenţă, păstraţi bunătatea în suflet. Rezultatele pe care le obţinem depind de aceste patru acţiuni.

Când este vorba de libertatea, de forţa, de lumina şi de binele omului, să aveţi o singură opinie. În libertatea sufletului, în forţa minţii, în lumina inteligenţei şi în bunătatea inimii constă sensul vieţii. Aceasta este starea divină la care aspiră omul. Este noua învăţătură propovăduită astăzi.

Toţi oamenii vor să aibă o idee concretă despre Dumnezeu. Libertatea, forţa, lumina şi binele pe care le are omul nu sunt altceva decât drumurile ce duc spre divin. Ce altă înţelegere mai concretă aţi mai putea dori? Prin aceste patru forţe din om se manifestă Marele. Ele sunt principii creatoare. Prin ele a fost creată lumea.

Omul are posibilitatea să se mişte cât e liber. Poate să acţioneze şi să realizeze ceva cât e puternic. Poate să înţeleagă sensul lucrurilor vieţii cât are lumină în inteligenţă. Poate să păstreze ce a dobândit cât e bun.

Acum, doresc ca la întoarcerea acasă să vă scoateţi cuţitele şi să tăiaţi urzeala pânzei care vă învăluia până în prezent. Doar aşa veţi fi eliberaţi. Apoi, veţi spăla cu apă curată şi proaspătă toate recipientele murdare pe care le aveţi. Veţi demonstra astfel că sunteţi oameni puternici. După aceea, veţi aprinde lumânările în cele patru camere şi le veţi lăsa să ardă toată ziua. Nu vă preocupaţi de ce se va întâmpla cu lumânările voastre. Să ardă! în fine, dacă vedeţi că focul din cele patru vetre este stins, puneţi lemne şi cărbune, aprindeţi un chibrit şi lăsaţi-le să ardă, ca să vă încălzească bine camerele. Aceste patru lucruri le sunt cerute tuturor oamenilor. Sfâşiaţi pânza de păianjen care vă

învăluie, spălaţi-vă recipientele murdare, aprindeţi-vă lumânările şi faceţi-vă foc în vetre.

Ceea ce v-am zis vine de la Dumnezeu. El spune:

„Credincioşii Mei, păstraţi libertatea pe care v-am dat-o!

Copiii Mei, păstraţi forţa pe care v-am dat-o!

Copiii Mei, păstraţi lumina pe care v-am dat-o!

Copiii Mei, păstraţi binele pe care vi l-am dat!”

DESPRE CREDINŢĂ

În seara aceea, maestrul se plimba prin tabără însoţit de un mic grup de discipoli. S-a iniţiat o conversaţie despre credinţă. Maestrul a zis:

- Credinţa este iluminarea prin lumina intuiţiei, prin lumina supraconştiinţei. Ea are ca bază experienţa, experienţa trecutului. Spre deosebire, superstiţiile sunt lucruri neînţelese. Ce este credinţa? Credinţa este să crezi că lucrurile se vor aranja aşa cum a stabilit Dumnezeu şi că nu poate să fie altfel. Dar, dacă crezi că se pot produce altfel, asta înseamnă deja conştiinţă omenească.

Vei crede că pentru tine totul se va aranja aşa cum a fost trasat de Raţional.

Credinţa este speranţa în Raţionalul care se găseşte la baza întregii naturi. Asta nu e fatalism.

Vedem că lucrurile nu se fac niciodată cum credem, ci se produc întotdeauna într-un fel mai bun. La început, eşti dezamăgit, dar vezi după aceea că totul s-a petrecut mai bine decât credeai.

Nu poţi să crezi decât în divin. Adică să crezi în ceva mai presus de tine. Conştiinţa divină te-a învăluit şi trăieşti mulţumită ei. Este necesar ca omul să-şi păstreze dispoziţia interioară a unui copil. Credinţa este legea pentru receptarea a ceea ce vine de sus.

Recipientul tău e gol doar pentru că ceea ce a intrat în el s-a scurs după aceea. Într-o zi ţi-a trecut prin minte să închizi robinetul superior şi ai crezut că recipientul e plin.

Nu închide robinetul superior, acesta este credinţa. Când zici „nimic nu va ieşi din mine”, închizi robinetul superior.

Este foarte greu de atins acea stare superioară în care omul posedă credinţa absolută, în aşa măsură încât îşi păstrează

întotdeauna calmul interior. Credinţa are trei transformatori: fizic, spiritual şi divin.

Un copil va spune că poate să ridice un obiect de 100 kg. Totuşi, trebuie să aştepte vârsta de 22 de ani ca s-o facă. Dar, dacă îl aşezăm pe acel copil în faţa unei maşini şi el apăsă un buton al acesteia, va putea să ridice 100 kg şi chiar mai mult. Trebuie să învăţaţi să apăsaţi corect butoanele.

Când realizăm noi înşine lucruri, ne folosim conştiinţa, când le fac ceilalţi pentru noi, ne punem în aplicare credinţa.

Credem deci în ceea ce poate să facă Dumnezeu pentru noi.

Credinţa este legătura interioară care e formată după legea iubirii. Dacă realizezi această legătură, vei fi salvat şi vei începe să înţelegi viaţa.

Se întâmplă ceea ce credem.

Când omul lucrează cu credinţă, lucrurile se realizează.

Cum vă imaginaţi raiul? Vor exista imagini asemenea celor de pe Pământ?

În lumea îngerilor, când doresc un izvor, apare imediat lângă mine. Întind mâna şi beau.

Încercaţi să aveţi prieteni nu numai pe Pământ, ci şi sus, în lumea invizibilă. Sunteţi preafericiţi dacă aveţi prieteni sus. Dacă n-aveţi, viaţa e grea. În natură, există providenţa. În asta constă frumuseţea!

Nu există loc în natură din care să lipsească providenţa divină. Dar nu exageraţi. Nu vă grăbiţi. Dacă vreţi să faceţi o treabă şi vă aflaţi în dificultate, o să vă descurcaţi mai bine decât prevăzuserăţi. Unei cunoştinţe aflate în călătorie i s-a făcut foame. Şi a zărit un păr. Când prietenul meu a ajuns sub pom, vântul a început să bată şi 12 pere, pe care nu le văzuse, au căzut şi el le-a mâncat.

Dumnezeu a pregătit hrana pentru mici insecte, pentru viermişori. Atunci, de ce omul, făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, se îngrijorează întrebându-se cum va face ca să se hrănească?

Studiaţi: omul trebuie să aibă credinţă. Nu trebuie să creadă că, în momentul în care se roagă Domnului, Acesta îi satisface nevoile. Biletul de cerere a ajuns deja la poştă. Dar, rugându-te, îl vei găsi. La fel şi în cazul cunoaşterii. De exemplu, doreşti să citeşti o carte; vei vedea că acea carte va apărea.

În suferinţe, fiinţele raţionale din lumea invizibilă susţin omul. Ele zic: „Asta nu-i nimic”. Încep să-l consoleze. Nimeni nu rămâne fără consolare.

Mâna divină e asupra voastră.

Aveţi încredere deplină în providenţa divină care există în lume. Dacă reuşiţi să înţelegeţi sensul marilor suferinţe şi al marilor bucurii, veţi deveni suflete mari. Când aveţi o mare supărare, să ştiţi că în spatele ei vine un mare bine.

Nicio lucrare omenească nu poate să reuşească dacă nu este ajutată de sus. Până la urmă, lucrările omeneşti se distrug. Omul va pune sămânţa şi Dumnezeu o va face să încolţească.

Este scris: „Fiecare plantă ce n-a fost plantată de Tatăl Meu va fi scoasă din rădăcini”.

Aceasta înseamnă că orice lucrare care n-are concursul Cerului va fi distrusă.

O fiinţă din lumea raţională se străduieşte să-i facă rezonabili pe oamenii de pe Pământ pentru ca ei să poată să profite de bunuri. Pe Pământ, există toate condiţiile necesare pentru ca oamenii să trăiască bine si, dacă nu trăiesc corect, înseamnă că n-au înţeles legile vieţii raţionale.

Vreţi să vă aranjaţi viaţa. E aranjată, dar nu ştiţi. Să zicem că Tatăl v-a lăsat pe Pământ o moştenire mare, dar nu ştiţi încă şi trăiţi ca săracii. Dumnezeu a avut grijă de voi. N-aveţi decât să studiaţi pe Pământ.

E o viaţă care nu este încă diferenţiată, nu este încă elaborată. De aceea, toate Spiritele Mari coboară pe Pământ ca să ia viaţă divină primară, neprelucrată. Un mare număr de fiinţe trebuie să coboare. Fiinţele avansate trebuie să coboare şi ele. Vin din Iubire, conform legii libertăţii. Sufletele care provin din Dumnezeu coboară să ajute. Este unul dintre lucrurile cele mai plăcute să fii trimis să lucrezi pentru Dumnezeu. Dar, dat fiind că în cosmos au loc schimbări, timpul e întâi frumos, însă devine apoi noros. Vă udaţi puţin, dar, în general, sunteţi mulţumiţi.

Toate fiinţele avansate care coboară o fac întotdeauna cu bucurie şi cu o tresărire sfântă. Sufletele nu coboară singure, ci în colectiv. Omul trebuie să aibă o ariergardă solidă ca să poată rezista pe Pământ. În Sfintele Scripturi stă scris: „Dumnezeu va merge înaintea ta şi va fi ariergarda ta”.

Dacă n-ar exista ajutor, viaţa omenească ar ţine de un fir de păr. Dacă natura raţională nu l-ar păzi, omul ar fi expus zilnic la mii de pericole.

Dacă ar şti omul de câte ori a fost salvat! Credinţa este necesară. Credinţa se dezvoltă prin încercările vieţii. Atunci se întăreşte. Pleci şi eşti călăuzit peste tot. Oriunde ai fi, eşti înconjurat de fiinţe raţionale.

Credem că binele pe care îl avem ne poate fi luat de cineva. E imposibil. Trebuie să ştiţi că nu există forţă în lume care să-l poată abate pe om de la drumul pe i l-a stabilit Dumnezeu. Când cineva face un rău, există o forţă raţională în lume care îl transformă în bine. Ea transformă tot răul în bine. Tot ce se întâmplă este transformat, până la urmă, în bine, prin această formă raţională care vine de la Dumnezeu.

Iată ce e frumos, iată ce e mare, iată ce e consolator în lume. Ţi se va da ce-ţi place. Şi ţi se va da şi ce nu-ţi place. Pe Pământ, ţi se va da întâi ce nu-ţi place, apoi ce-ţi place. Astfel, unele lucruri care nu-ţi sunt plăcute vin primele şi după aceea apar cele care-ţi plac. Nu există excepţii.

Ceea ce doreşte omul va veni într-o zi la el, dar, dacă acel lucru nu este raţional, va suferi din cauza asta.

Toate lucrurile sunt la locul lor. Însă, pentru omul stupid, nimic nu e la locul lui.

Pentru omul inteligent, orice lucru este la locul lui.

Credinţa şi speranţa sunt aripile Iubirii. Prin experienţă, suntem legaţi de lumea fizică. Prin credinţă, suntem legaţi de lumea spirituală. Iubirea însăşi ne leagă de lumea divină.

cuprins